

AZ IGAZSÁG KINCSEI 1.

***Hallgass Teremtőd
bölcs szavára***

Tartalom

1. ISTEN SZAVA AZ EMBERISÉG SZÁMÁRA NAPJAINKBAN	5
2. ISTENNEK ERŐTELJES SZAVA	10
3. TÜZES KÍGYÓK	15
4. ADJ NEKEM OLAJAT A LÁMPÁMBAN	20
5. AZ EVANGÉLIUM AZ ÓSZÖVETSÉGBEN	26
6. ISTEN ÖRÖK TÖRVÉNYE	31
7. AZ EVANGÉLIUM TITKA	36
8. A KERESZTJÉRE SZEGEZVE	41
9. AMENNYIBEN BEISMERJÜK	47
10. „SZENTELD MEG ŐKET A TE IGAZSÁ- GODDAL”	52
11. A RÉGI SZÖVETSÉG	57
12. JERTEK, TÖRVÉNYKEZZÜNK	62
JAVASOLT OLVASMÁNYOK	68
Rövidítések jegyzéke	194
Támogatás 1+1%	195

A Szombati Bibliai Tanulmányok naponkénti tanulmányozásának programja kizárólag a Biblián és a Prófétaság Lelkén alapszik. A megjegyzések oly rövidek, amennyire csak lehetséges, melyek közvetlen, tömör gondolatokat tartalmaznak. Némi esetben szögletes zárójeleket [ ] alkalmaztunk, hogy biztosítsuk a megfelelő világos összefüggést és a folyamatos olvashatóságot. A forrásrövidítések és egyéb megjegyzések a rövidítések jegyzékében találhatóak. Különösen ajánlott a forrásanyagok további tanulmányozása.

ISSN 1584-6830

Bibliaverses Falinaptár (A4)

Kártyanaptár

Könyvjelző

Látogass el
a Facebook
oldalunkra

[www.facebook.com/
idezetekabibliabol/](http://www.facebook.com/idezetekabibliabol/)

Napi bibliai idézetek,
bátorító gondolatok
www.hnarm.hu

ELŐSZÓ

Igazán elképesztően döbbenetes alkotás, amit a Mindenható itt a földön létrehozott és fenntart több mint 6000 éve. A teremtés megkoronázásául pedig megteremtette az emberi fajt a saját képmására! A teremtett emberi faj feladat az, hogy benépesítse a Föld bolygót és hogy uralja azt. A földön egyedülálló emberi fajra – homo sapiens – ruházott értelem és következetesség által olyan kiváltságban részesült, amely lehetővé tette számára, hogy örökké élhessen a fenséges Teremtő boldog jelenlétében az örökkévalóságon át.

Mint minden kiváltsághoz és felelősséghez, úgy ehhez is feltételek kapcsolódnak. A világegyetem igazságos és irgalmas Teremtője világosan elénk tárja ezeket a feltételeket, és felkér bennünket, hogy elmélkedjünk vele, hogy megérthessük szövetségének rendelkezéseit.

Ezért a következő három hónapban a szombaticskola tanulói szerte a világon „Hallgass Teremtőd bölcs szavára” című témát fogják tanulmányozni.

Az egy évig tartó sorozatnak ezen első része „Az igazság kincsei” címet viseli, amely alapos megértést nyújt az igazság csodálatos gyöngyszemeiről, amelyek óriási értéket hordoznak az örökkévalóság számára. Akik üdvözülni szeretnének, azoknak Istenbe vetett mély és őszinte hittel kell rendelkezniük, valamint olyan győzedelmes keresztény tapasztalatokkal kell bírniuk, amely a föld történelmének utolsó órájának megpróbáltatásait is kiállják.

„Egy vallás, mely értelmes lényeknek szól, észszerű bizonyítékokkal szolgál valóságáról, s így határozott eredményeket hoz a szívben és a jellemben. Krisztus kegyelme a hívők naponkénti viselkedésében nyilvánul meg. Nyugodtan megkérdezhetjük azokat, akik azt állítják, hogy megszentelődtek, hogy 'Megjelentek-e életedben a Lélek gyümölcsei?', 'Megnyilvánul-e benned Krisztus szelídsége és alázatossága, és nyilvánvaló-e az a tény életedben, hogy naponta Krisztus iskolájában tanulsz, életedet az Ő önzetlen életének mintájához szabva?’

Az Ő parancsolatainak a megtartása a legjobb bizonyítéka annak, hogy bárki közülünk összeköttetésben van a mennyek Istenével. A Krisztusban való hit legjobb bizonyítéka a magabiztosság hiánya és az Istentől való függőség. Ha Krisztusban lakozunk, annak az az egyetlen megbízható bizonyítéka, hogy visszatükrözzük az Ő képmását. Csak amíg ezt tesszük, addig bizonyítjuk az igazság általi megszentelődésünket, mert az igazságot a mindennapi életünk példázza.” – SzE Apr 22.

„Vannak sokan, akik igyekeznek Isten törvényének engedelmeskedni, de csak kevés békét és örömet élveznek. Ez a hiányuk onnan ered, hogy a hitet nem gyakorolják. Életük sivár, mintha kiszáradt pusztaságban járnának. Keveset igényelnek, holott sokat kívánhatnának, mivel Isten ígéretei korlátlanok” – AT 371.

Azért imádkozunk, hogy mindannyian gazdagodjunk a *Szombati Biblia Tanulmányok* alkalmával ebben a negyedévben, és hitünket bőségesen megerősítse a Mindentudó Istennel való okfejtés!

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Oktatási és egészségügyi központ céljára az észak-kaukázusi Adigeföld részére

2023. január 7.
Szombat

Oroszország területe 17 125 191 km² (6 612 073 négyzetmérföld), lakossága megközelítőleg 146 780 000 fő, ebből 111 millió orosz. A fennmaradó 35 millió között több mint 180 nemzetiség van. A fő vallása az ortodox (42%), ezt követi az iszlám (30%). A további vallások között van a katolicizmus (3%), az óhitűek (a keleti ortodox keresztények egyik ága) és a protestantizmus (2%), a buddhizmus, a judaizmus és a görög katolicizmus (1%).

1925 óta nagyon nehéz körülmények között hirdetik itt a Reformáció üzenetét. Sok testvér került börtönbe Isten Igéje miatt. Néhányan életüket áldozták az igazságért. Az 1990-es években gyülekezetünknek lehetősége nyílt a szabad igehirdetésre, és ezzel a lehetőséggel aktívan éltek is. 2018 júniusában megalakult az Orosz Unió. Az elmúlt években nagyon leszűkültek a lehetőségeink a nyílt igehirdetésre, ezért kerestünk kint a természetben egy telket ahol tábort összejöveteleket tarthatunk és egészségügyi missziós munkát végezhetünk. Az Úr lehetővé tette, hogy megvásároljunk egy körülbelül 5 hektáros területet a Kaukázus hegység egyik dombos oldalán, ahonnan csodálatos kilátás nyílik a hegyvidékre. Mivel ilyen területen nagyon nehéz vizet találni, ezért a telek ára meglehetősen alacsony volt. Azonban az Úr gondviselésének köszönhetően a telken nem csak ivóvízforrást találtunk, hanem tavat is. Hálásak vagyunk gondviseléséért, e nagyszerű áldásáért! 2019 nyarán volt az első tábort összejövetel ezen a területen, bár a találkozókra csak nyári építményeket, ebédlőt és egy kis, kétszobás házat tudtunk építeni. Egy orvost meghívtunk az egészségügyi szeminárium megtartására. A Prófétaág Lelke világosságának megfelelően és a körülményeinket figyelembe véve, nagy lehetőséget látunk az orvosi missziós munkára, ha erre a célra megfelelő helyiségek épülnének.

Hisszük, hogy Isten irgalmából és a világszerte élő hittestvéreink hozzájárulásával az Úr segíteni fog tervünk megvalósításában, amelyet a helybéli hittestvéreink nem képesek megfinanszírozni. Az Úr áldjon meg mindenkit, aki imával és pénzzel támogatni akarja a tervünket!

Hittestvéreitek az orosz unióból

ISTEN SZAVA AZ EMBERISÉG SZÁMÁRA NAPJAINKBAN

„Ezt mondja az Úr: Átkozott az a férfi, aki emberben bízik és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve!” (Jer 17:5)

„Az irgalmas és hűséges Isten sokszor megengedi, hogy cserbenhagyjanak azok, akikben bízunk, hogy megtanuljunk, milyen hiábavaló dolog emberben bízni és embert tenni erősségünké.” – NOL 351.

Javasolt olvasmány: [Counsels to Parents, Teachers and Students, 460–463; Fundamentals of Christian Education, 129–137.](#)

Vasárnap

Január 1.

1. HOGYAN KAPTUK A BIBLIÁT ?

a. Milyen módon kaptuk a Szentírást? (Részletezd) [2Tim 3:16](#); [2Pt 1:21](#); [4Móz 12:6](#).

„Nem a Biblia szavai, hanem az írók voltak ihletettek. Az ihletettség nem a szavakra vagy kifejezésekre hat, hanem magára az emberre, akit a Szentlélek befolyása bizonyos gondolatokkal tölt el. A szavak azonban az egyéniség jegyét hordozzák. Az isteni elme és szándék összefonódik az emberivel, s így lesz az emberi kijelentés: Isten Igéje.” – 1Sz 20.

b. Mit kellene felismerjünk az álmokról és látomásokról, ha Istentől várjuk az útmutatást? [5Móz 13:1-5](#); [Jer 29:8](#).

---

c. Milyen további okai lehetnek az álmoknak? [Préd 5:3, 7](#).

---

d. Mi alapján döntsük el, hogy kik a próféták? [1Kor 14:32](#); [Ésa 8:19-20](#).

---

2. CSALHATATLAN-E A SZENTÍRÁS ?

a. Mennyire bízhatunk Isten Szavának tisztaságában? Zsol 12:7-8.

„Van Bibliánk, tele értékes igazságokkal. Minden ismeretet tartalmaz, az alfától az omegáig.” – ESz 192.

„A Bibliában találjuk meg Isten csalhatatlan, tévedhetetlen tanácsát. A Biblia tanácsai, ha gyakorlatban megvalósítjuk, alkalmassá tesznek bármilyen szolgálatra. Ez Isten hangja, ami minden nap szól a lélekhez. Milyen érdeklődő figyelemmel kellene kutassa hát az ifjú az Isten szavát, s gyűjtse azt szíve kincstárába, hogy a Szentírás elveit tegye meg egész viselkedése irányítójának.” – 4B 441.

„Igéje által Isten az emberekre bízta azt az ismeretet, amely szükséges az üdvösséghez. A Szentírást Isten akaratának hiteles, tévedhetetlen kinyilatkoztatásaként kell elfogadnunk. A Szentírás a jellem mércéje, a tanításaink zsinórmértéke és tapasztalataink próbaköve.” – FLB 13.

„[A fiataloknak] biztos tanácsadóra és csalhatatlan vezetőre van szükségük. Ezt megtalálhatják Isten Igéjében. Ha nem lesznek szorgalmas tanulói Isten szavának, súlyos hibákat fognak elkövetni, melyeknek következtében saját és mások boldogságát teszik tönkre, úgy a földi, mint az eljövendő életre.” – ÜI 250.

b. Mennyire időtállóak a Szentírásban található alapelvek? Mt 24:35; Zsol 119:160; Ésa 40:8.

„[Krisztus] azt tanította, hogy Isten Igéét mindenkinek meg kell értenie. A Szentírást kétségbevonhatatlan tekintélynek vallotta. Nekünk is ezt kell tennünk. A Bibliát a végtelen Isten beszédeként, minden vitás kérdés megoldójaként, hitünk alapjaként kell kezelnünk.” – KP 21.

„Ha teljes mértékben Isten hangjaként fogadjuk el és tanulmányozzuk a Bibliát, akkor az elmondja az emberiség családja számára, hogy miként érhetjük el az örök boldogság hajlékait és hogyan őrizhetjük meg a mennyei kincseket.” – FE 444.

„Vajon ne olyan jellegű legyen-e az iskoláinkban folyó oktatás, amely Isten szavának határozottabb ismeretét adja, és amely a lelket létfontosságú kapcsolatba hozza Istennel, Istent szem előtt tartva, hogy minden jobb érzést felkeltsen az emberben? Ez az a fajta nevelés, amely olyan tartós, mint az örökkévalóság.” – GCDB March 6, 1899.

3. ELFOGADNI AZ ÍRÁSOK ISTENI IHLETETTSÉGÉT

a. Mit kellene megértenünk arról, hogy Isten próféták által szól hozzánk? Jer 1:4-9; 1Thess 2:13.

„Krisztus arra tanította tanítványait, hogy kitárt szívvel és készséges hittel fogadják tanításait. Áldást ígért nekik, mert elhitték, amit tőle láttak és hallottak...

Az őszinte tanítvány a Szentírást Istennek hozzá intézett beszédeként fogadja. Megremeg az Ige szavára, mert az élő valóság számára.” – KP 34. 35.

„A Bibliát, amely bár Istent nevezi meg szerzőjének, emberi kezek írták. Különböző könyveinek sokféle stílusában számos író számtalan jellemvonása tükröződik. A kinyilatkoztatott igazságok sora 'Istentől ihletett' (2Tim 3:16), de emberi nyelven szólal meg. A végtelen Isten – Szentlelke által – fényt hintett szolgálai értelmébe és szívébe. Álmodat és látomásokat adott, szimbólumokat és képeket mutatott. Azok pedig, akiknek az igazságot kinyilatkoztatta, e gondolatokat emberi szavakba öntötték.” – 1Sz 23.

b. Mit szokott Isten a próféták által kinyilatkoztatni, hogy segítsen megismerni az Istenség mindentudóságát és örökkévalóságát? Ám 3:7; Ésa 46:9-10.

„A történelem és a próféciák arról tanúskodnak, hogy az egész föld Istene titkokat tár fel a világnak választott fényhordozóin keresztül. A szkeptikus felsőoktatás olyan dolgokról ír és beszél amelyet önmaga sem ért. Nem látja, hogy az igazi felsőoktatás nem más, mint Isten és az általa küldött Jézus Krisztus tökéletes ismerete. Csak kevesen értik meg, hogy bármely emberi tudomány a tudomány Istenétől származik, és hogy Isten megmutatja a világnak, hogy Ő mindenek felett a király.” – BTS December 1, 1912.

„Az emberiség történelmét megörökítő krónikák úgy tüntetik fel, hogy a nemzetek fejlődése, birodalmak emelkedése és bukása az emberi akarat és vitézség függvénye, és az események alakulását nagymértékben emberek hatalma, becsvágya és szeszélye határozza meg. Isten Igéje azonban félrehúzza a függönyt, és az emberi érdekek, hatalmak és indulatok minden pro és kontra ténykedése fölött, mögött és általuk meglátjuk a végtelen irgalmú Isten munkáját, aki csendben, türelmesen viszi véghez a maga szándékát.” – PK 309.

4. MIT KELL NEKÜNK MEGTENNÜNK?

a. Milyen hozzáállást tanúsítsunk a Biblia tanulmányozása során? Ésa 66:1-2; Jn 7:17; Apcs 17:10-11.

„Amikor a lélek aláveti magát Krisztusnak, új erő veszi birtokába az új szívet. Olyan változás megy végbe, amelyet az ember maga sohasem képes véghezvinni. Természetfeletti munka ez, természetfeletti elemet visz az emberi természetbe. A Krisztusnak alárendelt lélek az Ő vára lesz, melyet megtart e lázadó világban. Szándéka az, hogy az Ővén kívül semmilyen hatalmat ne ismerjenek el. A mennyei közbenjárók által így birtokba vett lélek már bevetetlen a Sátán ostromának. Ám, hacsak alá nem vetjük magunkat Krisztus irányításának, a gonosz fog uralkodni felettünk.” – JÉ 266-267.

„Vitázni, megkérdőjelezni, kritizálni, nevetségessé tenni a sokaknak adott oktatást és az általuk hozott gyümölcsöt. Az ilyenek nem hajlandók elfogadni a bizonyítékokat. A természetes szív küzd a világosság, az igazság és a tudás ellen. Jézus Krisztus ott volt minden szobában ahol megszálltatok. Hány ima szállt fel ezekből a szobákból?” – KB 162.

„Semmi biztosíték arra, hogy a tanításunk helytálló, hogy mentes lenne minden polyvától és tévedéstől, ha csak naponta az Isten akaratát nem cselekedjük. Ha az ő akaratát visszük véghez, ha az ő akaratát valósítjuk meg, akkor tudni fogjuk, hogy a tanítás Istentől való-e. Akkor az igazságot annak szent szépségében fogjuk látni. Akkor tisztelettel és Istennek tetsző félelemmel fogadjuk el, s akkor azt tudjuk hirdetni másoknak, amiről tudjuk, hogy az az igazság. Nem lehet felsőbbrendűség vagy önfelmagasztalás ebbe a komoly, ünnepélyes munkába.” – KB 38.

b. A Biblia melyik része fontosabb a többinél? Rm 15:4; Lk 24:27; Ésa 28:10.

„A Biblia minden része Istentől ihletett és hasznos. Az ószövetségi Szentírás se részesítsük kevesebb figyelemben, mint az Újszövetséget! Amikor az Ószövetséget tanulmányozzuk, tapasztaljuk, hogy élő források fakadnak fel ott, ahol a gondatlan olvasó csak pusztaságot lát. Az Ótestamentum fényt hint az Új-ra, az Új pedig az Ó-ra. Mindegyik Isten Krisztusban való dicsőségének kinyilatkoztatása.” – CT 462.

5. NEM ELEGENDŐ CSAK OLVASNI ÉS TANULMÁNYOZNI

a. Mi a tennivalónk van azokkal az ismeretekkel, amelyeket a Szentírás tanulmányozása során nyerünk? Péld 2:1-5; Zsol 119:11, 16.

„A Szentlélek szívesen szól az ifjúsághoz, és örömmel tárja fel előttük Isten szavának kincseit és szépségeit. A nagy Tanító ígéretei foglyul ejtik érzékeiket, lelki és mennyei erővel elevenítik meg lelküket. A fogékony elme mennyei dolgokban jártas lesz, ami védelmet nyújt a kísértés ellen.

Az igazság ígét egyre fontosabbnak látjuk, és mondanivalójuk olyan gazdaggá válik, amiről nem is álmodtunk. Az Ige szépsége és gazdagsága átformáló hatással van a lélekre és jellemre. A mennyei szeretet fénye szívünkbe hullva lelkesít bennünket.” – KP 85.

b. Ha megszívleljük ezeket a dolgokat, akkor mihez fogunk hasonlítani? Lk 6:46-49.

„Aki megőrzi szívében Isten Igéjének igazságait, erőt nyer Sátán kísértései ellen, a tisztátalan gondolatok és szentségtelen tettek elkövetése ellen.” – ÉÉM Jan 24.

c. Mit kellene kérnünk az Úrtól, hogy tegyen meg értünk? Miért? Zsol 119:133.

„Az isteni bölcsesség fogja rendezni azoknak a lépéseit, akik az Úrban bíznak. Az isteni szeretet veszi körül őket, és felismerik a Vigasztaló, a Szentlélek jelenlétét.” – OHC 324.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan kap mennyei ihletet az ember?
2. Mennyire bízhatunk a Bibliában? Miért?
3. Milyen céllal íródtak a próféciák? Milyen megbízatással rendelkezik minden ihletett írás?
4. Befolyásolja-e a bibliatanulmányozást, hogy miként állunk hozzá?
5. Hogyan építsük biztos alapra az életünket?

ISTENNEK ERŐTELJES SZAVA

„Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem.” (Zsol 51:12)

„A kísértés sokszor legyőzhetetlennek tűnik, mert az imádkozás és az igekutatás elhanyagolása miatt a megkísértett nem emlékszik mindjárt Isten ígéreteire, és Sátánt nem a Szentírás fegyvereivel próbálja legyőzni.” – NK 534.

Javasolt olvasmány: [Fundamentals of Christian Education, 123–128. \(A biblia tanulmányozásának értéke\)](#)

Vasárnap

Január 8.

1. A KERESZT KATONÁI

a. Mivel legyünk tisztában földi életünk folyamán? [1Pt 5:8](#). Mihez hasonlítja Pál a keresztényi életet? [2Tim 2:3](#).

„Az a lélek a leggyámoltalanabb és legalárendeltebb amely érzi önmaga semmiségét és teljesen a megfeszített és feltámadt Megváltó vérének érdemeiben bízik. A keresztényi élet olyan mint egy háború, amely állandó küzdelemmel jár. Ez csata, ez háborús menetelés. Azonban a Krisztusnak való minden egyes engedelmes tett, az érette való minden egyes önmegtagadás, minden egyes jól elviselt próba, a kísértés felett aratott minden egyes győzelem, egy-egy lépés a végső győzelem dicsőségére vezető úton.” – TMK 253.

b. Mi az egyedüli módja, hogy végül tényleg győzelmet érzünk el? [Ef 6:11-17](#).

„Akik azonban Isten teljes fegyverzetét öltik magukra, s naponta szentelnek időt az elmélyedésre, az imára és a Szentírás tanulmányozására, azok a mennyei állnak kapcsolatban, és megmentő, átalakító hatást gyakorolnak a körülöttük élőkre. Gondolataik emelkedettek, törekvéseik nemesek lesznek. Világosan megértik az igazságot és Isten iránti kötelességeiket... Szent bátorsággal lépnek a végtelen Isten jelenlétébe. Tudják, hogy övék a menny fénye és dicsősége, annak a szoros kapcsolatnak köszönhetően, amely összeköti őket Istennel. Ez a valódi keresztények kiváltsága.” – 5B 85.

2. AZ IGE EREJE

a. Mennyire éles az Ige, ha valóban a lélekig hatol? Zsid 4:12.

„Az ihletett szavak, melyeken a szív elmélkedik, élő víznek folyamai lesznek, melyek az élet vizének folyójából ömlenek. Megváltónk azért imádkozott, hogy követőinek értelme megnyíljon és megérthessék az Írásokat. Amikor imádkozó szívvel tanulmányozzuk a Bibliát, a Szentlélek közel van, hogy felfedje az olvasott szavak értelmét.” – OHC 205.

„Gyakorlati igazságot kell életünkbe hoznunk s az igének, mint kétélű fegyvernek le kell metszeni önünkről az alkalmatlan jellembeli részeket.

Az ige szerénnyé teszi a kevélyt, a romlottat szeliddé és megtört szívűvé, az engedetlen engedelmessé. Az ember bűnös szokásai beleszövődtek napi tapasztalatába, életébe. Az ige viszont lemetszi a testies kívánságokat. Fölismeri, megítéli a gondolatokat és a szív indulatait. Megosztja az ízeket és velőket, lemetszi a test bűnös vágyait, készségezzé tesz az Úrért való szenvedésre.” – TII 217.

b. Milyen gyorsan teremtette az Ige az eget és a földet kezdetben? 1Móz 1:1; Zsol 33:6, 9.

---

c. Milyen anyagból teremtette Isten a világokat a szava által? Zsid 11:3. Miután megteremtette a világokat Isten magára hagyta-e azokat? Zsid 1:3.

„Ugyanaz a teremtő energia, amely a világot létrehozta, még mindig kifejti hatását az univerzum fenntartására és a természet folyamatos működésére. Isten keze irányítja a bolygókat, ahogyan rendezetten keresztül haladnak az égen. Nem az önmagában rejlő erőnek köszönhető, hogy a Föld évről évre folytatja mozgását a Nap körül, és bőségesen terem. Isten szava irányítja az elemeket. Felhőkkel borítja be az eget, és esőt ad a földre. Gyümölcsözővé teszi a völgyeket, és „füvet sarjaszt a hegyeken” (Zsol 147:8). Isten ereje által fejlődik a növényzet, bújnak elő a levelek és virágoznak a virágok.” – CT 185-186.

3. A BŰN ELISMERÉSE

a. Mire vágyott Dávid miután bünt követett el Isten és Bethsabé ellen? Zsol 51:1-6.

---

b. Olvasva a mennyei feljegyzéseket Dávid bűnbánatáról, mi volt az ő legnagyobb aggodalma, a bűnének következményei vagy az Istennel való kapcsolatának helyreállítása? Zsol 51:7-12.

„Elbukása után Dávid egy egész évig látható biztonságban élt. Isten nemetszésének nem volt semmi külső jele. Az isteni ítélet azonban állandóan a feje fölött lebegett. Az ítélet és a megtorlás napja gyorsan és biztosan közeledett, amelyet semmiféle bűnbánat nem hátráltatott el. Gyötörődés és szegény volt az, ami beárnyékolta földi életét. Azok, akik Dávid példájára való hivatkozással próbálják bűnüket kisebbiteni, tanulják meg a Biblia feljegyzéséből, hogy Isten törvénye áthágásának, a bűnnek az útja bizony nagyon kemény. Bár a bűnösök éppen úgy, mint Dávid, elfordulhatnak a gonoszság útjáról, a bűn következményeinek elhordozását még ebben az életben keserűnek és keménynek találják.” – PP 674.

„Dávid bűnbánata őszinte és mély volt. Nem tett semmi kísérletet arra, hogy elfedezze bűnét. Nem igyekezett megszökni a fenyegető ítélet elől, ez inkább imára készítette. Látta Isten ellen elkövetett bűne szörnyűségét; beszennyezett lelkét; undorodott a bűntől. Nem csak bocsánatért, hanem szíve tisztaságáért is könyörgött. Dávid kétségbeesésében nem adta fel a küzdelmet. Bűneiket megbánó bűnösöknek adott isteni ígéretben, Isten megbocsátásának és elfogadásának bizonyítékát látta.” – PP 676.

„Dávidnak megbocsátott a bűne, mert megalázta szívét Isten előtt, megbánást tanúsított és hitte, hogy Isten bocsánatának ígérete megvalósul majd. Elismerte bűnét, megbánta azt és megtért. A bűnbocsánat bizonyosságától elragadtatva jelentette ki, hogy 'Boldog az, akinek hamissága megbocsátott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen' (Zsol 32:1-2). A boldogság a megbocsátásból ered; a megbocsátás az abban való hit által van, hogy a megvallott és megbánt bünt a nagy Bűnhordozó viseli. Ily módon minden áldás, minden boldogság Krisztustól származik. Halála engesztelő áldozat bűneinkért. Ő a nagy Közvetítő, aki által elnyerjük Isten irgalmát és kegyelmét.” – OHC 83.

4. AZ EMBERI SZÍVET MEGVÁLTOZTATÓ ERŐ

a. Mi adhat reményt arra, hogy a beszennyezett, bűnös élet megtisztítható? Jób 14:4; Jer 13:23; Ez 36:26-27.

„Igaz, hogy Krisztus újjáteremtő ereje nélkül is élhetünk külsőleg kifogástalan életet. A befolyásra, tekintélyre való törekvés, a vágy arra, hogy mások megbecsüljenek, arra bírhat bennünket, hogy kifogástalan életmódot folytassunk; önbecsülésünk is visszatart a bűn látszatától is. Az önző szív is cselekedhet jót. Miképpen állapítsuk meg tehát, hogy kinek az oldalán állunk?” – JVÚ 56.

„Isten bőségesen gondoskodott eszközökről, hogy sikerrel küzdjünk meg a gonoszsággal, mely a világban van. A Biblia az a fegyvertár, amelyből a küzdelemre felvérteződhetünk.” – AT 318.

b. Mi az egyetlen módja annak, hogy a romlott emberi szív olyanává változzon, amely gyönyörködik az igazságosságban? Jn 3:3.

„Amit régente gyűlöltek, azt most szeretik; s amit régebben szerettek, azt most gyűlölnek. Akik azelőtt büszkék és akaratosak voltak, most nyájasak és alázatosak; akik azelőtt a hiúság és az önérzet rabjai voltak, most szerények és komolyak lesznek. Az iszákos mértékletes és józan, a szemérmetlen pedig erényes lesz.” – JVÚ 57.

c. Mi bizonyítja, hogy megtörtént a változás? Gal 5:22-23.

„A vérből és a test akaratából született régi természet nem örökölheti Isten országát. A régi utakat, az örökölt hajlamokat, föl kell adnunk; mert a kegyesség nem örökölheto. Az újjászületés új indítékokból, új hajlamokból áll. Akik a Szentlélek által új életre születtek, azok az isteni természet részeseivé lettek, ezért minden szokásukkal, gyakorlatukkal Krisztussal való kapcsolatukat fogják bizonyítani. Ha a magukat kereszténynek valló emberek megtartják a régi jellemhibáikat, akkor mennyiben különböznek a világiaktól? Akkor ők nem becsülték meg az igazságot, mint ami megszentel, megfinomít. Nem születtek újjá.” – TII 188.

5. ISTEN SZAVÁRA SZÜLETNI

- a. **Mi az ami képes egy ilyen erőteljes változást előidézni a bűnös gonosz szívében?** [Rm 1:16](#); [Jn 1:1](#); [15:3](#); [1Pt 1:23](#).

„A Biblia minden történelem legsodálatosabbja, mivel Isten és nem véges emberi elme alkotása. Évszázadokra vissz bennünket vissza, a minden dolgok kezdetéhez és olyan időket és jeleneteket tár elénk, amelyeket másként soha sem ismerhetnénk meg. Isten dicsőségét tárja fel, ahogyan gondviselésével egy elbukott világ megmentéséért munkálkodik. A legegyszerűbb nyelven tárja fel az örömhír nagyszerű hatalmát, amely befogadva, elszakítja azt a láncot, amely Sátánhoz köti az embert.” – FE 377.

- b. **Mit hoz létre bennünk az Ige? Miért elengedhetetlen ez a győzelmes élethez?** [Rm 10:17](#); [1Jn 5:4](#). **Miként maradhatunk győztesek egész életünkben?** [Kol 2:6](#).

„Amint a hit így elfogadja és magába szívja az igazság alapelveit, azok a személyiség részévé és éltető erővé válnak. A lélek által befogadott isteni Ige formálja a gondolatokat, megindítja a jellem fejlődését.

Ha hitszemünket szilárdan Jézusra szegezzük, megerősödünk. Isten a legdrágább kijelentésekkel fogja megajándékozni éhező, szomjazó népét. Krisztust személyes Megváltónak ismerik meg. Amikor Igéjével táplálkoznak, rájönnek, hogy az lélek és élet. Az Ige lerombolja a természetes, földi természetet, és új életet ad Krisztus Jézusban. A Szentlélek Vigasztalóként hat a lélekre. Kegyelmének átalakító ereje által Isten képmása formálódik a tanítványban: új teremtés lesz. Szeretet veszi át a gyűlölet helyét, a szív isteni hasonlatosságot nyer.” – JÉ 326.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mekkora jelentőséggel bír a keresztény küzdelme a gonosszal?
2. Milyen szerepe van az Igének ebben a hadviselésben?
3. Hogyan lehet megérteni a bűn pusztító természetének mélységét?
4. Hogyan történik a lélek átalakulása?
5. Hogyan őrizhetjük meg kapcsolatunkat Krisztussal?

TÜZES KÍGYÓK

„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönrűsége, és az én terhem könnyű.” (Mt 11:28-30)

„Isten Fiának emberi formában való megjelenése számunkra maga a mindenség! Olyan arany kötél ez, mely egybeköti lelkünket Krisztussal, és általa az Atyával. Tegyük ezt tanulmányunk tárgyává!” – 1Sz 230.

Javasolt olvasmány: [Jézus Élete, 31-33; 86-95. \(Született néktek ma a Megtartó-részlet; A megkísértés\)](#)

Vasárnap

Január 15.

1. ÁBRAHÁM MAGVA

a. Mi az egyik nagyon veszélyes magatartás a lelki életre vonatkozóan? [Jn 8:33.](#)

---

b. Mi tesz minket a bűn rabszolgáivá? [Jn 8:34, 39-44.](#)

„A farizeusok Ábrahám gyermekeinek vallották magukat. Jézus elmondta nekik, hogy ezt az igényüket csak akkor érvényesíthetik, ha Ábrahám cselekedeteit művelik. Ábrahám igaz gyermekeinek, hozzá hasonlóan, Istennek engedelmeskedő életet kell élniük. Nem igyekeznek megölni olyasvalakit, aki az Istentől kapott igazságot jelenti ki. Krisztus elleni összeesküvésükkel a vének nem Ábrahám dolgait cselekedték. Az Ábrahámtól való egyenes leszármazás önmagában értéktelen. Ha nincsenek vele lelki kapcsolatban, vagyis nem ugyanaz a lelkület munkálkodik bennük, és nem ugyanazokat a dolgokat cselekszik, akkor nem az ő gyermekei.” – JÉ 394-395.

c. Hogyan lehet megszabadulni a kegyetlen zsarnokságtól? [Jn 8:32, 36; Gal 3:29.](#)

---

2. MIT JELENT „ISMERNI”?

a. Milyen fontos kérdést tett fel Pilátus a törvényházban? Jn 18:38.er. Milyen választ kaphatott volna, ha lehetőséget ad rá a Megváltónak? Jn 14:6.

„Pilátus vágyott az igazság megismerésére. Elméje azonban egy zavarban levő ember elméje volt. Megragadták az Üdvözítő szavai, és szívét felkavarta az a mérhetetlen kívánság, hogy megismerje: mi is valójában ez az igazság, és miként tudná ezt a Jézus által hirdetett igazságot elnyerni. 'Micsoda az igazság?' (Jn 18:38) – kérdezte Jézustól. A választ azonban nem várta meg. A palota kapuján kívül levő csődület és kavarodás ennek az órának a jelentőségére figyelmeztették, mert a papok azonnali döntését követelték. Miután kiment a zsidókhoz, nyomatékosan kijelentette nekik: 'Én nem találok benne semmi bűnt' (Jn 18:38).” – JÉ 632-633.

b. Mivel járhat az, ha valaki tanulmányozza az Igét, de nem ismeri Istent? Mk 12:24; 2Tim 3:7.

„A szadduceusok azzal hízelegtek maguknak, hogy a világon a legszigorúbban ragaszkodnak az Írásokhoz. Jézus azonban megmutatta, hogy nem ismerik azok valódi értelmét.” – JÉ 510.

c. Hogyan lehetséges ahhoz a Valakihez vonzódni, akire bukott természetünk nem vágyik? Jn 12:32; 8:28; Mt 11:28-30.

„Ha a törvényt hirdetjük a nép előtt, az igazság tanítója minden alkalommal mutasson rá, hogy a trón fölött ott az ígélet szivárványa, a Krisztus igazságossága. A törvény dicsősége Krisztus, hiszen ő azért jött, hogy felmagasztalja és tiszteltté tegye a törvényt. Domborítsátok ki, hogy az igazság és irgalmasság Krisztusban találtakoztak, s hogy az igazságosság és a béke öbenne csókolgatták egymást. Amikor a trónjára nézel, mikor felajánlod bűnbánatodat, dicséretedet és hálaadásodat, amikor a keresztyén jellemet tökéletesíted, akkor Krisztust képviseled a világ előtt. Krisztusban lakoztok, s ő ti bennetek. Így bennetek él a béke, mely minden életet meghalad. Állandóan Krisztusról, az ő vonzó szépségéről kell elmélkednetek. Gondolatainkat Jézuska kell irányítani, hozzá kell erősíteni. Minden igehirdetésen időzzetek el a Jézus isteni tulajdonságain.” – 2KB 306.

„Tanulmányozd figyelmesen az Istenember jellemét, és mindig tedd fel a kérdést: 'Mit tenne Jézus a helyemben?' ” – NOL 354.

3. KÍGYÓK A PUSZTÁBAN

a. Milyen orvosságot adott Isten azoknak, akiket mérges kígyók martak meg a sivatagban? Mi kellett a gyógyuláshoz? 4Móz 21:6-9.

„Mivel az isteni hatalom pajzsként védelmezte Izraelt, ezért számtalan veszedelmet, amely folyamatosan körülvette őket, nem is fogtak fel és nem is ismertek meg. Hálátlanságukban és hitetlenségükben előre jelezték, sőt sietteték halálukat és most az Úr megengedte, hogy a halál rájuk törjön. A mérges kígyókat, amelyek elárasztották a pusztát, tüzes kígyóknak nevezték marásuk szörnyű következményei miatt. A marás magas lázat, heves gyulladást és gyors halált okozott. Most, amikor Isten elvette védelmező kezét Izraeletről, ezek a veszedelmes, mérges állatok sok embert megtámadtak és megmártak..."

Mózes azt az isteni utasítást kapta, hogy csináljon sárgarézből az élő kígyókhöz hasonló érc kígyót és emelje azt magasba a nép között. Mózes úgy tett, ahogy Isten megparancsolta neki. A jó hír szárnyra kelt és arról beszéltek az egész táborban, hogy mindazok, akiket a kígyók megmarnak, feltekinthetnek az érc kígyóra és életben maradnak. Közben már sokan meghaltak, és amikor Mózes az érc kígyót feltette egy magasba emelkedő rúdra, néhányan nem hitték el, hogy az ércből készített képmásra való pusztát feltekinthet meggyógyíthatja őket. Ezek az emberek elvesztek hitetlenségükben. Sokan voltak azonban, akik hittek abban a gondoskodásban, amit Isten nyújtott nekik... Ha sikerült ezt elérniük, akkor a megmártak tökéletesen meggyógyultak.

A nép jól tudta, hogy az érc kígyóban nem volt semmiféle hatalom és gyógyító erő és nem az érc kígyó okozott ily csodálatos gyógyulást azoknál, akik feltekintettek rá. A gyógyító erő egyedül Istentől származott. Bölcsességében Isten ezt a módszert választotta hatalmának bemutatására. Ezzel az egyszerű eszközzel értette meg a néppel, hogy ezt a csapást saját bűneik hozták rájuk. Isten azonban arról is biztosította őket, hogy amíg engedelmeskednek neki, addig nincs semmi okuk a félelemre, mert ő megőrzi őket.” – PP 397. 398.

b. Milyen párhuzam található ezen történet és azok között, akik napjainkban szenvednek a régi kígyó (Jel 12:9) marásától és gyógyulásra vágnak? Jn 3:14-15; 1:29.

„A megtérő bűnös szegezze tekintetét Istennek ama bárányára, 'aki elveszi a világ bűneit' (Jn 1:29), s Őt szemlélve elváltozik. Félelme örömmé, kételye reményre fordul. Felbuzog a hála. A kőszív megtörik. A lelket szeretet árja tölti el. Krisztus örök életre buzó víznek kútfeje lesz őbenne.” – JÉ 372.

4. KICSODA JÉZUS

- a. **Krisztus tökéletes életet élt a földön (1Pt 2:21-22), mégis mit tesznek sokan ahelyett, hogy hozzá és hű követőikhez vonzódnának? [2Tim 3:12](#); [Jn 3:19-20](#).**

„Az őskeresztények tagadhatatlanul különleges emberek voltak. Feddhetetlen életük és rendíthetetlen hitük állandó rosszállásként hatott, amely megzavarta a bűnösök „nyugalmát”. Kevesen voltak, és nem dicsekedhettek vagyonnal, ranggal, sem megtisztelő címmel, de a gonoszok félték tőlük, amikor tanításaikat hallották, és jellemüket megismerték. Gyűlölték őket, miként a gonosz Kain is gyűlölte Ábelt. Akik a Szentlélek befolyásának ellenállva halálra adták Isten népét, ezt ugyanazért tették, amiért Kain megölte Ábelt. Pontosan ez volt az oka annak is, hogy a zsidók elvetették, és keresztre feszítették a Megváltót – mert jellemének tisztasága és szentsége állandóan megfeddte önzésüket és romlottságukat. Azok, akik szeretik és követik a bűn útját, gyűlölik és támadják a hű tanítványokat Krisztus korától kezdve, napjainkig.” – NK 42.

- b. **Milyen az a legfőbb hatalom, amely a világ Megváltójában megnyilvánul és képes magához vonzani az emberiséget? [1Tim 3:16](#); [Jn 1:1-3](#); [Zsid 1:8](#).**

„Ha Krisztus teremtett mindent, akkor léteznie kellett a teremtett dolgok megléte előtt. Az erre vonatkozó szavak oly határozottak, hogy kétség nem fér hozzá. Krisztus Isten volt, a szó legkomolyabb értelmében. Az örökkévalóság óta Istennel volt, mindenek fölötti, örökké áldott Isten.” – 1Sz 234.

„A sűrű sötétségben Isten eltakarta Fia utolsó emberi lelki gyötrelmét. Mindazok, akik látták Krisztust szenvedései közepette, meggyőződtek istenségéről. Azok, akik csak egyszer is látták Krisztus tekintetét, sohasem felejtették azt el. Amiként Kain arca kifejezte a gyilkosnak a bűnét, úgy Krisztus ábrázata nyilvánvalóvá tette az ártatlanságot, a tisztaságot, a jóakaratot, más szóval az isteni képmást. Vádolói azonban nem figyeltek erre a mennyei tanúbizonyosságra. A haláltusa hosszú óráin át bámult Krisztusra a gúnyolódó sokaság. Most Isten köpönyege irgalmasan eltakarta Krisztust nézői elől.” – JÉ 661-662.

„Gondoljunk Krisztus megalázkodására. A szenvedő elesett emberi természetet vette magára, melyet a bűn megrontott, beszennyezett. Magára vette bánatunkat, hordozta gyászunkat, szégyenünket. Az összes embereket ostromló kísértést elviselte. Az istenséget az emberrel kapcsolta össze: isteni lélek lakott a test templomában.” – TII 87.

5. ISTEN TESTTÉ LESZ

- a. Mivé lett ez az isteni lény, hogy megmentse az emberiséget szörnyű nyomorúságából és kilátástalan állapotából? Jn 1:14; Zsid 2:9.
-
- b. Mit vett fel Jézus szeplőtlen isteni természetére? Zsid 2:10-11, 14, 17.
-
- c. Mennyire alázta meg magát Jézus, hogy így vonzeró legyen a Kálvária keresztjén? Zsid 2:14; Fili 2:6-8; 2Tim 2:8.
-

„Erre gondolva, az embernek lehet-e akár szemernyi dicsősége? Amint végigkísérik Krisztus szenvedésekkel, megalázkodással teli életét, fölemelhetik-e kevély fejüket, mintha nem kellene próbákat, szégyent, megaláztatást viselniük? Azt mondom Krisztus követőinek: Tekintsetek a Kálváriára és égjen szégyenpír arcotokon önhitt gondolataitokért. A menny felségesét a bűnös, elítélt emberért alázták meg. Krisztus mélyebbre és mélyebbre szállt a megalázkodásban, mígcsak nem volt már mélység, melyre sülyedhetett volna, hogy fölemelje az embert jelleme szennyezettségéből.” – TII 143.

„Vajon mit áldozunk fel, ha mindjárt mindenünket is odaadjuk? Egy bűnőktől beszennyezett szívet, hogy azt Krisztus saját vérével megtisztítsa és kimondhatatlan szeretetével megváltsa. És az emberek mégis nehéznek tartják, hogy mindent feladjanak. Óh, szégyellem, ha erről beszélni hallok; óh, szégyen erről írni is!

Isten nem kívánja, hogy azt adjuk fel, ami javunkra szolgál, hiszen minden egyes cselekedetében csupán gyermekeinek jólétét tartja szem előtt. Vajha mindazok, akik még nem döntöttek Krisztus mellett, felismernék, hogy Ő sokkal becsesebb és magasabb adományokat adhat nekik, mint amilyeneket ők maguk keresnek!” – JVÚ 44.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen tanúságot vonhatunk le abból, hogy a zsidók Ábrahám gyermekei?
2. Hogyan lehetséges, hogy figyelmen kívül hagyjuk a Biblia lényegét, miközben tanulmányozzuk?
3. Mire taníthat a pusztában lévő mérges kígyó?
4. Miért lehet vonzó a Kálvária Embere?
5. Miért vette magára Jézus a bűnös emberi természetet?

ADJ NEKEM OLAJAT A LÁMPÁMBAN

„Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkeimmel! azt mondja a Seregeknek Ura.” (Zak 4:6)

„Megszentelődésünk az Atya, a Fiú és a Szentlélek munkája. Annak a szövetségnek beteljesedése ez, melyet Isten a hozzá csatlakozottakkal kötött, hogy ő mellette, Fia mellet és a Szentlélek mellett álljanak szent közösségben. Újjászületél-e? Új teremtés lettél-e Krisztus Jézusban? Működj hát együtt a menny három érted fáradozó nagyhatalmával. Ezzel feltárod a világ előtt az igazságosság alapelveit.” – ST June 19, 1901.

Javasolt olvasmány: [Az Apostolok Története, 32-38. \(A Lélek adománya\)](#)

Vasárnap

Január 22.

1. KI A SZENTLÉLEK?

a. **Mióta létezik a Szentlélek? [1Móz 1:2](#); [Zsol 51:13](#); [Zsid 9:14](#).**

---

b. **Ismertesd Isten Lelkének széleskörű hatását! [Zsol 139:7-12](#); [1Kor 2:9-12](#); [2Pt 1:21](#).**

„Isten Lelkének befolyása nagymértékben tapasztalható volt a választott nép, Izrael életében, de nem teljességében. Korszakokon át szálltak fel az imák Isten ígéretének beteljesedéséért, hogy küldje el Szentlelkét földi gyermekeihez, és a komoly könyörgések közül egyetlenegy sem ment feledésbe.” – ÉÉM Február 1.

„A bűneset előtt Ádám szemtől szemben beszélhetett Alkotójával. Amióta azonban az embert törvényszegése elszakította Istentől, nem részesülhet ebben a nagy kiváltságban. De a megváltás terve utat nyitott, s ezen az úton a Föld lakói most is érintkezhetnek a Mennyei. Isten a Szentlélek által kapcsolatba lépett az emberrel, és a kinyilatkoztatások útján, amelyeket kiválasztott szolgálóinak adott, mennyei fény sugárzik a világra.” – ICsK Július 1.

2. SZEMÉLY-E A SZENT LÉLEK ?

a. Nevez meg néhány jellegzetességet, amely azt mutatja, hogy a Szentlélek egy személy!

- 1) A Lélek tudással rendelkezik. 1Kor 2:9-12.
- 2) Szeretni képes. Rm 15:30.
- 3) Közösség összetartó. 2Kor 13:13.
- 4) Mivel közösség összetartó, ezért közlésre képes. 1Tim 4:1.
- 5) Ezért tanítani is tud. 1Kor 2:13.
- 6) Bizonyosságot tud tenni. Rm 8:16.

„Krisztus kedvező ígéretet adott követőinek, hogy mennybemenetele után elküldi nekik Lelkét. 'Elmenvén azért' – mondta – 'tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának [személyes Isten], a Fiúnak [a személyes Fejedelem és Megváltó] és a Szent Léleknek [mennyből küldött Krisztust képviselő] nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.'” – RH October 26, 1897.

„Tudatában kell lennünk annak, hogy a Szentlélek, aki éppúgy személy, mint Isten: itt jár közöttünk.

A Szentlélek: személy, mert lelkünkkel együtt tesz bizonyosságot arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha ezt a bizonyosságot teszi, akkor önmagában hordja annak igazolását. Ilyenkor hiszünk és biztosak vagyunk abban, hogy Isten gyermekei vagyunk.

A Szentlélek személyiség, mert különben nem tehetne lelkünkkel együtt bizonyosságot arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ugyanakkor Isteni személy is, mert különben nem kutathatná ki azokat a titkokat, amelyek Isten gondolataiban rejlenek. 'Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, amely őbenne van? Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke' (1Kor 2:11).” – Ev 401.

„Az emberi test kötöttsége miatt Krisztus nem tudott egy és ugyanazon időben mindenütt jelen lenni. Azért éppen a követői érdeke volt az, hogy Krisztus elmenjen az Atyához és elküldje a Lelket utódjaként a földre. A Szentlélek önmaga különálló és független az emberiség személyiségétől. Krisztus a Szentlelke által mindenütt jelenlévőnek ábrázolja magát.” – 14MR 23.

„A mennyei istenségnek három élő személye van; e három nagy hatalom – az Atya, a Fiú és a Szentlélek – nevében azok, akik élő hittel elfogadják Krisztust, alámerítetnek; e hatalmak a menny engedelmes alattvalóival együtt munkálkodnak, hogy a megtértek Krisztusban új életet éljenek.” – Ev 400.

3. SZEMÉLY-E A SZENT LÉLEK? (FOLYTATÁS)

a. Milyen további tulajdonságok fejezik ki, hogy a Szentlélek egy személy?

- 1) Közben jár értünk, amikor imádkozunk. [Rm 8:26-27](#).
- 2) Különleges ajándékok szétosztója. [1Kor 12:7-11](#).
- 3) A bűnöst megtérésre hívja ő is. [Jel 22:17](#).
- 4) Nemcsak megtérésre hívja a bűnöst, hanem meg is pecsételi vagy megszilárdítja a hitben. [Ef 1:13](#).
- 5) Mivel megpecsétel vagy megerősít minket, ezért mire vagyunk figyelmeztetve? [Ef 4:30](#).
- 6) Mivel Ő személyes lény, ezért Jézus személyes névmást használ a Szentlélekre, „ő” vagy „öt” 24 esetben. Az egyik ilyen példa [Jn 14:16-17](#).

„Krisztus, a közbenjáró, és a Szentlélek szüntelenül közbenjárnak az emberért. A Lélek nem úgy esedezik értünk mint Krisztus, aki a világ megalapítása óta kiontott vérét ajánlja föl hanem a szíveken munkálkodik, imákat és bűnbánatot, dicséretet és hálaadást váltva ki. Az ajkunkról szóló hálás köszönet annak eredménye, hogy a Szentlélek szent emlékek húrját pendíti meg az emberben, fölébresztve a szív zenéjét.” – TII 174.

„A boldogság kisebb és nagyobb dolgokból áll... Ha olyanokká szeretnénk válni, mint Krisztus, és az Ő jellemét szeretnénk magunknak is, akkor a kis dolgokat kellene gyakorolnunk, hogy naponként, fokozatos megszentelődést érzünk el. Nincs vesztegetni való időnk. Amikor a viaszra rányomják a pecsétet, akkor nem csapják rá erőteljes mozdulattal, hanem hogy jól látható legyen óvatosan, de határozottan helyezik el rajta, amíg a viasz át nem veszi a pecsét formáját teljesen. Az Úr is így bánik a lelkünkkel... Nem azonnal és nem majd, hanem folyamatosan alakul ki az új élet, a Szentlélek által Krisztus hasonlatosságára.” – HP 66.

„A Szentlélek önt szavakba minden őszinte imát. Felismertem, hogy amikor másokért imádkozom, akkor a Lélek esedezik értem és minden szentekért. Az ő közbenjárása Isten akarata szerint való, és sohasem ellenkezik azzal. 'A Lélek is segítségére van a mi erőtelenségünknek'; és a Lélek – mivel Ő is Isten – tudja Isten gondolatait; ennél fogva minden betegekért, vagy más szükségletekért mondott imánkat Isten akarata szerint veszi figyelembe.” – ST October 3, 1892.

4. MI A MUNKÁJA?

a. Miközben Jézus elment, hogy közbenjárjon értünk Isten trónjának jobbán, mi mutatja, hogy a Szentlélek a Megváltó személyes képviselője? [Jn 15:26; 16:13-14.](#)

---

b. Mit ad a Szentlélek magányos szívünknek szeretett Barátunk távollétében? [Jn 16:7.](#)

---

c. Hogyan vezet el minket a megtéréshez? [Jn 16:8; Zak 4:6.](#)

„Krisztus azért adta nekünk Lelkét, hogy megújító erőforrásunk legyen. Nélküle Krisztus áldozata nem jelentett volna számunkra semmi segítséget. A gonosz hatalma évszázadok óta erősödik, és bámulatos, ahogy az emberek alávetették magukat ennek a sátáni fogságnak. Csak az Istenség harmadik személyének a hatalmas erejével tudunk ellenállni a bűnnek, és tudjuk azt legyőzni. A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hozzánk, hanem isteni hatalmának, erejének a teljességével. A Lélek az, Aki eredményessé teszi mindazt, amit a világ Megváltója vitt véghez. A Lélek az, aki megtisztítja szívünket. A Lélek útján a hívő ember részese lesz az isteni természetnek. Krisztus isteni hatalomként, erőként adta nekünk Lelkét, hogy segítségével győzzük le a gonoszra való minden örökölt vagy szerzett hajlamunkat, és hogy az Ő egyházába bevésszük Krisztus jelleme.” – JÉ 578.

„A szívbe vésett Krisztus-kép a jellemben tükröződik, meglátszik nap mint nap a gyakorlati életben, mert mi egy személyes Megváltót képviselünk. A Szentlélek mindenkinek meg van ígérve, aki csak igényt tart rá. Amikor az Írásokat kutató, a Szentlélek melletted van és Jézus Krisztust személyesíti meg.” – GCB February 15, 1895.

„Az igazság tanítása nem használ semmit, ha a Szentlélek nincs jelen segítségével, mert az isteni igazság egyedüli hatásos tanítója a Szentlélek. Csak ha a Lélek által kerül a szívbe az igazság, ébred fel a lelkiismeret és változik meg az élet. Isten szolgálja megteheti, hogy Isten Igéjét szöveg szerint előadja, ismerheti minden törvényét és ígérését - magvetése mégsem lesz eredményes, csak akkor, ha ezt a magot a mennyei harmat eleveníti meg. Isten Lelkének együttműködése nélkül sem a nevelés, sem az előnyök – bármilyen nagyok legyenek is – nem tudnak világosságot teremteni.” – ESz 177.

5. A SZENTLÉLEK ÉS AZ EGYHÁZ KAPCSOLATA

a. Hogyan jut el az ember az igazság teljes megismeréséhez? [Jn 16:13](#).

---

b. Mivel ez a Szentlélek munkája, mi a szerepe abban, hogy segítsen megtalálni az igaz egyházat? [1Tim 3:15](#).

---

c. Mivel nagyon fontos, hogy a Szentlélek jelen legyen az életünkben, mit kell tennünk, hogy a Szentlélek teljes erejében részesüljünk? [Lk 11:9-13](#).

„A gonoszság hatalmának fejedelmét csak Isten hatalma tarthatja féken, az Istenség harmadik személye, a Szentlélek által.” – Ev 401.

„Amíg az egyház megelégszik kis dolgokkal, addig alkalmatlan arra, hogy megkapja Isten hatalmas ajándékait. De miért nem éhezünk és szomjazzuk a Szentlélek ajándékát, hiszen csak ez által tarthatja Isten tisztán szívünket? Az Úr terve szerint az isteni erőnek együtt kell működnie az emberi erőfeszítéssel. Ez mindazt magába foglalja, amire a kereszténynek szüksége van ahhoz, hogy megértse a Szentlélek ajándékának jelentőségét az Úr Jézus második eljövételét megelőző időben. Beszéljünk róla, imádkozzunk érte, prédikáljunk róla; mert az Úr sokkal jobban kíváncsi arra, hogy nekünk adja a Szentlelket, mint ahogy a szülők vágnak arra, hogy jó ajándékokat adjanak gyermekeiknek.” – RH November 15, 1892.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Honnan tudhatjuk, hogy a Szentlélek aktívan működött az ószövetségi időkben?
2. Milyen tények támasszák alá, hogy a Szentlélek egy személy?
3. Mi a különbség Krisztus és a Szentlélek közbenjáró munkája között?
4. A megváltás tervében mik a legfontosabb tennivalói a Szentléleknek?
5. Milyen szerepe van a Szentléleknek abban, hogy segítsen az embereknek megismerni az igaz egyházat?

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Szociális támogatás a rászorultak részére

2023. február 4.

Szombat

A természeti katasztrófák világszerte egyre gyakoribbak és súlyosabbak. Ide tartoznak – de nem kizárólagosan – a földrengések, cunamik, ciklonok, tornádók, hurrikánok, árvizek és vulkánkitörések. „Rejtekeből előjön a vihar, és az északi szelektől a fagy. Isten lehellelte által támad a jég... És az köröskörül forog az ő vezetése alatt, hogy mindazt megtegyék, a mit parancsol nékik, a föld kerekiségének színén. Vagy ostorul, ha földjének úgy kell, vagy áldásul juttatja azt.” (Jób 37:8–12).

A Mindenható mindig ennek a gyönyörű bolygónak és az általa alkotott teremtményeknek a legfőbb érdekeit tartja szem előtt – manapság azonban sok furcsa és szélsőséges időjárási jelenség kifejezetten a lelkek ősellenségének fegyvertárából származik:

„Míg Sátán kiváló orvosnak tünteti fel magát, aki minden kórt meg tud gyógyítani, az általa okozott betegségek és csapások nyomán népes városok kihalt romhalmazzá válnak. Már most is dolgozik. A mindenütt és ezer formában előforduló tengeri és szárazföldi balesetekben és szerencsétlenségekben; a hatalmas tűzvészekben, vad tornádókban és félelmetes jégverésekben; viharokban, árvizekben, ciklonokban, szökőárakban és földrengésekben Sátán keze van. Elsöpri az érő termést, aminek következménye éhínség és nyomor. Halálos fertőt lehel a levegőbe, és emberek ezreit elviszi a ragály. E jelenségek egyre sűrűsödnek és súlyosbodnak. Pusztul mind ember, mind állat. Gyászol és megromol a föld; elhervadnak a föld népének nagyjai. A föld megfertőztetett lakosai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegték, megtörték az örök szövetséget.” (Ésa 24:4–5)” – NK 524-525.

Mit kellene tenniük Isten gyermekeinek a természeti katasztrófákból eredő hatalmas mértékű emberi szenvedések miatt?

Az Úr azt parancsolja, hogy kövessük az ő földi példáját, és segítsünk enyhíteni a szenvedésen, bárhol is találkozunk azzal. Az élet alapvető szükségletei egy természeti katasztrófa bekövetkeztekor hirtelen odavesznek, ezért keresztényi kötelességünk, hogy segítsünk, ahol csak tudunk. Nagylelkű adományod a World Disaster Relief [A Katasztrófák Okozta Károk Segélyezése] számára segít ennek lehetővé tételében, amelyet előre is köszönünk!

Hittestvéreitek a Generál Konferenciától

AZ EVANGÉLIUM AZ ÓSZÖVETSÉGBEN

„Mert amelyek régen megirattak, a mi tanulságunkra irattak meg: hogy békeséges tűrés által és az írásoknak vígasztalása által reménységünk legyen.” (Rm 15:4)

„Jézus azért jött erre a világra, hogy megmentse népét bűneitől. Nem szabadít meg minket bűneinkben, mert ő nem a bűn szolgája. Reagálnunk kell Krisztusnak isteni iránymutatására, meg kell bánnunk a bűneinket, és úgy kell egyesülnünk Krisztussal, ahogyan az ág egyesül a szőlőtővel.” – ST February 15, 1892.

Javasolt olvasmány: [Pátriárkák és Proféták, 37-44. \(A megváltás terve\)](#)

Vasárnap

Január 29.

1. A MÚLT TANULSÁGAI

a. Milyen okból szükséges tanulmányoznunk a történelmet, és leginkább a szent történelmet? [Préd 3:15.](#)

„Meglepő az a hasonlóság, ahogy Isten századról századra a nagy reformációs és vallásos megmozdulások útján a földön dolgozik. Isten mindig ugyanolyan elvek alapján bánik az emberrel. A jelen fontos megmozdulásainak megvolt a megfelelője a múltban, és az egyház korábbi tapasztalatai nagyon értékes tanulságokkal szolgálnak a jelenben.” – NK 307.

b. Mivel a történelem tanulmányozása számunkra is az evangélium reménysége (Rm 15:4) ezért, mit kínál ez a remény a bűntől beteg léleknek? [Rm 1:16; Lk 19:10.](#)

„A Biblia minden egyes Igéje Istentől ihletett és igen hasznos. Az Ószövetség is megérdemli ugyanazt a figyelmet, amit az Újszövetség. Az Ószövetség tanulmányozása során ott is forrásokat fogunk találni, ahol a felületes olvasó csak sivatagot lát.” – Nev 166.

2. A TEREMTÉS TÖKÉLETESSÉGE

a. Milyen jellegzetességei voltak az első férfinak és nőnek, amikor kikerültek Teremtőjük kezei közül? 1Móz 1:31; Préd 7:29.

„Az embernek Istent kellett tükröznie – mind külsejében, mind jellemében. Egyedül Krisztus az Atya ’valóságának képmása’ (Zsid 1:3); de az embert Isten a maga hasonlatosságára formálta. Természete összhangban volt Isten akaratával. Értelme fel tudott fogni mennyei dolgokat. Érzései tiszták voltak; vágyait és érzelmeit értelme uralta. Az ember szent volt, Isten képmását boldogan, akarata iránti tökéletes engedelmességgel viselte.” – PP 19.

b. Mi kellett volna ahhoz, hogy az ember ebben a tökéletes állapotban maradjon és örökké éljen? 1Móz 2:16-17.

„Krisztus nem csökkentette a törvény követelményeit, hanem félreérthetetlenül kijelentette, hogy megtartása az örök élet feltétele. Isten ezt a feltételt szabta meg Ádámnak a bukás előtt is. Az Úr most sem kíván kevesebbet, mint amit az Édenben elvárt az embertől: tökéletes engedelmességet, feddhetetlen, igaz életet. A kegyelem kínálta szövetség ugyanazt igényli az embertől, mint az Édenben felállított követelmény: összhangot Isten törvényével, amely szent, igaz és jó.” – KP 271-272.

c. Mivel hibát/bűnt követtek el, milyen következményekkel járt ez, nem csak az ősszüleinkre, hanem az egész emberiségre? Rm 5:12; 6:23.

„Az Isten törvényei iránti engedelmesség kerítésként veszi körül az embert, és megóvjá minden bajtól. Aki azonban az Isten által épített kerítést akárcsak egy helyen is megrongálja, azt a védőkörlátot teszi tönkre, amely őt megvédené. Az ellenség az ily módon áttört helyen hatol be, hogy kárt okozzon és romboljon.

Amikor ősszüleink Isten akaratát egy ponton vakmerően áthágták, olyan kaput nyitottak meg, amelyen át nyomor és szenvedés zúdult az egész világra. Aki példájukat követi, hasonló eredményre jut. Isten minden egyes törvényének alapja a szeretet, s aki e parancsolatoktól eltér, saját szerencsétlenségének és romlásának okozója.” – GH 56-57.

3. A BŰN MEGHATÁROZÁSA

a. Honnan tudhatjuk, hogy Ádám vétke magában foglalta Isten törvényének megszegését? [Rm 7:7](#); [2Móz 20:17](#); [1Jn 3:4](#).

„Sokan tanítják, hogy Isten törvényét nem kell megtartani, és azt hangsúlyozzák, hogy lehetetlen engedelmeskedni előírásainak. Ha ez igaz volna, miért büntette meg Isten Ádámot törvényszegéséért? Összüleink vétke bűnössé tette a világot és fájdalmat zúdított rá. Isten jóságán és irgalmán múltott, hogy az emberiség nem süllyedt a reménytelen kétségbeesésbe. Senki se csapja be magát. 'A bűn zsoldja a halál' (Rm 6:23). Isten törvényét most sem lehet büntetlenül áthágni, mint akkor sem, amikor az ítélet elhangzott az emberiség atyja felett.” – PP 35.

„A törvény nélkül az embernek nincs igazi fogalma Isten tisztaságáról és szentségéről, sem pedig a maga bűnösségéről és tisztátalanságáról. Nem látja be igazán bűnös voltát, és nem érzi a megtérés szükségességét. Az ember megsértette Isten törvényét, és ezért elveszett állapotban van. De mivel nincs elveszett állapotának tudatában, azt sem ismeri fel, hogy szüksége van Krisztus engesztelő vérére. A megváltás reménységét szívének gyökeres megváltozása és életének megújulása nélkül fogadta el. Szép számmal van ilyen felszínes megtérés, és tömegek csatlakoznak az egyházhoz, akik soha nem forrtak össze Krisztussal.” – NK 417-418.

b. Az előbb idézetteken túl, hogyan mutatja meg a Biblia, hogy Jézus valóban azért jött, hogy megmentsen minket a törvény áthágásától? [Mt 1:21](#).

„Jézus azért halt meg, hogy megmentsen népét bűneitől. A Krisztusban való megváltás pedig azt jelenti, hogy abba hagyjuk Isten törvényének áthágását, és megszabadulunk minden bűntől. Egyetlen szív sincs összhangban Krisztussal, amely Isten törvénye ellen ellenségeskedést kelt, aki igazolta és felmagasztalta a törvényt a világegyetem előtt.” – FW 95.

„Csodálatos barátunk van Jézusban, aki eljött, hogy megmentsen népét a törvény áthágásától. Mi a bűn? A bűn egyedüli meghatározása, a törvény áthágása. Ám ott van Jézus Krisztus, aki azonnal közbelép, és átadja nekünk életszentségét, igazságosságát. Mi képtelenek vagyunk a magunk erejével győzni, hanem csak a Krisztusba vetett hit által. Ha hisztek Krisztus Jézusban, akkor még ma befogadhatjátok őt. Higgyétek most, hogy ő a ti Megváltótok, hogy ő a maga igazságosságát, életszentségét, tudja be nektek, mert meghalt és mert engedelmes volt Isten áthágott törvényének minden követelménye iránt. Ha ezt teszitek, akkor úgy ismeritek majd Jézus Krisztust, mint megmentő, üdvözítő. Ádám és Éva azért veszítették el Édent, mert megszegték azt a törvényt, ti pedig a mennyet veszítitek el, ha áthágjátok.” – 1KB 142.

4. A HŰSÉGESEK ATYJA

a. Miért nevezik Ábrahám ószövetségi pátriárkát a hívők atyjaként? Gal 3:6-9.

„Ábrahám próbatétele a legsúlyosabb volt, ami embert érhet. Ha elbukott volna a vizsgán, nem jegyezték volna föl róla, hogy ő a hívők atyja. Ha nem tett volna eleget Isten parancsának, a világ elveszítette volna a fönntartás nélküli hit és engedelmesség ihlető példáját. Azért adta Isten e leckét, hogy végigragyogjon a korszakokon, s mi is megtanulhassuk, hogy semmi sem túl becses, hogy Istennek adjuk. Amikor minden ajándékra, úgy tekintünk, mint az Úrera, melyet az ő szolgálatában kell hasznosítanunk, elnyerjük a mennyei áldást. Add vissza az Úrnak a rád bízott tulajdont, s Ő majd többet bíz rád. Tartsd meg magadnak tulajdonodat, akkor nem nyersz jutalmat ebben az életben s az eljövendő élet jutalmát is elveszítéd.” – TII 11.

„Azt a helyet, ahol a templom épült, hosszú időn át megszentelt helynek tartották. Itt mutatta meg Ábrahám, a hívők atyja, hogy kész Jahve parancsának engedelmeskedve egyetlen fiát feláldozni. Itt újította meg Isten Ábrahám-mal kötött szövetségét, amelyben áldást ígért. Az áldás magában hordozta a dicsőséges messiási ígéretet, amely a Magasságos Isten Fiának áldozata által szabadulást hoz az emberiségnek.” – PK 25.

b. Hogyan mutatja meg a mag ígérete az evangélium hirdetését már Ábrahám idejében is? 1Móz 22:15-18; Gal 3:16.

„Ugyanezt a szövetséget újította meg Isten Ábrahámmal a következő ígéretben: 'És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei' (1Móz 22:18). Ez az ígéret Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd Gal 3:8,16), és Krisztusban bízott, hogy megbocsátja bűneit. Ez volt az a hite, amelyet Isten igazságul számított be neki. Az Ábrahámmal megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta.” – PP 330.

c. Miért Ábrahám, és nem sokan mások lettek kijelölve az evangélium szolgálatára ebben az időben? 1Móz 26:5; Jak 2:19-24.

„Ábrahám hitt Istennek. Honnét tudjuk, hogy hitt? Cselekedetei bizonyították hite jellegét s ez a hite tulajdonított neki igazságul.” – TII 221.

5. A TÖRVÉNY AZ ÓSZÖVETSÉG TOVÁBBI RÉSZÉBEN

- a. Milyen további példák vannak arra, hogy a törvény létezett már azelőtt is, hogy a Sínai-hegyen Isten szó szerint kijelentette (5Móz 5:22-26)? 2Móz 15:26; 16:28.

„Hosszú pusztai vándorlásuk ideje alatt az izraeliták minden héten három csodának lehettek tanúi. Ezeknek célja és rendeltetése, hogy a szombatnap szentségét belevéssék elméjükbe. A hatodik napon kétszer annyi mennyiség hullott a mannából, a hetedik napon pedig semmi sem. De csak a szombatnapra szükséges manna nem romlott meg, míg a máskor meghagyott manna másnap reggelre mindig megromlott.

A manna adásával összekapcsolt körülmények között döntő bizonyítékunk van arra, hogy a szombatot Isten nem akkor rendelte el – mint ahogy sokan állítják – amikor a törvényt adta a Sínai hegyen. Mielőtt az izraeliták eljutottak a Sínai hegyhez már tudták, hogy a szombat megtartása kötelező. A szombat szentségére állandóan emlékeztette őket az, hogy minden pénteki napon kétszer annyit gyűjtöttek a szombatra való előkészület céljából, mivel akkor semmi manna nem hullott. A nyugalom napjának szent jellege folyamatosan mély benyomást tett rájuk. Amikor pedig a nép közül néhányan szombaton is kimentek mannát gyűjteni, akkor az Úr azt kérdezte: 'Meddig nem akarjátok megtartani az én parancsolataimat és törvényeimet?' (2Móz 16:28)." – PP 252.

- b. Mi volt Isten szándéka Izraellel azáltal, hogy az erkölcsi törvényt, a tízparancsolatot, szóban és írásban is kijelentette? 5Móz 6:1-9.

- c. Honnan tudhatjuk, hogy az Úr az Ószövetségi idők végéig fenntartotta ezt az álláspontot? Mal 4:4; 3:6.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan alkalmazhatók a Biblia történetének alapelvei korunkban?
2. Milyen követelmény mutat rá arra, hogy Isten nem változik az Édeni idők óta?
3. Miért megoldás a bűnre az, hogy Jézus lejött a Földre?
4. Hogyan mutatták meg Ábrahám hitét tettei?
5. Hogyan kellene viszonyulnunk Isten törvényéhez?

ISTEN ÖRÖK TÖRVÉNYE

„Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem nehezek.” (1Jn 5:3)

„Jézus arra tanított, hogy szeressük egymást, amint ő is szeretett minket. A vallás az Isten iránti szereteten alapul, ami az egymás iránti szeretethez elvezet. A vallás telve van hálával, alázattal és hosszútűréssel. Önfeláldozó, türelmes, könyörületes és megbocsátó. A vallás megszenteli az egész életet, sőt másokra is kiterjeszti jó hatását.” – 4B 223.

Javasolt olvasmány: [Pátriárkák és Próféta, 259-272. \(Az Izraelnek adott törvény\)](#)

Vasárnap

Február 5.

1. A VÁLTOZATLAN TEREMTŐ

a. Mit kellene megértsünk Krisztusnak Isten erkölcsi törvényéhez való viszonyáról, amikor itt a földön élt mint embernek Fia? [Mt 5:17-18](#).

b. Mennyire voltak aprólékosak a zsidó vezetők a törvény látszólagos betartását illetően? [Mt 23:23](#); [Fili 3:4](#).

„[A zsidó vezetők] Buzgón fenntartották a szentség látszatát, de elhanyagolták a szív szentségét. Miközben ragaszkodtak a törvény betűjéhez, szüntelenül áthágták szellemét. Nagy szükségük volt arra a változásra, amelyről Krisztus beszélt Nikodémusnak – az erkölcsi újjászületésre, a bűntől való megtisztulásra, az ismeretek és a szentség megújulására.” – JÉ 136.

c. Mit figyelhetünk meg Jézus megpróbáltatásaiban, ami rávilágít, hogy nem volt törvénszegő? [Mt 26:59-60](#).

„Sem a Megváltó, sem követői nem szegték meg a szombatot. Krisztus a törvény élő megjelenítője volt. Soha életében nem hágtá át a szent előírásokat. Amint végigtekintett a tanúskodó nemzetet, amely csak az alkalmat leste, hogy elítélhesse Őt, megcáfolhatatlanul mondhatta: 'Ki vádol engem közületek bűnnel?' ” – JÉ 235.

2. A TÖRVÉNY JÉZUS SZÍVÉBEN

a. Mi készült Jézus számára, amikor a földre jött? [Zsid 10:5-10.](#)

„Nem véletlen volt az hanem terv, hogy a világ Megváltója letette a koronáját, letette a királyi ruháját, és emberként jött a mi világunkba. Isteniségét az emberiség ruhájába öltöztette, hogy az emberi család élére állhasson. Embersége keveredik az Ádám engedetlensége miatt elesett faj emberségével.” – SW 85.

b. Amikor az Ószövetségben ugyanazon kijelentéseket olvassuk Krisztusról, akkor mi van az ő szívében a prófécia szerint? [Zsol 40:7-9.](#)

„A törvény megszegése volt az, ami bűnt, szomorúságot és halált eredményezett. Sátán kijelentette, hogy be fogja bizonyítani az Isten által teremtett világoknak és a mennyei értelemnek, hogy lehetetlen betartani Isten törvényét. Amikor Ádám engedett az ellenség kísértésének, és leesett magas és szent helyéről, akkor Sátán és angyalai ujjongtak. De Isten trónjáról hang hallatszott, amely titokzatos jelentőségű szavakat mondott. [Zsol 40:7–9 idézve] Amikor az ember elesett, akkor Krisztus bejelentette szándékát, hogy az ember helyettesítőjévé és kezesévé válik.” – RH September 3, 1901.

c. Amikor befogadjuk Krisztust a szívünkbe, akkor mit fogadunk el vele együtt, ami elválaszthatatlan tőle? [Zsol 119:70, 72, 77, 174.](#)

„A szolgálatra szólító iga Isten törvénye. Az Édenben kinyilatkoztatott, a Sínai hegyen kihirdetett, és az új szövetségben a szívbe írt nagy szeretet-törvény az, ami az emberi munkást Jézus akaratahoz köti. Ha saját elgondolásainkra hagyatkozunk, saját akaratunk után mennénk, Sátán uszályába sodródunk, felvennénk jellemvonásait. Ezért Isten körülhatárol minket akaratával, amely nagy, nemes és felemelő. Arra vágyik, hogy türelmesen és bölcsen vállaljuk a szolgálat kötelességét. A szolgálat igáját maga Krisztus hordozta emberként.” – JÉ 372.

„Az életszentség: hasonlóság Istenhez, és 'az Isten szeretet' (1Jn 4:16). Ez összhangban áll Isten törvényeivel, mert 'minden parancsolatod igaz' (Zsol 119:172), és a 'törvénynek betöltése a szeretet' (Róm 13:10). Az igazság: szeretet, és a szeretet Isten világossága és élete. Az az igazság Krisztusban vált testté, és akkor nyerhetjük el, ha Őt elfogadjuk.” – GH 23.

3. A TÖRVÉNY ÉS A PRÓFÉTÁK SZERINT

- a. **Amikor Jézus azt magyarázta a tanítványoknak, hogy élete élő bizonyítéka annak, hogy Ő a Messiás, akkor milyen idézeteket használt? Lk 24:27, 44.**
-
-

„A Megváltó fényt akart gyújtani értelmükben, hogy hitükkel a ’biztos... prófétai beszéd’-be kapaszkodjanak. Azt akarta, hogy az igazság erős gyökereket verjen lelkükben, nem csupán azért, mert személyesen tett bizonyosságot nekik, hanem mert a ceremóniális törvény szimbólumai, az árnyékszolgálat, valamint az Ótestamentum próféciai kétségbevonhatatlan bizonyítékok. Krisztus követőinek értelmes hitre volt szükségük, nemcsak saját érdekükben, hanem azért is, hogy megismertethessék Krisztust a világgal. És e munka kezdetén Jézus ráterelte a tanítványok figyelmét ’Mózes’-re és ’minden prófétákra.’” – NK 312.

- b. **Hogyan bizonyították a tanítványok evangélizálás közben, hogy Jézus volt a megígért? Apcs 28:23.**
-
-

„Pál szavait Isten Lelke ihlette, úgymint megérintette a hallgatóság szívét. Az apostolnak az ótestamentumi próféciaakra való hivatkozása, valamint az a kijelentése, hogy ezek beteljesedtek a názáreti Jézus tanításaiban: sok lelket meggyőzött, akik várták a megígért Messiás eljövetelét. A szónok határozottan kijelentette: az üdvigéret zsidónak és pogánynak egyaránt szól; s ez reménnyel és örömmel töltötte el azokat is, akik test szerint nem tartoztak Ábrahám leszármazottaihoz.” – AT 112.

„Pál, Thessalonikában elmondott prédikációiban utalt az ótestamentumi próféciaakra, amelyek a Messiásra vonatkoznak. Krisztus felvilágosította tanítványait e prófécia tekintetében ’és megmagyarázta nekik, kezdve Mózes-től, az összes prófétákon át az írásokat, melyek Róla szóltak’ (Lk 24:27). Péter is így cselekedett, midőn prédikációiban Krisztusról szóló bizonyítékait az Ótestamentumból vette. István ugyanezt az utat járta, és így Pál is azokra a szövegekre hivatkozott, amelyek előre megjövendölték Krisztus születését, szenvedését, halálát, feltámadását és mennybemenetelét. Mózes és a próféták ihletett bizonyítékai alapján világosan kimutatta, hogy a názáreti Jézus a Messiás; és egyszersmind bebizonyította, hogy Krisztus szolt Ádám napjai óta a pátriárkák és próféták által.” – AT 143.

4. TÖRVÉNY ÉS HIT

a. **Megszünteti-e a törvényt, ha hitünket Jézusba, mint személyes Megváltónkba helyezzük? Rm 3:31.**

---

b. **Milyen áldás hallatszik majd parancsolatok betartói felett? Jel 22:14.**

„Isten parancsolatainak megszegésével átok sújtott Ádámra és Évára, és megfosztották őket minden joguktól az élet fájához. Krisztus azért halt meg, hogy megmentse az embert, és mégis megőrizze Isten törvényének tiszteletét. Azt mondja: 'Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba.' Isten Fia itt Isten parancsolatainak teljesítését az élet fájához való jog feltételeként mutatja be. Isten parancsolatainak áthágása megfosztotta az embert minden jogától az élet fájához. Krisztus azért halt meg, hogy vére által Isten törvényének való engedelmsége méltóvá tegye az embert a mennyei áldásra, és ismét jogot adjon neki az élet fájához.” – 3SG 88.

„Az angyalok körülvettek bennünket, amikor az üvegtengeren át a város kapuja felé indultunk. Jézus most felemelte hatalmas, dicsőséges karját, megragadta a gyöngykaput, kitérte ragyogó sarkait és így szólt: 'Ti megmostátok ruháitokat az én véremlében, szilárdan megálltatok az én igazságomban, azért most lépjete be!' Mindnyájan beléptünk és úgy éreztük, hogy jogunk van a városhoz (Jel 22:14)” – TL 13.

c. **Hogyan mutatja ez azt, hogy Isten soha nem változik? Zsid 13:8.**

„Jézus nagy dolgokat fog tenni értünk, ha hűségesen teljesítjük kötelességünket. Át kell adnunk akaratunkat Isten akaratának. Tisztelnünk kell az Urat azért, hogy engedelmeskedünk minden parancsolatának, még a kis dolgokban is. Az igazság, akárcsak isteni Szerzője, követelményeiben változhatatlan, ugyanaz tegnap, ma és mindörökké. Nincs összhangban az emberi hagyományokkal, nem alkalmazkodik a megítélésükhöz. Az igazság mindig is elválasztotta Isten népét és a világot. Jóllehet a korábbi években Isten úgy tekintett ránk mint saját népére, de hogyan látja a jelenlegi helyzetünket? Gyarapodtunk-e lelkiükben amióta elhagytuk korai egyszereiségünket?” – ST May 25, 1882.

5. A SZÍVBE ÍRVA

a. Hogyan lehetséges, hogy Isten törvénye ugyanúgy ott legyen a mi életünkben, mint ahogyan a Jézusában volt? Zsid 10:16; 8:10.

„Isten azért adta nekünk szent törvényét, mert szereti az emberiséget. Kinyilatkoztatta az igazság elveit, hogy megóvjon a törvényszegés következményeitől. A törvény Isten gondolatainak kifejezése, ha ezeket Krisztusban elfogadjuk, a saját gondolatainkká válnak. Ez emel a természet hajlamai, vágyai fölé, olyan kísértések fölé, melyek bűnhöz vezetnének.” – JÉ 252.

b. Mit mutat meg számunkra Isten, mielőtt elindulnánk ezen a menyeyi úton? 1Jn 4:19, 8.

„A hamis istenismeret homálya ülte meg a Földet. Hogy a sötét árnyat eloszlassa a fény, és a világ visszatérjen Istenhez, meg kell törni Sátán megtévesztő hatalmát. Ehhez nem lehet kényszerrel alkalmazni. Az erőszak ellenkezik Isten kormányzatának elveivel. Isten csak szeretetből fakadó szolgálatot kíván, a szeretetet pedig nem lehet megparancsolni, nem lehet erőszakkal, tekintéllyel kikényszeríteni. Szeretetet csak szeretet ébreszthet. Istent ismerni annyit jelent, mint szeretni Őt. Be kell mutatni jellemét, mint Sátán jellemének ellentétét. Ezt pedig az egész világmindenségben csak egyetlen lény tehetette meg. Csak az mutathatta be Isten szeretetét, aki ismerte annak magasságát és mélységét.” – JÉ 13.

c. Mi az, ami csak akkor lehetséges, ha Isten szeretete a szívünkben van? Jn 14:15-17.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan őrizte meg Jézus Isten jellemét, miközben az emberek között élt?
2. Hogyan nyilvánul meg Krisztus jelleme az igaz hívőkben?
3. Milyen próféciákat kell alaposan megismernünk ahhoz, hogy valóban higgyük, hogy Jézus a Messiás?
4. Hogyan lehetséges, hogy a bűnös emberi lényeknek joguk legyen az élet fájához, amelytől a bűn eltiltotta őket?
5. Mi az egyetlen módja annak, hogy megtapasztaljuk a valódi engedelmisséget?

AZ EVANGÉLIUM TITKA

„Akikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a po-
gányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy
a Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége.” (Kol 1:27)

„Annyira meg tudjuk érteni bánásmódját és indítékait, hogy felismerhetjük
a végtelen szeretetnek és a könyörületnek a végtelen hatalommal való párosulá-
sát. Szándékából megértünk annyit, amennyi javunkra válik. Ami ezen túl van,
azzal kapcsolatban meg kell bízunk a Mindenható hatalmában, a mindenek
Atyjának és Uralkodójának szeretetében és bölcsességében.” – 5B 504.

Javasolt olvasmány: [Nevelés, 147-150. \(A Biblia titka\)](#)

Vasárnap

Február 12.

1. NEHEZEN ÉRTHETŐ SZENTÍRÁS

a. Mit figyelt meg Péter, Pál egyes írásaival kapcsolatban? [2Pt 3:14-17.](#)
Mit kell felismernünk a Szentírás egyes dolgairól? [5Móz 29:29.](#)

„Tehetséges emberek az imádkozás és igetanulmányozás idejének legna-
gyobb részét az Írás kutatására szentelték, s mégis sok része van a Bibliának,
amelyet nem tudnak tökéletesen megérteni. Az Írás néhány szakaszát nem
foghatjuk fel teljesen, egészen addig, amíg Krisztus az örökkévalóságban meg
nem magyarázza. Vannak titkok, amelyek nem tárulnak fel előttünk, amelye-
ket emberi tudás nem kutathat ki. Sátán megkísérli, hogy vitákat kezdemé-
nyezzen azon pontok felett, amelyek nincsenek teljesen kifejtve számunkra.”
– ESz 194.

b. Milyen hozzáállással közelítsük meg a Szentírást? [Jn 7:17.](#)

„Az a lelkület, amellyel az Írásokat tanulmányozod, határozza meg a mel-
letted álló vezető jellemét. A világosság angyalai segítenek az alázatosoknak,
akik mennyei vezetésért esedeznek. Ám ha a Bibliát tiszteletlenül veszik kéz-
be, önelégült lelkülettel, telve előítélettel, akkor Sátán a készséges segítő, aki
Isten Igéjének világos kijelentéseit elferdíti.” – BP 45.

2. A TITKOK MEGISMERÉSE

a. Milyen konkrét dolgokat nyilatkoztatott ki Isten Pálnak, abból a célból, hogy megossza a világ minden részével? Rm 16:25-26; Kol 1:27.

„Pál részére azonban a kereszt az egyetlen és mindent jelentette. Amióta a keresztre feszített Názáreti üldözőjéből hű követőjévé vált, pályájának Isten tűzött ki célt; azóta sohasem szűnt meg dicsekedni a kereszttel... Abban az időben nyilvánult meg előtte Isten végtelen szeretete, ahogy Krisztus halálában megvalósult. Élete ezáltal csodálatos változáson ment át, amely minden tervét és szándékát a mennyeivel hangolta össze. Ez órától kezdve új emberré lett Krisztusban. Saját tapasztalatából tudta, hogy a bűnös – mihelyt megismeri az Atya szeretetét, ahogy az Fia odaadásában megnyilvánult és átadja magát az isteni befolyásnak – szívében olyan változást él át, hogy ezentúl számára Krisztus minden mindenben.” – AT 158.

b. Miért szükséges a bibliakutatás akkor is, amikor nehéz megérteni valamit a Szentírásban? 2Tim 3:16-17.

„Krisztus keresztjét gyalázat és megbélyegzés borítja, de mégis az az élet és a felmagasztalás reménye az ember számára. Senki sem tudja felfogni az istenfélelem titkát, amíg szégyelli Krisztus keresztjét hordozni. Senki sem lesz képes felismerni és értékelni azokat az áldásokat, amelyeket Krisztus végtelen áron vásárolt az ember számára, hacsak nem hajlandó örömmel feláldozni földi kincseit, hogy az Ő követője lehessen. Krisztusért tett minden önmegtartás, minden áldozat gazdagítja az adakozót, és az Ő drága nevéért elviselt minden szenvedés, minden gyalázat növeli a végső örömet és halhatatlan jutalmat a dicsőség országában.” – Con 93.

c. Mire van szükségünk a helyes következtetések levonásához? Jn 16:13.

„Lelkének vezetése nélkül a Szentírást elcsúrík-csavarják vagy helytelenül értelmezik. Sokszor olvassák emberek a Bibliát haszon nélkül, sőt határozottan kárukra. Ha Isten Igéjét szent félelem és ima nélkül nyitjuk fel, ha gondolataink, érzelmeink nem irányulnak Istenre, és nincsenek összhangban akaratával, akkor kétségek szállják meg elménket, és a Szentírás tanulmányozása közben megerősödnek kételyeink. Sátán fogva tartja gondolatainkat, és hamis magyarázatokat sugall.” – JVŰ 108.

3. A KIRÁLYI ERKÖLCSI TÖRVÉNY

a. Honnan tudhatjuk, hogy a közhiedelemmel ellentétben a Tízparancsolat nem került hatályon kívül a keresztre feszítéskor? [Jak 2:8-9](#).

„Sok vallástanító azt állítja, hogy Krisztus eltörölte halálával a törvényt, és az embernek azóta nem kell megtartania. Egyesek súlyos igának tartják, és a törvény szolgátságával szembeállítják az evangélium szabadságát.

A próféták és az apostolok azonban másképp látják Isten szent törvényét. Dávid ezt mondta: 'Tágas téren járok, mert a te határozataidat keresem' (Zsol 119:45). Jakab apostol, Krisztus halála után azt írta, hogy a Tízparancsolat 'királyi törvény', 'a szabadság tökéletes törvénye' (Jak 2:8; 1:25). A Jelenések könyvének írója pedig fél évszázaddal a keresztre feszítés után áldást hirdet mindazokra, 'akik megtartják az Ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba' (Jel 22:14).” – NK 415.

„Ha valaki átadja magát Krisztusnak, értelme a törvény uralma alá kerül. Csak a királyi törvény hirdet szabadságot a foglyoknak. Ha az ember egyesül Krisztussal, szabaddá lesz. Ha meghódol Krisztus akarata előtt, visszakapja tökéletes emberi mivoltát.” – NOL 81-82.

b. Melyik törvény határozza meg, hogy úgy szeressük felebarátunkat, mint önmagunkat? [Rm 13:9](#); [2Móz 20:1-17](#).

„A Tízparancsolat első négy parancsa ebben az egyetlen hatalmas előírásban foglalható össze: 'Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből' (Mt 22:37; 5Móz 6:5). Az utolsó hat a másokban összegezhető: 'Szeresd felebarátodat, mint magadat' (Mt 22:39; 3Móz 19:18). Mindkét parancsolat a szeretet alapelvének kifejezése. Nem lehet az elsőt megtartani és a másodikat megszegni, sem a másodikat megtartani és közben az elsőt megszegni. Ha Isten elfoglalja jogos helyét a szív trónusán, felebarátunk is az őt megillető helyre kerül. Úgy fogjuk szeretni, mint önmagunkat. Csak ha Istent mindenek fölött szeretjük, akkor szerethetjük felebarátunkat elfogultság nélkül...

Krisztus arra tanította hallgatóit, hogy Isten törvénye nem megannyi különféle parancsolatból áll, melyek közül egyesek nagyjelentőségűek, mások viszont kevésbé fontosak, és büntetlenül mellőzhetőek. Urunk isteni egységben mutatja be az első négy és az utolsó hat parancsolatot, s arra tanít, hogy az Isten iránti szeretet az összes parancsolatával szembeni engedelmségben nyilvánul meg.” – JÉ 511-512.

4. A TÖRVÉNY SZERINT ÉRTÉKELVE

a. Milyen messzemenő az emberiségre vonatkozó ítélet mértéke? Préd 12:1. Rm 14:10; 2Kor 5:10; Zsid 9:27.

„Isten mindenkit a kapott világosság alapján ítél meg. Az Úr kiküldi hírnökeit az üdv üzenetével és mindazok, akik hallgatják, felelősek azért, miként fogadják a szolgálai által közölt igéket. Aki őszintén keresi az igazságot, Isten Igéjének fényében gondosan meg fogja vizsgálni a hirdetett tanokat.” – AT 150.

b. Milyen mércét alkalmaznak az ítéletkor? Jak 2:12.

---

c. Melyik parancsolat ez? Jak 2:11. vö. 2Móz 20.

„Krisztus megmutatta tanításaiban, hogy a Sínai-hegyen adott törvény alapelvei mennyire messzehatóak. Életével bemutatta a törvényt, melynek alapelvei mindörökké az igaz élet mércéjét jelentik – azt a mércét, mely által minden lélek megítéltetik ama nagy napon, amikor ítélőszékek tétetnek le és könyvek nyitvatnak meg.” – 1Sz 211.

„Az ítéletben Isten törvénye lesz a jellem és az élet mércéje. Bölcs Salamon ezt mondja: 'Istent féljed, és az Ő parancsolatait megtartsad; mert ez az embernek földolga! Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz' (Préd 12:15–16). Jakab apostol így inti testvéreit: 'Úgy szóljatok és cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni' (Jak 2:12).” – NK 429.

„Amikor megkezdődik az ítélet, könyvek nyitvatnak meg, és azok alapján minden ember megítéltetik. Akkor a kőtáblák – melyeket Isten addig a napig rejtve hagy – az igaz élet feltételeként tárulnak majd az emberek elé. Akkor majd a férfiak és nők egyaránt meglátják, hogy megváltásuk előfeltétele az Isten tökéletes törvényének való engedelmesség volt. Senki nem találhat mentességet a bűnre. A törvény igazságos elvei alapján mindenki megkapja halálra vagy életre szóló ítéletét.” – 1Sz 213.

5. A TÖRVÉNY MINT TANÍTÓ

- a. **Mi a célja a törvény megértésének vagy az igazság megismerésének?** Jn 3:18-21; Rm 7:7.

„Az első lépés az Istennel való megbékéléshez: a bűn belátása. 'A bűn pedig a törvénytelenység.' 'A bűn ismerete a törvény által vagyon' (1Jn 3:4; Rm 3:20). Hogy a bűnös felismerje bűnösségét, jellemét Isten mércéjével, az igazság nagyszerű zsinórmértékével kell megmérnie. A törvény tükör, amely megmutatja, milyen tökéletes az igaz jellem; elfogadása képessé teszi az embert arra, hogy a saját jellemében meglássa a hibákat.” – NK 416-417.

- b. **Valós állapotunk feltárásakor mit kezd a törvény ezzel a kinyilatkoztatással?** Gal 3:24.

„A galatai levél törvényét kérdezik tőlem. Melyik törvény a Krisztushoz vezető tanító? Ezt felelem: Mind a szertartás, mind pedig a tízparancsolat erkölcsi előírása.

Krisztus volt a zsidó üdvrend alapja. Ábel azért halt meg, mert Kain nem fogadta el Isten tervét az engedelmesség iskolájában, hogy Jézus vére mentse meg őt, amit a Krisztusra mutató áldozat jelképezett. Kain elutasította a vér kiontását, ami Krisztus vérének a világ bűnéért való kiontását jelképezte. Isten készítette az egész szertartásrendet, s Krisztus vált az egész rend alapjává. A szertartásrendnek az a feladata, hogy iskolamesterként (mai nyelvhasználatban tanítóként) Krisztus megbecsüléséhez vezesse a bűnös embert.” – TII 194.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mennyire fontos az emberi szív előkészítése a bibliatanulmányozáshoz?
2. Hogyan lehetséges jól megérteni valamit, ami olyan titokzatos, mint az üdvösség evangéliuma?
3. Mi által értjük meg, hogy a keresztre feszítés után Isten törvénye még mindig érvényben van?
4. Mi a jellem magas mércéje az örökélet előfeltételeként?
5. Miért van szükség arra, hogy a törvény, mint tanító Krisztushoz vigyen minket?

A KERESZTJÉRE SZEGEZVE

„Az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, amely ellenükre volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára.” (Kol 2:14)

„A tízparancsolat él és élni is fog a véget nem érő korszakokon át. Az áldozatok szolgálatára nem volt szükség többé, miután Krisztus halálával a jelkép összetalálkozott a valósággal. Benne az árnyék a valósághoz ért. Isten Báránya teljes és tökéletes áldozat volt.” – TII 198.

Javasolt olvasmány: [Szemelvények, 1. kötet, 217-223. \(A törvény és az evangélium: A törvény a Galátziabeliekhez írt levélben\)](#)

Vasárnap

Február 19.

1. EGY MÁSIK TÖRVÉNY

a. Mit ír a Biblia egy „törvény”-ről, amely ellenükre szóló volt, és a keresztre szegezték? [Kol 2:14](#); [Ef 2:15](#). Honnan tudhatjuk, hogy ez a leírás nem utalhat a tízparancsolatra, amelynek alapelvei léteztek az Éden tökéletességében is? [1Móz 1:31](#).

---

b. Mit tartalmaz a szertartási törvény? [Kol 2:16, 21](#). A teremtéskor kapott erkölcsi törvényhez kapcsolódnak-e ezek a szombatok és rendelkezések, vagy egy olyan esemény árnyékai, amely a jövőben várható? [Kol 2:17](#).

„Isten azzal, hogy megáldotta a hetedik napot, emléket állított az Édenben teremtési művének. A szombatot rábízta Ádámra, az egész emberi család atyjára és képviselőjére. Megünneplésével a föld minden lakója kifejezheti hálás elismerését azért, hogy Isten a Teremtője, jogos és legfőbb Ura. Tehát a szombat beiktatása teljesen emlékeztető jellegű az egész emberiség számára. Nincs benne semmi homályos, és nem korlátozódik egyetlen népre.” – PP 21-22.

2. A CEREMONIÁLIS TÖRVÉNYEK

- a. Valóban törvénynek nevezték-e azokat a rendeleteket, amelyek a későbbi események árnyékai voltak, és ha igen, milyen törvénynek? Zsid 10:1.
-

„Isten népe, melyet az Úr az Ő külön kincsének jelent ki, a kettős törvény kiváltságában részesült. Erkölcsi és szertartásitörvényben. Az első visszafelé mutatott a teremtésre, hogy emlékezetben tartsa az élő Istent, Aki a világot alkotta, s Akinek a követelményei minden üdvrendben, mindenki számára kötelezők, s melyek minden időben érvényes lesznek, végig az örökkévalóságon át. A szertartási törvényt az erkölcsi törvény megszegése miatt adta. A szertartási törvény iránti engedelmesség későbbi megváltást jelképező áldozatból állt. Egyik törvény sem téveszthető össze a másikkal.” – TII 184.

- b. Mit kellett leginkább megérteni, amikor az ókori hébereknek az állatok áldozásával kapcsolatban azt tanították, hogy az az Isten eljövendő Bárányának áldozatát szemlélteti (mint előkép)? Zsid 10:2-4, 6.
-

„Maga Krisztus rendelte el a zsidó istentiszteleti rendet, melyben jelképek vetíthették előre a lelki és mennyei dolgokat. Sokan elfeledték az áldozatok valódi jelentését; elveszett számukra a nagy igazság, hogy egyedül Krisztus által lehet bűnbocsánat. Az áldozatok sokasága, a bikák és bakok vére nem tudta elvenni a bűnt.” – TII 219.

- c. Mi az egyetlen dolog, ami a bűntől megtisztíthat? 1Jn 1:7.
-

„Tanítás rejlett minden áldozatban, belevésve minden szertartásba... hogy egyedül Krisztus vére szerezhethet bűnbocsánatot.” – TII 219.

„Krisztusnak az ember megváltásáért elszedett halála eltávolítja a fátlyat, és fényözőnt áraszt a századokra, a zsidó üdvrend teljes intézményére. Krisztus halála nélkül egész rendszerük értelmetlen. A zsidók elvetik Krisztust, ezért egész vallásrendszerük határozatlan, megmagyarázhatatlan, bizonytalan számukra. Olyan jelentőséget tulajdonítanak jelképeik árnyék-szertartásainak (melyek már valósággá váltak), mint a tízparancsolat törvényének, mely pedig sohasem volt árnyék, hanem olyan örökérvényű valóság, mint Isten trónja.” – TII 186.

3. A CEREMONIÁLIS RENDSZER

a. Ki volt az első személy, aki ilyen módon áldozta meg az állatokat? 1Móz 3:21, 24; 4:2-4; Zsid 11:4.

„Az áldozati rendtartást Isten azért rendelte el, hogy az embert folytonosan emlékeztesse bűnére; hogy általa ismerje el vétkeességét, és vallja meg hitét a megígért Megváltóba. E rendtartásnak tudatosítani kellett az elbukott emberiséggel azt az ünnepélyes igazságot, hogy a bűn okozta a halált. Az első áldozat bemutatása végtelen fájdalmasan érintette Ádámot. Fel kellett emelnie kezét egy olyan élet kioltására, amit csak Isten adhatott. Ekkor látott először halált. Ha engedelmeskedett volna Istennek, nem halt volna meg sem ember, sem állat. Amikor megölte az ártatlan áldozatot, megremegett arra a gondolatra, hogy bűne miatt fog Isten szeplőtlen Bárányának vére hullani. E kép láttán mélysegebben és elevenebben tudatosult benne, hogy milyen súlyos a bűne, amit csakis Isten drága Fiának a halála tehet jóvá. Csodálta azt a végtelen jóságot, amely ilyen váltságdíjat ad a bűnös megmentéséért. Egy reménycsillag fénylett fel a sötét és rettenetes jövőn, és ez nem volt már teljesen vigasztalan.” – PP 42.

b. Mivel a nép nem értette meg jól a megváltás tervét a Sínai-hegynél, milyen további dologra volt szükség a szolgálati rendszerben? 2Móz 25:8.

c. Miért volt szükséges a vérontás? Zsid 9:22. Mit jelképezett az áldozati bárány? 1Kor 5:7; 1Pt 1:19; Jn 1:29.

„[Pál a] Hallgatóit a ceremoniális törvény jelképes árnyékszolgálatán keresztül vezette Krisztushoz – keresztre feszítéséhez, papságához és szolgálátának szentélyéhez – ahhoz a nagy tárgyhoz, amely visszavetette árnyékát a zsidó korszakba. Messiásként ő volt az összes áldozati felajánlás jelképének valósága. Az apostol megmutatta, hogy a próféciák és a zsidók egyetemes elvárása szerint a Messiás Ábrahám és Dávid leszármazottja lesz. Ezután, a királyi zsoltáriró által nyomon követte Pál Jézus származását egészen a nagy pátriárkától, Ábrahámotól kezdve. Majd bizonyosságot tett az írásokon keresztül arról, milyen volt a megígért Messiás jelleme és munkája, földi fogadtatása és a Vele való bánásmód, ahogyan a szent próféták kijelentették.. Ezután megmutatta, hogy a jövődölések Jézusnak mind életében s szolgálatában, mind halálában beteljesedtek, és ezért valóban Ő a világ Megváltója.” – LP 103-104.

4. MIÉRT LETT FÉLRE TÉVE?

a. Miben hitt Izráel, mint üdvössége reménye, amíg a szertartások folyamatosan zajlottak a templomban? Ésa 1:10-15.

„Isten Fia a középpontja a nagy megváltási tervnek... Ő a Bárány 'a ki megöletett, e világ alapítása óta.' Ő a Megváltója Ádám bukott fiainak és leányainak a próbaidő minden korszakában... Krisztus az az alkotórész vagy test, amely árnyékát veti a korábbi áldozati rendszer idejére. Amikor Krisztus meghalt, az árnyék megszűnt. Krisztus halálakor a jelképes rendszer el lett törölve, de Isten törvénye, amelynek megszegése szükségessé tette az üdvösségi tervet, felértékelődött és tiszteletre méltóvá lett. Az evangélium nagy örömhír volt Ádámnak, Noénak, Ábrahámnak és Mózesnek; mert az eljövendő Megváltót mutatta be nekik.” – ST February 20, 1893.

„Jeruzsálem a zsidók világvárosa volt, és ott találták a legnagyobb zárkózottságot és fanatizmust. Azon zsidó keresztényeknek, akik a templom közelében éltek, természetükből adódóan engedték, hogy gondolataik visszatérjenek a nemzet sajátos kiváltságaihoz. Amikor azt látták, hogy a kereszténység eltávolodik a zsidó szertartásoktól és hagyományoktól, amikor észrevették, hogy a zsidó szokásoknak tulajdonított szentség szem elől vesződik az új hit fényében, akkor sokan felháborodtak Pál ellen, mintha ő idézte volna elő ezt a változást... Némelyek lelkesen tevékenykedtek a ceremonális törvényért.” – LP 71.

b. Mit várt Isten az áldozatok helyett? Ésa 1:16; Zsol 51:19-21.

c. Mit ad a Jézus Krisztus vére általi megváltás terve, amire az áldozati rendszer nem volt képes? Apcs 4:12; Zsid 7:28, 19.

„Tisztább és dicsőségesebb fény ragyog most a keresztényre. Akik Krisztus eljövetele előtt éltek, azok hittel várták az eljövételét, de amit nekik hittel kellett megragadniuk, az számunkra bizonyosság; mert tudjuk, hogy Krisztus eljött, ahogyan a próféták megjövendölték. Számunkra ugyanolyan fontos, hogy higgyünk a Megváltónkban, Aki eljött a földre és meghalt értünk, ugyanolyan fontos, mint a régiek számára volt, hogy higgyünk az eljövendő Megváltóban, Akit a felajánlásaik és áldozataik képviseltek.” – ST February 20, 1893.

5. SZÜKSÉGÜNK VAN-E MA A CEREMONIÁLIS TÖRVÉNYEKRE?**a. Miért szerepelnek a Bibliában a ceremoniális törvények? 2Tim 3:16.****b. Mit tesz most Jézus a mennyben? Zsid 8:1-5; 3:1.****c. Mit tegyünk, tekintettel arra, hogy ez az új rendszer működően érvényben van a mennyben? Zsid 4:14-16.**

„Krisztus olyan szertartást akart a tanítványokra hagyni, melyre igen nagy szükségük volt - mely kiszabadítaná őket az eddig elengedhetetlennek tartott szertartásokból, és melyeket az evangélium örömmüzenetének elfogadása fölöslegessé tett. A régi szertartások folytatása bántó lett volna Istennek.” – TII 150.

„A kereszt hírnökei éberem és imádságos lelkülettel felvértezve, hittel menjenek előre. Mindenkor bátran munkálkodjanak Jézus nevében. Magasztalják fel Krisztust, mint az ember Közbenjáróját, aki a mennyi Szentélyben szolgál. Krisztust, akire az Ótestamentum összes áldozati és ceremoniális szertartása utal; akinek engesztelő áldozata által nyerhetnek bűnbocsánatot Isten törvényének valamennyi áthágói.” – AT 149.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Honnan tudhatjuk, hogy a hetedik nap szombatja nem szerepel az Ószövetség árnyékában?
2. Melyek a két törvény – az erkölcsi és a ceremoniális – megkülönböztető jegyei?
3. A megannyi áldozati halál miatt, milyen cél lett elveszítve egy állat halálakor?
4. Mi tette nehezzé megérteni a templom közelében élő zsidóknak azt, hogy a szertartási rendszernek vége?
5. Milyen előnyökkel jár ma számunkra a szentélyi szolgálat tanulmányozása?

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Imaház építésére az észak-indiai Unióhoz tartozó Pathankot városban

2023. március 4.
Szombat

Pathankot egy város India Pandzsáb államában. Nyugaton Pakisztánnal határos, és Punjab, Himachal Pradesh, valamint Dzsammu és Kasmír államok forgalmi csomópontja.

A Reform üzenete 2015-ben érkezett ide, taglétszámunk az évek során nőtt. A Szombati Biblia Tanulmányok terjesztése révén sok értékes új lélek mohón keresi az előre elküldött igazságot.

2011-ben Pathankot város 159 909 lakossal bírt, és az írni-olvasni tudók aránya 88,71% volt. A várost a Shivalik-hegység (a Himalája lábánál) és a Chakki-folyó veszi körül. A Pathankot város közelében található népszerű helyek közé tartozik a Shahpur Kandi-nak nevezett épülő vízierőmű egy függő pihenővel a turisták számára, valamint a Ranjit Sagar-gát, amely Ázsia legmagasabb gravitációs gátja. A környező iparágak közé tartozik a tej-, búza-, rizs-, textil-, varrógép-, sportszer-, cukor-, keményítő-, műtrágya-, kerékpár-, tudományos műszerek, elektromos cikkek, szerszámgépek és fenyőolaj gyártása.

Pathankot város vallásai a hinduizmus 88,89%-kal, a szikhizmus 8,01%-kal és a kereszténység 1,73%-kal, amiket az iszlám és más vallások követnek.

A Kangra és Dalhousie hegység festői lábánál elhelyezkedő város a Chakki folyó közelében fekszik, és gyakran pihenőhelyként szolgál, mielőtt elindulnánk Dzsammu, Kasmír, Dalhousie, Chamba, Kangra, Dharamshala, Mcleodganj, Jwalaji és Chintpurni hegyvidékekre, vagy még tovább a Himalájába. Több szomszédos államból jönnek az iskolai oktatás miatt Pathankot városba. Jó vasúti és közúti összeköttetéssel rendelkezik India többi részével, magán és állami buszjáratok hatalmas hálózata köti össze Punjab, Himachal Pradesh, Delhi, Haryana, Dzsammu és Kasmír további városaival. A fontos célpontok közé tartozik Delhi, Manali Chandigarh, Dzsammu, Dharamshala, Dalhousie és Amritsar.

Ezért, akárcsak Kapernaum Jézus idejében, Pathankot is válaszütként szolgál az utazók részére – és így meghatározó szerepe van az evangelizáció számára is. Nincsenek saját forrásaink telekvásárlásra és imaház építésére, ezért szükségünk van testvéreink támogatására világszerte, hogy elküldhessék nagylelkű felajánlásait az Úr emlékművének felépítésére az indiai Pathankot városba. „A jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2Kor 9:7) Ebben a reménységben fohászunk Urunk Jézusunkhoz, hogy mindenkit bőségesen áldjon meg.

Hittestvéreitek a Pathankot gyülekezetből

AMENNYIBEN BEISMERJÜK

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1:9)

„Valljátok meg bűneiteket Istennek, aki egyedül bocsáthatja meg azokat; hibáitokat pedig egymásnak.” – JVÜ 35.

Javasolt olvasmány: [Jézushoz Vezető Út, 21-39. \(Bűnbánat; Bűnvallomás\); Bizonyágtételek, 5. kötet, 460-471. \(Istennek tetsző bűnvallomás; Téves felfogások a bűnvallomásról\)](#)

Vasárnap

Február 26.

1. RÉGIBEN ÉS ÚJBAN UGYANAZ

a. Mivel Isten nem változik ([Mal 3:6](#); [Zsid 13:8](#)), mit kell felismernünk minden általa teremtett lélek üdvössége iránti vágyáról? [Zsol 78:38](#); [Ez 18:32](#); [2Pt 3:9](#).

„[Isten] Nem kívánja senkinek a vesztét, hanem azt szeretné, hogy mindenki megtérésre jusson... Az igazság kardja csapott le [Krisztusra], hogy az emberek szabadságot nyerhessenek. Meghalt, hogy élhessenek.” – ICsK November 14.

b. Mi hangzott el a Salamon által épített templom felszentelésekor az ószövetségi időben, ami Isten megbocsátásra hajlandóságát hirdeti? [2Kró 7:12-14](#). Hogyan ismétlődik ez meg az újszövetségi időben? [1Jn 1:9](#); [2:1](#).

„A személyes jellegű bűnöket vallják meg Krisztusnak, aki az egyetlen közbenjáró Isten és az emberek között... Minden bűn ellenségeskedés Istennel, és be kell vallani Krisztus által. Minden nyilvános bűnt nyilvánosan valljanak be. Az igazságtalanságot, amelyet egy felebaráttal követtek el, az érintettel kell rendezni. Ha valaki gyógyulást keres, és beszédben vétkezett, vagy a családban, a szomszédságban, a gyülekezetben viszályt szított, elidegenedést okozott, vagy rossz szokása által másokat bűnre vezetett, akkor ezeket a dolgokat be kell vallania Isten és azok előtt, akiket megkárosított.” – ESz 136.

2. AZ ELSŐ LÉPÉS A MEGBOCSÁTÁS FELÉ

- a. Ha a Szentlélek munkája meggyőződésre vitt bennünket ([Jn 16:8](#)), akkor mi legyen az első feleletünk? [Zsol 86:5](#).
-
-

„Meggyőződés lesz Úrrá szíven, lelkén. A bűnös egyrészt megérti Isten igazságosságát és rettegéssel gondol arra, hogy egykoron bűnösen és tisztátalanul kell megjelennie a szívek Vizsgálóbírája előtt. Másrészt látja Isten szeretetét, a megszentelt élet szépségét, a lelki tisztaság örömét; vágyódik a megtisztulás után és szeretné a mennyei való összeköttetést helyreállítani.” – JVÚ 22.

„Az a megbánás, amelyet az isteni kegyelem munkál a szívben, bűnvallomásra vezet és a bűn elhagyására. Az apostol kijelentése szerint ilyen gyümölcsök mutatkoztak a korinthusi hívők életében.” – AT 207.

- b. Ha a pünkösdi napján mutatott példát nézzük, mi történt annak következtében, hogy a lelkiismeret a bűnről való meggyőződésre ébredt? [Apcs 2:36-37](#).
-
-

„Bűnvallomásuk és büntelen életük, komoly imaélet és énüknek odaszentelése által készültek el a tanítványok a Szentlélek kiadására, pünkösdi napjára. Ugyanennek kell történnie csak nagyobb terjedelemben, napjainkban.” – BP 241.

- c. Hogyan írhatjuk le a meggyőződés eredményét, amely változáshoz vezet az életben? [Apcs 2:38](#).
-
-

„De mielőtt valódi békét nyerhettek volna, alkalmat kaptak felismerni és megvallani azt a bűnt, amelyet elkövettek.” – PP 573.

„A valódi bűnvallomás mindig is nevének nevezi a bűnt, s azok eseteit vallja be. Vannak bűnök, amelyeket egyedül Isten elé kell hoznunk. De lehetnek olyan bűneink, amelyeket emberek előtt kell bevallanunk, mert őket bántottuk meg, vagy pedig általánosabb bűneink, amelyeket az egész gyülekezet előtt kell bevallanunk. De minden bűnvallomás legyen határozott, pontos, azokat a bűnöket ismerje el, amelyekben vétkesek vagyunk.” – 5B 463.

3. A HAMIS BŰNBÁNAT PÉLDÁJA

a. **Megbánta-e Júdás, hogy elárulta Krisztust a főpapoknak? (Mt 26:14-16, 47-49)? Miért? Mt 27:3-4.**

„Júdás most Jézus lábaihoz vetette magát és Isten Fiának ismerte el Őt, és könyörögve kérte, hogy szabadítsa ki magát. Az Üdvözítő nem dorgálta meg árulóját, de tudta, hogy Júdás nem bánta meg a bűnét. Vallomását bűnös lelkéből csak a kárhozat szörnyű érzése és a várható ítélet kényszerítette ki, de nem érzett mély, szívet összetörő fájdalmat azért, mert elárulta Isten ártatlan Fiát és megtagadta Izrael Szentjét. Krisztus nem szólt egyetlen kárhozatát, elítélő szót sem. Szánalommal tekintett Júdásra, és azt mondotta: 'Ezért az óráért jöttem el erre a világra.'” – JÉ 626.

„Ha a bűn kiöli az erkölcsi érzéket, az illető nem képes többé jellemének fogyatkozásait felismerni; nem látja be vétkeinek rettenetes horderejét. Ha nem enged a Szentlélek befolyásának, úgy sok tekintetben elvakult bűneivel szemben. Beismerései nem őszinték, nem komolyak. Minden bűnét menetetni igyekszik, mindig bizonyos fennforgó, kényszerítő körülményekre hivatkozik, ha dorgálás éri.” – JVÜ 38.

„Hit és ima által mindenki megfelelhet az evangélium követelményeinek. Senkit sem lehet törvényáthágásra kényszeríteni. Legelőször beleegyezésre van szükség: az embernek előbb akarni kell a bűnös tettet, mielőtt a szenvedély az ész fölé kerekedhetne, vagy a vétek diadalmaskodhatna a lelkiismeret fölött. A kísértés, bármennyire erős legyen is, sohasem lehet kifogás a bűnre.” – 5B 130.

b. **Az ilyen bűnbánat az örökélethez vezet-e? Mt 27:5; 2Kor 7:8-11.**

„Sokan becsapják önmagukat és olyan tervekbe bocsátkoznak, amelyekhez az Úrnak semmi köze. Az egyetlen biztonságos út, amelyet követhetünk, hogy engedelmeskedünk az Úr szavának. Ahelyett, hogy ezt tennék, sokan javasolnak csodálatosnak tűnő dolgot. Könnyebbnek találnak valami nagyszerű dolgot megtervezni a jövőre nézve, mint megüresíteni saját énüket és átadni magukat Isten szívének, elméjének és akaratának, és alávetni magukat annak az erőnek, amely képes teremteni és pusztítani is. A fiatalok imával és a Szentírás kutatásával szigorúan vizsgálják meg indulataikat, és figyeljék meg, hogy saját akaratuk és hajlamaik nem vezetnek-e el Isten követelményeitől.” – YI March 23, 1893.

4. A VALÓDI BŰNBÁNAT PÉLDÁJA (ZSOLTÁROK 51. FEJEZET)

a. **Mi történik, ha nem ismerjük el bűneinket Isten előtt, hanem inkább hallgatunk róluk? Zsol 32:3-4.**

---

b. **Mit tett Dávid király, miután Náthán próféta szembesítette bűnével? (2Sám 12:1-12) 2Sám 12:13.**

„A próféta dorgáló szavai érintették Dávid szívét. Lelkiismerete felébredt. Bűne a maga teljes szörnyőségében jelent meg lelki szemei előtt.” – PP 672.

„Dávid bűnbánata őszinte és mély volt. Nem tett semmi kísérletet arra, hogy elfedezze bűnét. Nem igyekezett megszökni a fenyegető ítélet elől, ez inkább imára készítette. Láta Isten ellen elkövetett bűne szörnyőségét; beszennyezte lelkét; undorodott a bűntől. Nem csak bocsánatért, hanem szíve tisztaságáért is könyörgött. Dávid kétségbeesésében nem adta fel a küzdelmet. Bűneiket megbánó bűnösöknek adott isteni ígéletben meglátta Isten bocsánatát és ez biztosíték volt, hogy neki is megbocsát.” – PP 676.

c. **Hogyan történt ez meg a bethániai Simonnal is? Lk 7:40-48. Mi az egyetlen módja a békének és a megbékélésnek? Zsol 32:5; Jer 3:13; 1Jn 1:9.**

„Ahogyan Nátán tette Dáviddal, Krisztus is egy példázat köntösébe rejtette feddő szavait, s így vendéglátóját hozta olyan helyzetbe, hogy ítéletet mondjon önmaga felett. Simon vitte bűnbe a nőt, akit most megvetett. Mélyen megrontotta. A példázatbeli két adós Simont és az asszonyt mutatja be. Jézus nem azt akarta tanítani, hogy a két személynek különböző fokú elkötelezettséget kell éreznie. Mindkettőjük hálaadósága oly nagy, hogy sohasem tudnák törleszteni. Simon azonban igazabbnak tartotta magát Máriánál, és Jézus szerette volna, ha belátja, mekkora bűnt követett el. Meg akarta mutatni, hogy bűne nagyobb, mint az asszonyé - épp annyival nagyobb, amennyivel az ötszáz pénz több az ötvennél.

Simon most új megvilágításban kezdte látni önmagát... Elöntötte a szegény, s felismerte, hogy felette álló Lény színe előtt áll...

Simont megindította Jézus figyelmessége, hogy nem fedtte meg nyíltan a vendégek előtt. Nem úgy bántak vele, ahogyan ő akart Máriával bánni. Láta, hogy Jézus nem óhajtotta kitergetni bűnét másoknak, hanem a helyzet igaz felmérésével meg akarta győzni elméjét, együttérző gyöngédségével leigázni szívét. Ha Krisztus keményen elítéli Simont, akkor szíve megkeményedett volna, a türelmes intés azonban meggyőzte tévedéséről. Láta a hatalmas adósságot, mellyel Urának tartozott. Büszkesége megalázkodott, megbánta bűnét, s a kevély farizeusból szerény, önfeláldozó tanítványa vált.” – JÉ 476-477.

5. A MEGBOCSÁTÁS AJÁNDÉKA

a. Amennyiben mélységesen törvényszegésbe esünk, hogyan juthatunk mély, őszinte szomorúságra bűneink miatt? Apcs 5:30-31; Ésa 55:6-7; Zsid 4:16.

„Ily bűnbánat felette áll saját erőnknek; csak egyedül Krisztus által érhető el, aki felment a magasságba, és ajándékokat adott az embereknek.” – JVÚ 23.

„Ha látjuk bűnösségünket, egyetlen percet se várjunk, hogy magunkat megjavítsuk. Sokan azt gondolják, nem elég jók ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjenek. De vajon saját erődből megjavulhatsz-e? 'Majd ha meg tudja változtatni bőrét a néger, vagy foltjait a párdúc, akkor tudtok ti is jót tenni, úgy megtanultátok a rosszat!' (Jer 13:23. – új prot. ford.). Egyedül Istennél van számunkra segítség. Ne várjunk erősebb hitre, kedvezőbb alkalmakra vagy szentebb jellemre! Saját erőnkől semmit sem érhetünk el. Amint vagyunk, úgy kell Krisztushoz mennünk.” – JVÚ 28-29.

b. Mennyire alaposan végzi ezt a munkát Isten bennünk és értünk? Zsid 12:12; Fili 1:6.

„A megbocsátáshoz hasonlóan a bűnbánat is Isten ajándéka Krisztuson keresztül. A Szentlélek befolyása győz meg bennünket bűnünkről és érezteti velünk megbocsátásra való szükségünket. Egyedül a töredelmesnek jár megbocsátás, de az Isten kegyelme az, ami bűnbánatra indítja a szívet. Isten ismeri minden gyengeségünket és hiányosságunkat, és Ő segítségünkre jön.” – 1Sz 324-325.

c. Mi lesz az eredménye egy ilyen típusú őszinte vallomásnak? Rm 8:1.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mit tanulhatunk személyesen Salamon templomszentelési imájából?
2. Milyen lépéseket kell komolyan megtennünk, ha részt akarunk venni Isten munkájának befejezésében a késői eső ereje alatt?
3. Miért van szükség arra, hogy megvalljuk bűneinket Istennek? Mennyire vagyunk felelősek valójában a vétkekességért?
4. Mennyire kell óvatosnak lennünk, ha rámutatunk valaki bűnösségére?
5. Hogyan lehetséges egy bűnös számára, hogy megtérjen?

„SZENTELD MEG ŐKET A TE IGAZSÁGODDAL”

„Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig.” (Péld 4:18)

„Amikor teljességgel átadjuk magunkat Istennek és teljességgel hiszünk, akkor Krisztus vére megtisztít bennünket minden bűntől. A lelkiismeret felszabadulhat a vád alól. A Krisztus Jézus vérében való hit által minden tökéletessé válhat. Hála Istennek, hogy számára semmi nem lehetetlen. Igényt tarthatunk a megszentelődésre és élvezhetjük Isten jóindulatát. Nem azon kell aggódnunk, hogy mit gondol Ő rólunk, hanem hogy mit gondol Krisztusról, Helyettesünkről.” – 2Sz 32.

Javasolt olvasmány: [Az Apostolok Története, 351-357. \(Átalakult élet\)](#)

Vasárnap

Március 5.

1. A MEGIGAZULÁS

a. Amikor igazán megvalljuk bűneinket és átadjuk életünket Jézusnak – legyen az keresztyén tapasztalatunk kezdetén vagy utunk bármely lépésénél –, akkor mit kapunk Istentől? [Rm 3:24-26](#).

„Ádám, a bűnbeesés előtt, az isteni törvények iránti engedelmesség által tökéletessé vállhatott volna. Ámde ezt elmulasztotta és bűne által mi is el-estünk; természetünk megromlott és önmagunktól többé igazakká nem lehetünk. Mióta a bűn alatt vagyunk, és a szentséget nélkülözzük, azóta nem vagyunk képesek a törvénynek teljesen engedelmeskedni. Krisztus azonban segítségünkre jött. Ugyanazon megpróbáltatások és kísértések között élt a földön, mint amelyek mireánk is jönnek; de bűnt nem követett el. Meghalt érettünk és íme felajánlja, hogy bűneinket elveszi, és igazságát, szépségét nekünk ajándékozza. Ha átadjuk magunkat neki, és üdvözítőnkül fogadjuk el, életünk bármily bűnös volt is, érdemeiért igaznak számít. Krisztus jelleme lép a miénk helyébe, és Isten kegyelmébe fogad bennünket, mintha sohasem vétkeztünk volna.” – JVÚ 60.

b. Meddig tart ez az utazás? [Péld 4:18; Mk 13:13](#).

2. A KERESZTÉNYI JELLEMVONÁSOK GYARAPODÁSA

a. A megbocsátáson / megigazuláson kívül, mit szeretne Isten nyújtani még számunkra? 2Kor 7:1; Zsid 6:1; Fili 3:12-14.

„A jellem ilyen átalakulása, miként János életéből kiviláglik, mindenkor a Krisztussal való kapcsolat eredménye. Bármilyen fogyatékoságai legyenek valakinek, ha őszinte tanítványa Jézusnak, jellemét az isteni kegyelem hatalma átalakítja és megszenteli. Mialatt, mintegy tükörben szemléli az Úr dicsőségét, átalakul, dicsőségről dicsőségre, amíg hasonlóvá válik hozzá, akit imád.” – AT 352.

„Krisztus kegyelme nélkül a bűnös helyzete reménytelen. Semmit nem lehet tenni érte, az isteni kegyelem azonban természetfeletti erővel ruházza fel, ami munkálkodik értelmén, szíven és jellemén. A Krisztus kegyelmében való részesedés az, ami által az ember felismeri a bűn gyűlöletes természetét és végül kiúzi azt lelkének templomából.” – 1Sz 336.

„Egyedül az isteni hatalom képes megújítani az emberi szívet és megtölteni a lelket Krisztus szeretetével, mely szüntelenül árad azokra, akikért Krisztus meghalt. A Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Amikor valaki megtér Istenhez, erkölcsi ízlése megújul, indítékai megváltoznak, és azokat a dolgokat szereti, melyeket Isten. A változhatatlan ígéretek aranyfonata egybeköti életét Jézusával. Szeretet, öröm, békesség és elmondhatatlan hála hatja át a lelket. Az áldásban részesülő szavai ezek lesznek: 'A te jóvoltod felmagasztalt engem.' (Zsol 18:35)” – 1Sz 309.

b. Melyek azok a lépések, amelyekre szükségünk van a keresztyényi jellemvonások fejlesztésében a mennyek országa felé vezető úton? 2Pt 1:5-11.

„Krisztus kapcsolja össze a földet a mennyel – Krisztus a létra. A létra lába szilárdan a földön áll, Krisztus emberi voltában. Legfelső fokai pedig felérnek Isten trónjához, Krisztus istenségéhez. Krisztus emberi volta átöleli a bukott emberiséget, istensége pedig megragadja Isten trónját. Úgy menekülünk meg, ha felkapaszkodunk a létrán, fok fok után, Krisztusra tekintünk, belé kapaszkodunk, így emelkedünk fokról fokra Krisztus magasztosságához. Úgy, hogy Ő lesz számunkra a bölcsesség és igazság, megszentelődés és megváltás.” – 6B 147.

3. ERŐ ISTEN SZAVA ÁLTAL

a. **Hogyan világosítja meg Isten az értelmünket, hogy a keresztyény növekedés folyamatos lehessen? 2Kor 4:4-6; Zsol 119:105; 3Móz 20:7-8.**

„Az Isten akaratával együttműködő emberi akarat mindent meg tud cselekedni. Amit Isten parancsára kell tennünk, azt az Ő erejével meg is lehet tenni. Amikor parancsol, képességet is ad parancsa teljesítésére.” – KP 228.

„A jellem tökéletességének alapja Krisztus. Ha szüntelenül a Megváltó érdemeire támaszkodunk, és az Ő lábnyomában járunk, akkor olyanok leszünk, mint Ő, tiszták és szentek.

Megváltónk nem követel lehetetlent tőlünk. Semmi olyat nem vár el tanítványaitól, amelynek véghezviteléhez ne adna elég kegyelmet és erőt. Nem szólítaná fel őket a tökéletesség megszerzésére, ha nem állna hatalmában azokra az emberekre árasztani a tökéletesség minden kegyelmi áldását, akiket ebben a magasztos és szent kiváltságban részesít. Biztosított minket arról, hogy szívesebben adja a Szentlelket azoknak, akik kérik, mint azok a szülők, akik jó ajándékokat akarnak adni gyermekeiknek.” – TMK 130.

b. **Hogyan nevezzük az Ige ereje általi folyamatos keresztyényi növekedést az igazságban? Jn 1:14; 17:17.**

„Ha az igazság életünket uraló alapelvvé válik, a lélek is 'újjászületik... nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, amely él és megmarad örökké' (1Pt 1:23). Az újjászületés eredménye, ha Krisztust, mint Isten Igéjét elfogadjuk. Ha a Szentlélek isteni igazságokat plántált a szívbe, az értelmet is megújítja, és az eddig szunnyadó erőket felébreszti Isten szolgálátára.” – AT 329.

„Isten mindazzal, amit gyermekeiért tesz, a gyülekezet megszentelődését célozza. Örök időktől fogva kiválasztotta őket, hogy szentek legyenek. Fiát odaadta érettük a halálba, hogy megszentelődjenek az igazság iránti engedelmisségük által, és megszabaduljanak minden kicsinyességtől. Személyes munkát követel tőlük. Személyes odaadást. Istent hitvallói csak úgy tisztelhetik, ha igyekeznek képére áthasonulni, ha engedelmeskednek vezetésének. Akkor hirdethetik, mint az Üdvözítő tanúbizonyságai, hogy mit művelt érettük az isteni kegyelem.” – AT 352.

4. TÉVES ELVÁRÁSOK

a. Istennek szent embereit látva a bibliai időkön át, mit kellene megértenünk a végső győzelemre várva? 1Jn 1:8, 10; Rm 7:18; Gal 6:14.

„Ám a kitüntetések, amelyekben Dániel részesült, felkeltették a királyság vezető férfiainak féltékenységét. 'De semmi okot vagy vétket nem találhatának, mert hűséges volt és semmi fogatkozás, sem vétek nem találtatik benne.' (Dn 6:4)

Mily magasztos tanulság ez minden egyes kereszténynek. A féltékenység éles szemei napról-napra Dánielre voltak irányítva; a megfigyeléseket a gyűlölet még élesebbé tette s mindennek ellenére sem találhattak benne ellenségei semmi oly hibát vagy vétket, amely az ellene emelendő panaszhoz alapul szolgálhatott volna. Ám Dániel korántsem tartott igényt arra, hogy szentnek tartsák, hanem hűséges, alázatos, Istennek szentelt életet folytatott, amely az oktan beképzeltségnél sokkal becsesebb.” – MÉ 33.

„A hamis megszentelődés egyenesen elvezet a Bibliától. A vallás lecsökken mesévé. Csupán érzésekre és benyomásokra épül. Miközben büntetlennek mondják önmagukat és dicsekednek igazságosságukkal az állítólagos megszenteltek, azt tanítják, hogy az emberek szabadon áthághatják Isten törvényét, és akik engedelmeskednek előírásainak, azok elestek a kegyelemtől. Állításaik ellenállást, haragot és megvetést gerjesztenek. Így mutatkozik meg jellemük, 'Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.' (Rm 8:7)” – FW 53.

b. A megszentelődés szükségességébe vetett hit azt jelenti, hogy ki kell érdemelnünk üdvösségünket? Jn 14:15; 1Jn 3:5-6.

„Az igazságosság, szentség gyökere az istenfélelemből ered. Az ember csak addig cselekszik igazságosan, míg hisz Istenben, s élő összeköttetést tart vele. Amint a mező virágainak gyökere a földben van, amint megkívánja a levegőt, harmatot, záporokat és napsütést, nekünk is úgy kell nyernünk Istentől, ami a lélek életét szolgálja. Csakis Isten jellemében való részesedés által nyerünk erőt törvényei megtartására. Se gazdag, se szegény, se tapasztalt, se tapasztalatlan – senki sem képes következetesen, tisztán és erővel telten élni felebarátjai előtt, hacsak élete Krisztus által az Istenben nincs elrejtve. Minél szélesebb körű a kapcsolat az emberekkel, annál szorosabb legyen a szív Istennel való közössége.” – 7B 194.

5. A MEGSZENTELŐDÉS

- a. Észreveszi-e a megszentelődést az, akivel ez megtörténik? Mk 4:26-29.
Mit látnak mások eközben?

„A megszentelt élet mesterkéletlen, öntudatlan befolyása a legmeggyőzőbb prédikáció a kereszténység mellett. Érvélek annál nagyobb ellenállást idézhetnek fel, minél kevésbé cáfolhatók; azonban az istenfélő életmód olyan hathatós példaadás, amelynek teljesen ellenállni lehetetlen.” – AT 323.

- b. Mi mutatja, hogy ez a növekedés folyamatos, és hogy soha nem lehetünk elégedettek előrehaladásunkkal és eredményeinkkel? 1Kor 15:31; Mt 10:22; Fili 3:12-16.

„Az Úr kívánsága, hogy valamennyi gyermeke boldog, elégedett és engedelmes legyen. A hívők ezeket az áldásokat akkor nyerik el, ha hitüket gyakorolják. Hit által kiegyenlíthető a jellem minden fogyatékosága, megtisztítható minden foltja, helyrehozható minden hibája, fejleszthető minden jó vonása.” – AT 355.

„Az életszentség nem egy pillanat, egy óra, egy nap, hanem egy egész élet munkája. Nem a boldog elragadtatás érzete által érzük el, hanem annak eredménye, hogy állandóan meghalunk a bűnnek, és élünk Krisztusnak. Gyenge, időnkénti erőfeszítésekkel nem lehet igazságtalanságokat jóvátenni, nem lehet a jellem átalakulását munkálni. Hosszas, kitartó erőfeszítések, szigorú önfegyelem és kemény küzdelmek árán érhetjük el a győzelmet. Sohasem tudhatjuk, milyen harc vár ránk holnap. Ameddig Sátán uralkodik, énünket meg kell aláznunk, fojtogató bűneinket le kell győznünk. Amíg életünk tart, nincs megállás, nincs olyan magaslat, amelyre feljutva, elmondhatnánk: teljesen célhoz értem. Az életszentség életfogytig tartó engedelmesség eredménye.” – AT 353.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan bánik velünk Isten a megigazulás minden pillanatában?
2. Hogyan mutatja meg Isten, hogy többet szeretne velünk elérni, minthogy csupán megbocsátást adjon?
3. Mi az átalakulás titka?
4. Mitől vezet el bennünket a hamis megszentelődés?
5. Honnan tudhatjuk, hogy a megszentelődés egy egész életet, folyamatos növekedést foglal magába?

A RÉGI SZÖVETSÉG

„Ímé napok jönnek, ezt mondja az Úr, és az Izráel házával és Júdának házával új szövetséget kötök.” (Zsid 8:8)

„Isten látta, hogy mi folyik a táborban. Látta, hogy az emberek engedtek a Sátán kísértéseinek. Bár még az isteni dicsőség a Sinain nyugodott, összeesküvést szöttek a parancsolatok ellen, amelyekre ígéretet tettek, hogy engedelmeskednek.” – YI November 21, 1901.

Javasolt olvasmány: [Pátriárkák és Proféták, 330-333. \(A törvény és a szövetségek-részlet\)](#)

Vasárnap

Március 12.

1. A RABSZOLGASÁG ÁLTAL ÖSSZEZAVARTAN

a. Milyen volt Izráel állapota hosszú évekig? Hogyan befolyásolta ez az Istenről és törvényéről való ismeretüket? [2Móz 20:1-2](#); [5Móz 5:15](#).

„Ha pedig az ábrahámi szövetség már magában foglalta a megváltás ígértét, akkor miért alkottak egy másik szövetséget a Sinai hegyen? Rabszolgasága idején a nép nagymértékben elvesztette Isten ismeretét és az ábrahámi szövetség alapelveinek ismeretét is. Egyiptomból való kiszabadításuk után Isten igyekezett feltárni előttük hatalmát és kegyelmét, hogy ezek elvezessék őket oda, ahol minden arra indítja majd őket, hogy egyedül csak őt szeressék és egyedül csak benne bízzanak. Isten azért vezette őket a Vörös-tenger partjára – ahol a nyomukban lévő és őket üldöző egyiptomi hadsereg miatt megmenekülésük lehetetlennek látszott – hogy felfoghassák teljes tehetetlenségüket és az isteni segítségre való szükségüket. Isten csak azután szabadította ki őket az egyiptomiak kezéből, a biztos pusztulásból, miután megértették helyzetüket. Akkor és ott megtelt a szívük Isten iránti hálával, szeretettel és Isten hatalmában való feltétlen bizalommal. Szabadítójukként Isten magához vonta őket, legalábbis időlegesen.

Isten azonban egy sokkal nagyobb igazsággal is hatni akart elméjükre. Mivel a bálványimádás és az erkölcsi romlottság közepette éltek, ezért nem volt valódi fogalmuk Isten szentségéről, saját szívük rendkívül bűnös voltáról. Képtelenek voltak felfogni, hogy saját erejük és akarataik nem elegendő ahhoz, hogy igazán engedelmeskedni tudjanak Isten törvényének. Azt sem tudták igazán megérteni, hogy szükségük van megváltóra. Mindezekre meg kellett tanítani őket.” – PP 331.

b. Hová vitte Isten a népet, hogy törvényének szentségét és sérthetlenségét megértse? [2Móz 19:1, 5-6](#).

2. A BŰN MÉLYSÉGE

a. Hogyan válaszolt a nép az ígéretekre, miután megértették Isten kijelentéseit a törvényről? 2Móz 19:8; 24:3.

„A nép nem fogta fel saját bűnös voltát. Azt sem, hogy Krisztus nélkül lehetetlenség volt számukra Isten törvényének megtartása. Mindezek ellenére készségesen léptek szövetségre Istennel. Úgy érezték, hogy képesek voltak és lesznek saját igazságukat létrehozni és ezért merték kijelenteni: 'Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk' (2Móz 24:7). Áhítatot keltő fenséggel tanúbizonyságot tettek a törvény kihirdetéséről, és rémületen remegtek a hegy előtt. Ám csak néhány hét telt el és máris megszegtek Istennel kötött szövetségüket és leborulva imádták a faragott képet. Nem remélhették Isten tetszését egy olyan szövetség útján, amelyet megszegtek. Most azonban, mikor belátták bűnös voltukat és azt is, hogy bocsánatra van szükségük, tudatára ébredtek annak, hogy nem lehetnek meg ama Megváltó nélkül, aki az ábrahामी szövetségben jelentette ki magát, és az áldozati felajánlásokban vetítette előre árnyékát. Most a hit és a szeretet Istenzhez kötözte őket, mint a bűn kötelékéből való szabadítóhoz. Most már előkészültek arra, hogy értékeljék és megbecsüljék az Újszövetség áldásait.” – PP 331-332.

b. Mik voltak a feltételei ennek a szövetségnek? 5Móz 27:26; Ez 20:11; 3Móz 18:5.

c. Mit nem tudtak megérteni az emberi természet mivolta miatt? Jer 17:9; Ésa 1:5-6; 64:6.

„Nem szolgálhattok az Úrnak – mondotta Józsué – mert szent Isten ő... nem bocsátja meg a ti vétkeiteket és bűneiteket' (Józs 24:19). Mielőtt tartós megújulásról szó lehetett volna, a népet rá kellett vezetni, hogy elismerje: önmaga teljesen képtelen Istennek engedelmeskedni. Az Úr törvényét megszegték, s ez elítélte őket mint törvényszegőket és nem ad módot a szabadulásra. Amíg saját erejükben és igazságukban bíznak, lehetetlen számukra bűnbocsánatot biztosítani. Isten tökéletes törvénye követelményének nem tudtak eleget tenni, s így hiábavaló volt Isten szolgálatára tett ígéretük. Csak a Krisztusba vetett hit által biztosíthatták bűneik bocsánatát és nyerhettek erőt Isten törvénye iránti engedmességre. Fel kellett hagyniuk az üdvösség megszerzésére tett saját erőfeszítéseikkel. Teljesen bízniuk kellett a Megváltó érdemeiben, hogy Isten elfogadhassa őket.” – PP 488.

3. A SZÖVETSÉG JÓVÁHAGYÁSA

a. Miután Mózes elolvasta a törvényt az átkokkal és áldásokkal együtt, hogyan reagált Izrael? 2Móz 24:7.

„A nép elméje, amelyet megvakított és durvává tett a rabszolgaság és a pogányság, nem készült fel arra, hogy teljes mértékben meg tudja érteni Isten Tízparancsolatának messze ható alapelveit. Isten azért, hogy a Tízparancsolatot az izraeliták jobban megérthessék és érvényre juttathassák, további előírásokat adott, hogy ezekkel szemléltesse a Tízparancsolat alapelveit. A Tízparancsolattól eltérően azonban ezeket a rendeleteket Isten nem nyilvánosan adta át Mózesnek, de neki kellett azokat közölni a néppel.” – FE 506.

„A tízparancsolatot nem Mózes írta, hanem csak a végzéseket, amelyeket Isten akarata szerint meg kellett őrizniük és az ígéreteket az engedelmesség feltétele mellett. Elolvasta azokat a népek és ők megígérték, hogy engedelmeskednek mindazon szavaknak, amelyeket az Úr szólt. Mózes ekkor beírta ünnepélyes ígéretüket egy könyvbe és áldozatot ajánlottak fel az Úrnak a népért. Azután vette a szövetség könyvét, és elolvasta a nép hallatára; azok pedig mondták: Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk. Mózes pedig vette a vért, és ráhintett a népre, és mondta: Ímé a szövetségnek vére, melyet az Úr kötött tiveletek, mindama beszédek szerint.’ (2Móz 24:7–8) A nép megismételte ünnepélyes ígéretét az Úrnak, hogy megtesznek mindent, amit mondott, és engedelmeskedni fognak neki.” – 1SP 240.

b. Mit tettek azonnal, hogy megmutassák mennyire komolyan gondolják a megállapodást? 2Móz 24:6, 8.

„A nép így erősítette meg az Úrnak tett ünnepélyes fogadalmát, hogy megteszi mindazt, amit mondott, és engedelmeskedni fog.” – ST May 6, 1880.

„A nép itt kapta meg a szövetség föltételét. Ünnepélyes szövetséget kötöttek Istennel, mely a minden egyes hívő és Krisztus közt kötött szövetséget jelképezte. A föltételeket világosan a nép elé tárták. Nem maradt ok a félreértésre. Mikor fölszólították őket, döntsenek, elfogadják-e mind a föltételeket, valamennyien beleegyeztek, hogy minden egyes kötelezettségnek eleget fognak tenni. Már előzőleg beleegyeztek, hogy engedelmeskedni fognak Isten parancsolatainak. A törvény elveit most részletezték, hogy megértsék, mi mindent foglal magába a szövetség, ha engedelmeskednek a törvénynek; s ők elfogadták a törvény részletesen megfogalmazott pontjait.” – 1MR 114.

4. EGY ELVESZETT GENERÁCIÓ

- a. **Mi történt Izrael nemzetének túlnyomó többségével, mert nem értették meg, hogy isteni segítség nélkül képtelenek megmenteni önmagukat és tökéletesen betartani a törvényt? 4Móz 26:63-65.**
-
-

„Mindazt, amire önmagunktól vagyunk képesek, beszennyezi a bűn.” – KP 213.

„Nikodémus hallotta Keresztelő János prédikálását a bűnbánatról és a keresztségről. János ráirányította az emberek figyelmét arra, Aki Szentlélekkel keresztes. Nikodémus maga is érezte a lelkeség hiányát a zsidóknál, és azt, hogy nagymértékben a vakbuzgóság és a világi ambíciók irányítják őket. Remélte, hogy a dolgok jobbra fordulnak a Messiás eljövetelével. Keresztelő János szívet vizsgáló üzenete mégsem tudta a bűn elítélésére vezetni. Mint szigorú farizeus, büszke volt jó cselekedeteire. Köztiszteletnek örvendett jótékonyága és a templomi szolgálat fenntartása iránti bőkezűsége miatt, s úgy érezte, hogy biztosította Isten kegyét. Megijesztette egy olyan ország gondolata, amely túl tiszta ahhoz, hogy ő jelen állapotában megláthassa.” – JÉ 133.

- b. **Istennel vagy az emberekkel volt a probléma ebben a „régii” szövegben? Zsid 8:8.**
-
-

„Született keresztény! Ez a megejtő önámítás már sokaknak szolgált az önhietség öltözékeként. Sokakat vezetett a Krisztusban való állítólagos reménységre; noha nem ismerték őt tapasztalatból. Sem lelkivilágát, sem megpróbáltatásait, sem magát megtagadó, önfeláldozó életét. Igaz tetteik, melyekre nagyon számítanak, nem más, mint szennyes rongyok. Krisztus, a szeretett tanító mondja: 'Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét, és úgy kövessen engem.' Igen, kövessétek őt! Őt kövessétek a gyalázatban is, nemcsak a jó hírnévben.” – 2B 177-178.

„Miben rejlik azok nyomorúsága és mezeitelsége, akik gazdagodtak, javakban gyarapodtak? Ez Krisztus igazságának hiánya. Saját igazságosságukban úgy vannak ábrázolva, mint akik szennyes rongyokba öltöztek, de mégis azzal áltatják magukat, hogy Krisztus igazságosságával vannak felöltözve. Lehetne-e nagyobb tévedés? Talán úgy kiáltanak fel, mint ahogyan a próféta is ábrázolja: 'Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez!' (Jer 7:4), de közben szívük telve szentségtelenséggel és jogtalan kereskedéssel.” – TDG 228.

5. MÁSIK SZÖVETSÉGRE VOLT SZÜKSÉG

- a. Mivel a régi szövetség olyannyira reménytelen volt, mi volt az egyetlen ígéret, ami mégis reményt nyújthatott az ószövetségi korszakban élőknek? [Jer 31:31-33](#).

„A Jézusba vetett hit által lehetővé válik engedelmeskednünk a törvény minden elvének.

A szolgaság lelkét támasszuk föl, ha a törvényeskedő vallás szerint igyekszünk élni, ha a magunk erejéből törekszünk megtartani a törvény követelményeit. Csak amennyiben az Ábrahám szövetsége alá jövünk, van reménységünk. Ez pedig a Krisztusba vetett hit által való kegyelem szövetsége. Az Ábrahámnak hirdetett evangéliumi öröm üzenet, melyből reménységét merítette, azonos volt a ma általunk hirdetett örömhírral, melyből a mi reménységünk fakad. Ábrahám Jézusra tekintett, Aki a mi hitünk szerzője és bevégzője is.” – TII 174.

- b. Nevez meg néhány hőst a Szentírásban, akik elfogadták az isteni segítség ígéreteit! [Zsid 11:4-32](#).

„A hithősöket minden korszakban Isten iránti hűség jellemezte – a világ felfigyelt rájuk, s világosságuk felragyogott a sötétségben. Dániel és társai a Krisztus-követő hősiesség példái. Babilon királyi udvarában szerzett tapasztalatukból megtanulhatjuk, mit akar tenni Isten azokért, akik szívük legőszintébb szándékával szolgálják Őt.” – ÉÉM Március 5.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan követhetjük el ugyanazt a hibát, mint a héberek, hogy képtelenek vagyunk felfogni Isten erkölcsi törvényének valódi jelentőségét?
2. Miért tettek készségesen olyan ígéreteket, amelyeket nem tudtak betartani?
3. Hogyan kerülhetünk bele mi is abba, hogy hasonló ígéreteket teszünk Istennek?
4. Mi ismétlődött meg Izráel történelmének hátralévő részében?
5. Milyen példák mutatják, hogy a nemzeti hitehagyás nem mentség ingadozó hitünkre?

JERTEK, TÖRVÉNYKEZZÜNK

„No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! ha bűneitek skarlát-pirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.” (Ésa 1:18)

„Ennek az Újszövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarattal. Oda vezette el az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak Isten törvényének.” – PP 330.

Javasolt olvasmány: [Gondolatok a Hegyibeszédről, 49-80. \(A törvény szelleme\)](#)

Vasárnap

Március 19.

1. A KÉT SZÖVETSÉG

a. Milyen megállapodásra van szükségünk, hogy megigazuljunk Isten előtt? [Zsol 50:5](#).

b. Milyen magatartást kell tanúsítanunk ahhoz, hogy ilyen megállapodást kössünk? [Ésa 1:18](#).

c. Milyen típusú szövetségkötési lehetőségeket kaptunk? [Zsid 8:6-13](#).

„Az Ószövetségnek ezek voltak a kifejezései: Engedelmeskedj és élsz!: 'És adám nékik parancsolatimat, és törvényimet... melyeket az ember ha cselekszik, él azok által' (Ez 20:11); (3Móz 18:5), de 'Átkozott, aki meg nem tartja e törvénynek ígét, hogy cselekedje azokat!' (5Móz 27:26). Az Újszövetséget 'jobb ígéretre' fektették le; a bűnök bocsánatának és Isten kegyelmének ígéretére, hogy megújítsa a szívet és összhangba hozza Isten törvényének alapelveivel. 'Hanem ez lesz a szövetség, amelyet e napok után az Izrael házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívökbe írom be, és Istenökké leszek, ők pedig népemmé lesznek... megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem' (Jer 31:33-34).” – PP 332.

2. MIÉRT VAN SZÜKSÉG A SZÖVETSÉGRE?

a. Mi választ el minket attól, hogy közösségben legyünk a Teremtőnkkel? Ésa 59:2. Mit érdemlünk? 1Móz 2:17; Rm 6:23.

„Abban a pillanatban, amikor Ádám engedett Sátán kísértésének, és pontosan azt tette, amit Isten meghagyott neki, hogy ne tegye, Krisztus, az Isten Fia ott állt az élők és a holtak között, mondván: 'Engedd, hogy rám szálljon a büntetés. Az ember helyébe fogok állni. Adj neki még egy próbát. A törvényszegés az egész világot halálos ítélet alá helyezte. De a mennyben hang hallatszott: 'Találtam egy váltságdíjat.' Aki nem ismert bűnt, az a bukott emberért bűnné lett. 'Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.' Krisztus letette királyi ruháját és királyi koronáját, és feladta irányítását az egész menny felé. Isteni voltát emberivel ruházta fel, hogy elviselje az emberiség minden gyengeségét és elviselje az összes kísértést. A bánat embere volt, és ismerte a gyászt. Megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békeségünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. Szegénnyé lett értünk, hogy az ő szegénysége által meggazdagodjunk. Miattunk elhagyta az angyalok őt imádó körét, hogy a papok és vezetők által felbuzdított csöcselék sértegetései és kiabálásai őt ériék.” – ST June 27, 1900.

b. Milyen intézkedést tett Isten a kezdetektől fogva, hogy elkerülje ezt a halálos ítéletet? Jób 33:24; 1Jn 4:19; Jel 13:8.

„Meváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre. A megváltás terve 'ama titoknak kijelentése' volt, 'mely örök időtől fogva el volt hallgatva' (Rm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva. Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról, és arról, hogy az ember is bűnbe esik a lázadó megtévesztő befolyása következtében. Nem Isten akarta a bűnt, de látta előre, hogy lesz, és gondoskodott ennek a rettenetes veszedelemnek a legyőzéséről. Oly nagy volt a világ iránti szeretete, hogy elkötelezte magát egyszülött Fia feláldozására, 'hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen' (Jn 3:16).” – JÉ 13-14.

3. AZ ASSZONY MAGVA

- a. **Amikor a kígyó, az Ördög megtévesztette első szüleinket az Édenben, milyen ígéretet tett Isten, amely reményt ad az embernek? 1Móz 3:15.**
-

„Ha Isten Lelke nem küszöböli ki gonosz hajlamainkat, akkor az erkölcsi halál magvait hordozzuk magunkban. Ha nem kötelezzük el magunkat teljesen Istennek, képtelenek leszünk ellenállni az önszeretetnek, vágyaink kielégítésének és a bűn csábító hatásainak.” – 8B 315.

- b. **Ki az asszony magva? 1Móz 22:18; Gal 3:8, 16; Zsid 2:14.**
-

„Mióta az első evangéliumi beszéd elhangzott, mikor az Édenkertben Isten kijelentette, hogy az asszony magva összezúzza a kígyó fejét, akkor Isten tulajdonképpen Krisztust emelte fel Útként, Igazságként és Életként. Krisztus volt az Út, mikor Ádám élt, mikor Ábel Istennek ajándékozta a leölt bárány véré, ábrázolva a Megváltó véré. Krisztus volt az Út, amelyen Isten megvédte a pátriárkákat és a prófétákat. Számunkra is egyedül Krisztus az az Út, amelyen járva eljuthatunk az Atyához.” – JÉ 570.

- c. **Mi volt az eredménye az olyan hitnek amilyen Ábrahámnak volt, hogy bűnbocsánat egyedül Krisztus által van (Gal 3:6–8)? 1Móz 26:5.**
-

„Krisztus halála megpecsételte annak pusztulását, akié a halál hatalma, akitől a bűn származik. Miután Sátán elpusztul, nem lesz aki bűnre csábítson; az engesztelést nem kell megismételni. Nem fenyeget az a veszély, hogy Isten mindenségében ismét lázadás üsse föl a fejét. Aki ezen a világon egyedül tud visszatartani a bűntől, meg fogja akadályozni a mennyben a bűnt. Mind a szentek, mind az angyalok ismerni fogják Krisztus halálának jelentőségét. A világ megalapítása óta megöletett bárány nélkül a bukott embernek nem lehetne otthona Isten paradicsomában. Magasztaljuk hát a Krisztus kereszttét! Az angyalok megtiszteltetésben és dicsőítésben részesítik őt, hiszen még ők sincsenek biztonságban, csak amennyiben az Isten Fíának szenvedéseire tekintenek. A kereszt hatékonysága őrzi meg a mennyei angyalokat a hitehagyástól. A kereszt nélkül nem lennének nagyobb biztonságban a gonosztól, mint a Sátán bukása előtt voltak. Az angyalok tökéletessége a mennyben, az embereké az Édenben, a boldogság paradicsomában bukott meg. Aki akár a mennyen, akár a földön biztonságban akar lenni, annak Isten Bárányára kell tekintenie.” – TII 145.

4. A SZÖVETSÉG HATÁLYBALÉPÉSE

- a. **Bár ez a szövetség Ádámmal kötött és Ábrahámmal megújított, viszont mikor lépett hatályba (amiért úgy nevezik, hogy új vagy második szövetség)? Zsid 9:16.**

„Bár ezt a szövetséget Isten Ádámmal kötötte meg és Ábrahámmal csak megújította, mégis egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, mióta Isten először adott hírt a megváltásról és azt hit-tel elfogadták. Attól az időponttól kezdve azonban, amikor Krisztus halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már Újszövetségnek nevezték.” – PP 330.

- b. **Ha Jézus haláláig nem volt hitelesítve a szövetség, akkor hogyan vo-natkozott az a mennyei király keresztre feszítésének előtti gyerme-keire? Zsid 6:13-18.**

„Az ábrahámi szövetséget Krisztus vére hitelesítette. Ezt a szövetséget 'második' vagy 'új' szövetségnek nevezzük, mivel azt a vért, amellyel megpe-csételték, az első szövetség vére után ontották ki. Az, hogy ez az Újszövetség már Ábrahám napjaiban is érvényes volt nyilvánvaló abból a tényből, hogy Isten ígérete és esküje erősítette meg, mégpedig 'két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon' (Zsid 6:18).” – PP 331.

„Istennek szava hiteles. Talán a hegyek eltűnhetnek, és a dombok elmúl-hatnak, de Isten irgalma nem távozik el népétől, és békéjének szövetsége sem mozdul el. Hangja hallatszik, örökkévaló szeretettel szerettelek téged' (Jer 31:3). 'Örök irgalmassággal könyörülök rajtad' (Ésa 54:8). Milyen csodálatos ez a szeretet, hogy Isten leereszkedik, hogy eltávolítson minden okot a kétel-kedésre, a kérdezősködésre, az emberi félelmekre, a gyengeségekre, és megra-gadja a hittel feléje nyújtott remegő kezét. Megsokszorozott bizonyossággal és biztonssággal segít bennünket, hogy bízunk benne. Egyezséget kötött velünk az engedelmség feltételeihez kötve, és segít minden dolog megértésében. Emberileg úgy gondolkodunk, hogy az embertársainkkal kötött egyezsé-gekhez még bizonyos garanciák is szükségesek. Jézus ismeri ezeket a félel-meinket, ezért esküvel is megerősítette ígését. 'Miért is az Isten, kiválóbban megakarván mutatni az ígért örökösének az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéllel lépett közbe' (Zsid 6:17). Mit többet tehetne még Urunk, hogy megerősítse az ígéreteibe vetett hitünket?' – TMK 262.

5. A SZÍV TÁBLÁI

a. Milyen lehetőséget kapunk Krisztus keresztdozata által? [Zsid 9:15](#).

---

b. Milyen felhívással fordul Isten mindannyiunkhoz személyesen, ha értékeljük Isten előtti felelősségünket? [2Kor 6:2](#).

„Ugyanazt a törvényt, amelyet a kőtáblákra véstek, a Szentlélek a szív tábláira írta. Ahelyett, hogy saját igazságunk létrehozásán fáradozunk, inkább fogadjuk el Krisztus igazságát! Az Ő vére engesztelés bűneinkért. Engedelmességét nekünk tulajdonítja Isten. Azután a Szentlélek által megújított szív megtermi majd 'a Lélek gyümölcseit'. Krisztus kegyelme útján az Isten törvénye iránti engedelmességben élünk, amely törvényt a szívünkbe írta. Ha már Krisztus Lelke lakozik bennünk, akkor éppen úgy járunk és lakozunk ezen a földön, ahogy Ő járt és lakozott. A próféta útján ezt jelentette ki önmagáról: 'a Te akaratomat; ezt kedvelem én Istenem, a Te törvényed keblem közepette van' (Zsol 40:9). Mikor az emberek között volt, így szólt: 'Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek' (Jn 8:29).

Pál apostol világosan feltárja előttünk a hit és törvény közötti összefüggést újszövetségi fogalmazásban. Azt mondja: 'Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.' 'A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-é a hit által, távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.' 'Mert ami a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhóztatá a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint' (Rm 5:1; 3:31; 8:3-4).” – PP 332-333.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen tapasztalataid voltak az Istennel való szövetséggel kapcsolatban?
2. Miért volt felkészülve Isten, amikor Ádám vétkezett?
3. Milyen szemléltetéseket használt Isten, hogy folyamatosan szem előtt tartsa az eljövendő Messiást?
4. Honnan tudhatjuk, hogy Ábrahám az új szövetség alatt állt?
5. Milyen szövetséget vagy megállapodást vagy készen kötni a Teremtőddel?

Amiért reformáció szükséges

Jézus minden ponton megkísértetett, mint mi magunk, hogy tudja, miként segítse a kísértésbe esetteket. Az Ő élete a példaképünk. Krisztus készséges engedelmségével bebizonyította, hogy az ember meg tudja tartani az Isten törvényét, s hogy a törvény megszegése, s nem a törvény iránti engedelmség taszítja szolgaságba az embert. A Megváltó tele volt szánakozással és szeretettel. Soha el nem utasította az őszintén megtérőt bármilyen súlyos volt a vétük – hanem az álszenteskedést, azt minden alakjában szigorúan megróta. Az Úr ismeri az emberek bűneit, minden cselekedetét, belát titkos indítékaikba; mégsem fordul el tőlük gonoszsaigaik miatt. Hanem kérleli a bűnöst, vitába száll vele, s bizonyos értelemben – mivel maga is viselte az emberi gyöngeséget – egy szintre helyezi magát a bűnösrel.

Az ember, mivel romlott életével kitörölte lelkéből Isten mását, csupán emberi erővel képtelen alapos változást érni el belül. EI kell hát fogadnia az örömuzenet gondoskodását, eszközeit; úgy kell megbékülnie Istennel, hogy engedelmeskedik Isten törvényének, és hisz a Jézus Krisztusban. Atól kezdve életét új elvnek kell igazgatnia. Megtéréssel, hittel és jótettekkel tökéletesíteni tudja igaz jellemét, és Krisztus érdemei által igényt tarthat Isten fiainak előjogaira. Az isteni igazság elvei, ha befogadjuk szívünkbe, s ápoljuk, szeretjük, olyan erkölcsi kiválóságra emelnek, melyet azelőtt lehetetlennek tartottunk elérni...

Ez hát az ember kötelessége. Tekintsen bele a tükörbe – Isten törvényébe, ismerje föl erkölcsi jelleme hibáit, tegye félre bűneit, s a Bárány véreben mossa meg jellemének öltözékét. Irigység, büszkeség, rosszindulat, ármány, harag és bűnös cselekedet ki fog tisztulni a szívből, mely elfogadta a Krisztus szeretetét, s melyet az a reménység éltet, hogy az Úr a maga mására alakítja őt...

De az örömuzenet jó hatása semmi esetre sem vezet arra a bűnöst, hogy Krisztus üdvözítését ingyen kegyelemnek tekintse, ha továbbra is Isten törvényét áthágva él. Mikor az igazság világossága pirkad gondolkodásában, mikor teljesen megérti Isten követelményeit, s törvényrontása mértékét, akkor meg fogja változtatni, javítani útjait, s üdvözítőjétől nyert erővel hűségessé fog válni Istenhez, s így új, tisztább életet élhet. De az örömuzenet jó hatása semmi esetre sem vezet arra a bűnöst, hogy Krisztus üdvözítését ingyen kegyelemnek tekintse, ha továbbra is Isten törvényét áthágva él. Mikor az igazság világossága pirkad gondolkodásában, mikor teljesen megérti Isten követelményeit, s törvényrontása mértékét, akkor meg fogja változtatni, javítani útjait, s üdvözítőjétől nyert erővel hűségessé fog válni Istenhez, s így új, tisztább életet élhet.” – 4B 294-295

1. Tanulmány javasolt olvasmánya

COUNSELS TO PARENTS, TEACHERS AND STUDENTS, 460-463 (TANULMÁNYOZZ ÖNMAGAD SZÁMÁRA)

„Nincs semmi olyan, amely jobban hivatott volna a gondolkozásunk megalapozására, az értelem megerősítésére, mint Isten ígéjének tanulmányozása. Nincs más olyan erejű könyv, amely úgy felemelné a gondolatokat, olyan energiát adna képességeinknek, mint a Biblia átfogó és megnemesítő igazságai. Ha Isten ígéjét úgy tanulmányoznánk, ahogyan azt kellene, akkor az embereknek mély gondolataik volnának, nemes jellemük, szilárd céltudatosságuk, amely dolgokat ritkán láthatunk napjainkban. Az igazság keresése minden alkalommal megjutalmazza a keresőt és minden felfedezés gazdag lelőhelyeket nyit meg elmélyedés céljára.

Ezrek, akik szószéken szolgálnak, nem rendelkeznek alapvető gondolkozásbeli és jellemtulajdonságokkal, mivel nem látnak neki az Írások tanulmányozásának. Elégedettek az igazságok felszínes ismeretével, holott értelmezésüket tekintve azokban gazdag mélységek találhatók. Inkább sietve tovább haladnak, minden vonatkozásban sokat veszítenek, mintsem hogy szorgalmasan keressék az elrejtett kincset.

Az emberek gondolkozásuk, szemlélődésük tárgya szerint változnak. Ha hétköznapi gondolatok és ügyek kötik le a figyelmüket, akkor az ember is közönségessé, hétköznapivá válik. Ha túl felületes és Isten ígéjét csak felszínesen érti, akkor nem kapja meg Istentől azokat a gazdag áldásokat, amivel szeretné őt megajándékozni. Az elménk törvénye, hogy vagy beszűkül, vagy bővül azon dolgok terjedelmének megfelelően, amelyekben jártassá lesz. Szellemi képességeink bizonyára összezsugorodnak és elveszítik Isten ígéje mélyebb értelmét megragadó képességüket, hacsak nem használjuk élénk módon és állhatatosan az igazságkeresés feladatára. Lelki látásunk kitágul, ha arra használjuk, hogy bibliai témák összefüggéseinek járjunk utána igehelyet igehellyel, lelki dolgot lelkivel összevetve. Hatoljunk a felszín alá és az adott gondolat leggazdagabb kincsei az ügyes és szorgalmas tanulóra várnak.

Isten ismerete nem szerezhető meg szellemi erőfeszítés és bölcsességért való ima nélkül. Sokan meg vannak győződve arról, hogy Isten és Krisztus országának értékes kincseit az ige tartalmazza. Azt is tudják, hogy semmiféle földi kincs nem szerezhető meg fáradtságos erőfeszítés nélkül. Miért számítanak arra, hogy szorgalmas tanulmányozás nélkül megérik a Szentírás jelentését?

Isten szava világosság és igazság, lámpa a lábnak és fény az ösvénynek. Minden lépést képes elvezetni Isten városa felé. Emiatt a Sátán kétségbeesett erőfeszítéseket tett a világosság elhomályosítására, hogy az emberek ne találják meg

és ne gondolják az Úr megváltottai számára kijelölt utat, hogy azon járhassanak.

Ahogy a bányász kutat az arany után a földben, ugyanolyan komolyan és kitartóan kell nekünk is keresnünk az Isten szavában elrejtett kincseket. A napenkénti tanulmányozás során gyakran az válik be leginkább, ha versről versre tanulunk. Olvassunk el egyszerre egy igét, és összpontosítsunk rá egészen addig, amíg meg nem bizonyosodunk, milyen üzenetet rejtett abba az Úr személyesen számunkra. A gondolatot is forgassuk elménkben addig, míg sajátunkká nem válik. Tehát, ha egy rövidebb szakaszt tanulmányozunk addig, míg értelme világos nem lesz előttünk, az sokkal értékesebb, mintha különösebb cél nélkül olvasnánk át sok fejezetet, és nem nyernénk pozitív tanácsokat.

A Biblia önmagát magyarázza

A Biblia önmagát magyarázza, igeverset igeverssel kell összevetni. A tanuló sajátítsa el, miként kell a Bibliát összefüggő egészként szemlélni és meglátni a részek közötti kapcsolódási pontokat. Ismerje meg a Szentírás hatalmas, központi témáját, Isten eredeti célját a világgal, a nagy küzdelem kezdetét és a megváltás művét! Meg kell értenie az elsőbbségért egymással versengő két elv jellegét, és meg kell tanulnia, miként ismerje fel azok működését a történelemben és a próféciákban, egészen a kiteljesedésig. Fel kell tudnia ismerni, hogyan hat a nagy küzdelem az ember életének minden szakaszára, hogyan alkalmazza egyik vagy másik egymásnak feszülő elvet ő maga is minden tetteiben; és akár akarja, akár nem, már most eldönti, kinek az oldalára áll ebben a küzdelemben.

A Biblia minden egyes Igéje Istentől ihletett és igen hasznos. Az Ószövetség is megérdemli ugyanazt a figyelmet, amit az Újszövetség. Az Ószövetség tanulmányozása során ott is forrásokat fogunk találni, ahol a felületes olvasó csak sivatagot lát.

Az Ótestamentum fényt hint az Új-ra, az Új pedig az Ó-ra. Mindegyik Isten Krisztusban való dicsőségének kinyilatkoztatása. Krisztus, ahogy a pátriárkák megismerték; ahogy az áldozati szolgálat szimbolizálta; ahogy a törvény bemutatta; és ahogy a proféták kinyilatkoztatták, az Ótestamentum kincse. Az élő, a halott, a feltámadt Krisztus, a Szentlélek által kinyilatkoztatott Krisztus az Újtestamentum kincse is. Mindkettő olyan igazságokat mutat be, amelyek mindjobban kitárulkoznak a buzgó kutató előtt.

Amikor a Bibliát igazán megszereti a tanuló, és ráébred arra, milyen hatalmas tér nyílik meg előtte, ahol értékes kincseket találhat, akkor vágyani fog arra, hogy minden alkalmat megragadjon Isten Igéje alaposabb megismerésére. A tanulmányozás idejét nem fogja lekorlátozni egy bizonyos helyre és időpontra. Ez a folyamatos tanulás pedig a legjobb módja annak, hogy az Írások iránti szeretetünk még tovább mélyüljön. A tanuló tartsa mindig magánál Bibliáját, és amikor csak alkalma adódik, olvasson el egy igeverset belőle és gondolkodjon rajta!

Amikor az utcán sétál, a pályaudvaron várakozik vagy valakit vár, használja ki az időt és kutasson újabb kincsek után az Ige tárházában!

Az ige tanulója ne tegye a saját véleményét olyan központtá, amely körül az igazságnak kell forognia. Nem szabad olyan célból kutatnia, hogy olyan Szentírás szövegeket találjon, amelyeket saját elméletei bizonyítására értelmezhet, mert így használva fel a Szentírást önmaga pusztulását okozza az ember. A bibliatanulmányozónak meg kell szabadulnia minden előítéllettől, saját elképzeléseit a vizsgálódás kapujába kell hagynia, és alázatos szívvel, Krisztusban elrejtőzve, buzgó imával kell bölcsességet keresnie Istentől. Arra kell törekednie, hogy megismerje Isten kinyilatkoztatott akaratát, mert az az ő jelenlegi és örökkévaló jólétére vonatkozik. Az Ige az az irányító amelyen keresztül meg kell tanulnia az örök élethez vezető utat.

[<<< vissza az 1. tanulmányhoz](#)

---

1. Tanulmány javasolt olvasmánya

FUNDAMENTALS OF CHRISTIAN EDUCATION, 129–137. A KÖNYVEK KÖNYVE

A Biblia tanulmányozása megerősíti az értelmet. Így szól a szoltáros: „A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad és oktatja az együgyűeket.” (Zsolt 119:130). Gyakran kérdezték tőlem: „Fontos könyvvé kell a Bibliának válnia az iskoláinkban?” Becses, csodálatos könyv ez. Nagy értékű kincseket, drágaköveket rejtő kincsestár. Történelem, amely letűnt évszázadokat nyit meg. Biblia nélkül találgatásokra és mesékre kellene hagyatkoznunk az elmúlt korok történéseit illetően. A világot elöntő összes könyv közül, legyenek azok bármilyen értékesek is, a Biblia a könyvek Könyve és legjobban megérdemli a legalaposabb tanulmányozást és figyelmet. Nem csupán e világ teremtésének történetét adja meg, hanem az eljövendő világot is leírja. Tanítások vannak benne a világegyetem csodáiról és kinyilatkoztatja értelmünk részére az egek és a föld Teremtőjét. Egyszerű és teljes teológiai és filozófiai rendszert fed fel. Akik Isten igéjének gondos tanulói, engedelnek tanításainak és szeretik egyszerű igazságait, azok gondolkozásukban és modorukban jobbra válnak. Isten adománya, áldása ez, melynek minden emberi szívben a legőszintébb hálát kellene keltenie, mivel nem más ez, mint Isten ember részére átadott kinyilatkoztatása.

Ha a Biblia igazságai átjárják a gyakorlati életet, akkor az ember gondolkozását kiemelik földhöz ragadt és közönséges mivoltából. Akik jártasak az Írások ismeretében, olyan emberekké válnak, akik felemelő befolyást fejtenek ki. A menny által kinyilatkoztatott igazságok keresése közben Isten Lelke szoros kapcsolatba kerül az Írások őszinte keresőjével. Isten kinyilatkoztatott akaratának

megértése fejleszti gondolkozásunkat, kitágítja a látásmódot, elménket felemeli és életerővel ruházza fel azért, hogy képességeinket rendkívüli igazságokkal hozza kapcsolatba. Ha az Írások tanulmányozása csak másodlagos fontosságúvá válik, akkor annak olvasója nagy kárt szenved. Volt olyan idő, amikor a Biblia az iskoláinkból ki volt tiltva. Sátán gazdag területet talált magának, amelyen csodálatos gyorsasággal tudott dolgozni és tetszése szerint gyűjtötte aratását.

Az értelem olyan szintet foglal el, amelyen az adott dolgok ismeretében jár-tas. Ha mindenki tanulmány tárgyává tenné a Bibliát, akkor olyan népet látnánk, amely tovább halad, képes mélyebbre látni, nagyobb fokú értelmi képességet tanúsít, mint pusztán a világi természettudományok és történelem tanulmányozásának legbuzgóbb erőfeszítései formálhatnák ezt a népet. Az igaz keresőnek a Biblia fejlett gondolati fegyelmet ad és úgy jön ki az isteni dolgokon való elmélkedésből, hogy képességei gazdagabbak lettek, az énje alázatossá vált, miközben Isten és igazsága felmagasztaltatott. Mivel az emberek nem jártasak a becses Bibliái történetekben, ezért gyakori az, hogy az ember felmagasztalja önmagát és oly kevés tisztességet ad Istennek. A Bibliában pontosan olyan fajta „táplálék” található, amelyenre a kereszténynek szüksége van, hogy lélekben és értelemben megerősödhessen. A filozófia és tudományok összes könyvének kutatása nem teheti a gondolkozással és az erkölcsökkel azt, amire a Biblia képes, ha azt tanulmányozzák és gyakorolják is. A Biblia tanulmányozása által társaloghatunk a pátriárkákkal és prófétákkal. Az igazságot magasztos nyelvezeten közvetíti, amely lenyűgöző erővel hat gondolatainkra. Felemelkedünk a földről és a jövő örök életének dicsőségein kezdünk elmélkedni. Miféle emberi bölcsesség hasonlítható Isten kinyilatkoztatásának nagyszerű mivoltához? A véges ember, aki nem ismeri Istent, törekedhet arra, hogy lebecsülje az Írások értékét és lehet, hogy elássa az igazságot a tudomány feltételezett ismerete alá.

Akik Isten szava tanításán kívüli bölcsességgel dicsekednek, rászorultak arra, hogy nagyot igyanak az ismeret forrásából, hogy megismerjék igazi tudatlanságukat. Van olyan dicsekvő emberi bölcsesség, amely Isten szemében bolondság. „Senki se csalja meg magát. Ha valaki köztetek azt hiszi, hogy bölcs ti köztetek e világon, bolond legyen, hogy bölcsé lehessen. Mert e világ bölcsessége bolondság az Isten előtt. Mert meg van írva: Megfogja a bölcsket az ő csalárdságukban.” (1Kor. 3: 18-19). Akiknek csak ilyen bölcsességük van, váljanak a saját szemek előtt bolondokká. A legnagyobb tudatlanság, amely jelenleg átokként nehezedik az emberi nemre az Isten törvényének kötelező voltával kapcsolatos. Ez a tudatlanság Isten ígéje tanulmányozásának elhanyagolásából származik. Sátán eltökélt terve a gondolkozást elfoglalni és lekötni, hogy Isten nagyszerű útmutatója ne a könyvek Könyve legyen és a bűnös ne térjen le a törvényszegés útjáról az engedelmesség ösvényére.

A Biblia nincs az őt megillető helyen és mégis, milyen végtelen fontosságú ez az emberi lelkeknek. Amikor lapjait kutatjuk, fenséges és örök helyszíneken járunk. Jézust szemléljük, Isten Fiát, amint eljön világunkba, szembeszáll az ellen-

séggel ebben a rejtélyes küzdelemben, amely a sötétség hatalmasságait zavarba ejtette. Mennyire csodálatos, mennyire hihetetlen, hogy a hatalmas Isten beleegyezik a saját szeretett Fia megaláztatásába! Minden Bibliaolvasó elmélkedjen ezen az óriási tényen, és ha ezt teszi, akkor ennek eredménye, hogy gondolkozása emelkedetté válik, gondolatai tisztábbak és nemesebbek lesznek.

A Biblia olyan könyv, amely felfedi a jogosság és igazság alapelveit. Ami csak szükséges a lélek üdvösségéhez, benne megtalálható. Ugyanakkor alkalmas arra, hogy erősítse és fegyelmezze a gondolkozást. Ha iskoláinkban tankönyvként használják, akkor sokkal eredményesebb lesz, mint bármilyen más könyv a világon. Bölcsen vezérel e világ dolgaiban, valamint segít a mennybe érő létra fokain feljebb és feljebb jutni. Isten úgy törődik, úgy bánik velünk, mint értelmes lényekkel és szavát szövétneknek, ösvényünk világosságául adta. „A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad és oktatja az együgyűeket.” Nem a szó pusztá olvasása az, amely a menny által tervezett eredményt eléri, hanem az Isteni szóban kinyilatkoztatott igazságnak utat kell találnia a szívbe, hogy az eltervezett jó megvalósuljon.

Akik a legjobb természettudományos műveltséget kapták, nem mindig Isten legeredményesebben használható eszközei. Sokan úgy találják, hogy félreteszik őket és akiknek kevesebb előnyük volt könyvek ismeretére szert tenni, elfoglalják azok helyét, mivel ezen utóbbiaknak olyan gyakorlatias ismereteik vannak, amelyek a mindennapi élethez nagyon fontosak. Miközben azok, akik tanultaknak tartják magukat, gyakran abbahagyják a tanulást, önelégültekké válnak és olyanokká, akiket tanítani már Jézus sem tudna, aki a világ legnagyobb tanítója volt. Akiknek a gondolkodása mélyült, bővült, akiknek a logikája fejlődött az Írások alaposabb tanulmányozásával, hogy megismerjék Isten akaratát, azok olyan beosztásokba kerülnek, ahol mások javára tudják ezt kamatoztatni, mivel Isten ígéje behatolt az életükbe és jellemükbe. Az Igének el kell végeznie különleges munkáját, el kell „hatnia még az ízeknek és a velőnek a megoszlásáig” is és meg kell ítélnie a gondolatokat és a szívnek indulatait (Zsid 4:12). Isten ígéjének olyan lelki táplálékká kell válnia, amely által a kereszténynek lélekben és értelemben kell növekednie, hogy harcolhasson az igazságért és az igazságosságért.

Miért van az, hogy az ifjúságunk és még az érettebb korúak is oly könnyen kerülnek kísértésbe és bűnbe. Azért, mert az Igét nem úgy tanulmányozzák és gondolkoznak rajta, ahogyan kellene. Ha becsülnék, akkor volna egy belső szilárdság, lelkerő, amely Sátán gonoszra vivő kísértéseinek ellenáll. Az életbe és a jellembe nem épül be egy erős, határozott akarat, mivel Isten szent tanításait nem teszik tanulmány és gondolkodás tárgyává. Nincs meg azon erőfeszítés, amelynek lennie kellene, hogy a gondolatok tiszták, szentek legyenek és el kell fordulni attól, ami tisztátalan és hamis. Hiányzik a jobbik rész választása, a Jézus lábaihoz való odaülés, ahogyan Mária tette, hogy a mennyei Tanító legszentebb leckéit tanulja, amelyeket el kell rejteni a szívben és gyakorolni a mindennapi

életben. A szent dolgok feletti elmélkedés felemeli és nemesíti a gondolkozást, a férfiakat és nőket kereszténnyé teszi.

Isten egyikünket sem fogadja el, ha képességeinket parázna vagy földies gondolatokkal, szavakkal vagy tettekkel lealacsonyítjuk. A menny tiszta és szent hely, ahová senki sem léphet be, ha nem vált nemessé, lelkivé és nem tisztult meg. Van munkánk, amelyet nekünk kell elvégezni, és csak akkor leszünk erre képesek, ha Jézusból merítünk erőt. A Bibliát minden más könyvnél inkább tanulmány tárgyává kell tennünk. Úgy kell ezt szeretnünk és engedünk neki, mint Isten hangjának. Látnunk és értenünk kell korlátozásait és követelményeit, a parancsokat és a tiltásokat és fel kell fogunk Isten igéjének igaz értelmét.

Amikor Isten igéjét fő tanácsadónkká tesszük és világhosság elnyeréséért kutatjuk a Bibliát, akkor mennyei angyalok jönnek közelünkbe, hogy hatást gyakoroljanak a gondolatainkra, megvilágítsák értelmünket, hogy igazán elmondható legyen, ami meg van írva: „A te beszéded megnyilatkozása világhosságot ad és oktatja az együgyűeket.” (Zsolt 119:130). Nem csoda, hogy nem látni a magukat kereszténynek valló ifjúság soraiban több mennyei gondolkozásmódot, amikor oly kevés figyelmet szentelnek Isten igéjének. Nem szívlelik meg a mennyei tanácsokat, a figyelmeztetéseknek nem engednek. Nem keresik a mennyei kegyelmet és bölcsességet, hogy elkerüljék a múlt bűneit és a jellemet a romlottság minden foltjától megtisztítsák. Dávid imája így hangzott: „Add értenem a te határozataidnak útját, hogy gondolkodjam a te csodálatos dolgaidról.” (Zsolt 119:27).

Ha az ifjúság és az érettebb korúak gondolatai is helyes irányt vennének, amikor együtt vannak, akkor beszélgetésük magasztosabb témákról folya. Amikor a lélek megtisztul és a gondolatokat Isten igazsága felfelé irányítja, akkor a szavak is ilyenek lesznek, ²mint aranyalma ezüst tányéron². (Péld 25:11). Azonban a jelenlegi értelemmel, a jelen gyakorlattal, azzal az alacsony színvonallal, amelynek elérésével még a keresztények is elégedettek, a társalgás közönséges és nem épületes. „Földi és földies”, nélkülözi az igazság ízét, nem mennyei, és nem éri el még a műveltebb világi osztály szintjét sem. Amikor Krisztus és a menny az elmélkedés témája, akkor a társalgás tanúskodik e tényről. A beszéd „kellemetes, sóval fűszerezett” (Kol 4:6), és a beszélő megmutatja, hogy a mennyei Tanító iskolájában nyeri neveltetését. A zsoltáros ezt mondja: „Az igazság útját választottam; a te ítéleteid forognak előttem.” (Zsolt 119: 30) Ez az ember kincsként őrizte Isten szavát. Ez a szó eljutott az értelméig, komolyan vette és élete gyakorlatává tette.

Hacsak nem értékeljük az Igét, nem fogunk úgy engedelmeskedni neki, mint egy csalhatatlan, biztonságot nyújtó és drága kézikönyvnek. Minden megkönyező bűntől meg kell szabadulni. A háborút a győzelem eléréséig kell folytatni. Az Úr együtt fog velünk munkálkodni. Ahogyan a véges, bűnös ember „félelemmel és rettegéssel munkálja az üdvösségét, Isten az, aki benne munkálja benne, mind az akarást, mind a végrehajtást a jókedvéből. (v.ö: Fil 2:12). Isten azonban nem fog munkálkodni az emberi együttműködés nélkül. Az embernek

a képességeit a legvégsőig használnia kell. Úgy kell járnia Krisztus iskolájába, mint tanulni vágyó, készséges diáknak. Amint elfogadja az ingyen felkínált kegyelmet, Krisztus jelenléte a gondolataiban és a szívében elhatározási szándékot ad neki, hogy szabaduljon meg minden bűntehertől, hogy szíve megteljen Isten és az iránta való szeretet teljességével.

Iskoláink diákjainak fontolóra kellene venni, hogy ha bűnös dolgokon gondolkoznak, akkor annak biztos az eredménye. Istentől kapott képességeik meggyengülnek, alkalmatlanná válnak az erkölcsi továbbfejlődésre mivel e képességeket hűtlenül használták. Sokan vannak, akik igazságként ezt bevallják. Büszkeséget és önhittséget tápláltak a lelkükben, amíg e gonosz jellemvonások uralomra jutva vágyaikat és hajlamaikat irányításuk alá nem vonták. Miközben rendelkeztek a kegyesség látszatával, sok képmutató cselekedetük volt, nem volt igazi szívbéli változás. Életük gyakorlatába nem vitték be Isten törvényének, az igazság nagyszerű mércéjének határozott és hűséges mértékét. Ha életüket esetleg kritikusan összevetnék ezzel a mércével, akkor nem tehetnének mást, mint éreznék, hogy ez elégtelen, bűnbetegek, és orvosra van szükségük. Csak akkor tudják megérteni, hogy milyen mélységbe kerültek, ha a Jézus Krisztus által hozott áldozatot szemlélik, hogy kiemelje őket romlottságukból.

Csak kevesen vannak, akik igazán átérzik a bűn gyalázatos voltát és akik megértik annak a romlásnak a nagyságát, amely Isten törvénye megsértéséből következett. A bűnösök Isten erkölcsi képmására való helyreállítási tervének tanulmányozása által láthatjuk, hogy az ember szabadításának egyetlen eszköze csak az önfeláldozás lehetett, és ezt Isten Fia szeretetének páratlan leereszkedése végezhette el. Egyedül neki volt ereje megvívni a nagy küzdelmet Isten és ember ellenségével és úgy, mint helyettesünk és kezesünk, azoknak adja hatalmát, akik hitben őt megragadják, hogy a nevében és érdemei által győzzenek.

A Kálvária keresztyén láthatjuk, mibe került Isten Fiának üdvösséget hozni a bukott faj részére. Ahogyan az ember érdekében meghozott áldozat teljes volt, ugyanígy kell befejezettnek és teljesnek lennie az ember helyreállításának és a bűn szennyéből való szabadulásnak. Azért kaptuk Isten törvényét, hogy legyenek magatartásunkat irányító szabályok. Nincs semmilyen gonoszság, amit a törvény felmentene. Nincs semmilyen igazságtalanság, amit el ne érne a kárhoztatás. Krisztus élete e törvény minden tanításának tökéletes betöltése. Ő ezt mondta: „...megtartottam az én Atyámnak parancsolatait...” (Jn 15:10). A törvény ismerete elítélné a bűnöst, a reményt a lelkéből kioltaná, ha nem látná Jézust helyetteseként és kezeseként, hogy készségesen megbocsátja a törvényszegést és bűnét. Amikor a Jézus Krisztusba vetetett hit által az ember a legjobb képességei szerint cselekszik és arra törekszik, hogy a Tízparancsolat iránti engedelmesség által megtartsa az Úr útját, Krisztus tökéletes, büntelen élete számíttatik be a bűnbánó és engedelmes lélek törvényszegésének elfedezésére.

A nevelés sok, úgynevezett barátja részéről határozott erőfeszítések fognak történni, hogy iskoláinkban a vallást és a tudományt szétválasszák. Sem költség-

get, sem fáradságot nem kímélnének világi ismeretek átadására, azonban ezt nem kívánják elegyíteni azzal az ismerettel, amit Isten adott, hogy miből áll a tökéletes jellem. Isten igazságában való nevelés pedig fejleszteni az elmét, világi ismereteket is nyújtana, mivel az igazi nevelésnek a legfontosabb alapja az Úr félelmében van. Ezt mondja a zsoltáros: „A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme” (Zsolt 111:10/a). Isten élő beszédei napvilágra hozzák a hazugság atyjának megtevesztéseit. Ifjaink közül tudhat-e bárki is bármit a tévHITEKHEZ és tévelygésekhez mérten az igazságról, ha nem ismeri a SzentÍrást? Ifjaink nevelésébe be kell vinni az igaz istenfélelem egyszerűségét, ha azt akarjuk, hogy tanulóink isten-ismeretük alapján ki tudják kerülni a romlottságot, amely kívánságban van a világon. (v.ö: 2Pt. 1:4) Akik Krisztus igaz követői, nem csak akkor fogják őt szolgálni, amikor ez összhangban van a hajlamaikkal, hanem akkor is, amikor ez önmegtágadást és kereszthordozást jelent. Pál apostol Timóteus részére adott őszinte jó-tanácsa az, hogy ne valljon kudarcot kötelessége teljesítésében és ezt napjaink ifjúsága elé kell jó példaként állítani. „Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek, a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.” (1Tim 4:12) Fel kell venni a harcot a megkönyékező bűnnel és le kell győzni. Foglalkozni kell a kifogásolható jellemtulajdonságokkal, egyesével, külön-külön, legyen az öröklött vagy megszokott, és össze kell ezeket vetni az igazság nagy mércéjével, majd pedig Isten igéjének világosságában ezeknek határozottan ellene kell állni és Krisztus ereje által, feltettük győzni. „Kövessétek mindenkivel szemben a békességet és szentséget, amely nélkül senki sem láthatja meg Istent.”

Napról-napra, óráról-óra folyjon az önmegtágadás és a belső megszentelődés erőteljes munkája, a külső cselekedetek pedig majd tanúsítani fogják, hogy Jézus, hit által a szívben lakozik. A megszentelődés nem zárja el a lélek elől az ismereteket, hanem az ember ettől szélesebb látókörű lesz és olyan kedvet kap az igazság keresésére, mintha földbe rejtett kincset kutatna, Isten akarátának ismerete pedig előbbre viszi a megszentelődés művét. Van mennyország és nekünk milyen lelkesedéssel kellene arra törekednünk, hogy elérjük. Hozzátok fordulok, iskoláink és főiskoláink diákjaihoz! Higyjétek Jézusban, mint Üdvözítő-tökben! Higyjétek abban, hogy készségesen segít kegyelmével, amikor őszinte szívvel hozzá jöttök. Meg kell harcolnotok a hit nemes harcát. Küzdenetek az élet koronájáért. Igyekeztek, mert Sátán hatalmat akar venni rajtatok. Ha nem tépitek ki magatokat a markából, megbénultok és romlás lesz a sorsotok. Az ellenség ott van a jobb kéz felől, ott a bal felől, ott van előttetek és a hátatok mögött és lábaitok alá kell taposni. Küzdjétek, mert győzelmi korona vár rátok. Küzdjétek, mert ha nem nyeritek el a koronát, akkor ebben az életben, de az eljövendőben is mindent el fogtok veszíteni. Küzdjétek, de a feltámadt Üdvözítő erejével.

Hajlandók lesznek-e iskolánk diákja tanulmányozni és erőfeszítéseket tenni, hogy annak életét és jellemét tanulmányozzák és példát vegyenek arról, aki a

mennyből jött le, hogy bemutassa nekik milyenek kell lenniük, ha Isten országába akarnak bejutni? Kaptatok tőlem üzenetet Isten Fia, közeli, felhőkben, hatalommal és nagy dicsőségben történő visszajöveteléről. Nem adtam meghatározott időt, azonban magának Krisztusnak a figyelmeztetését ismételtem el nektek, hogy vigyázzatok és imádkozzatok: „Mivel olyan órában jön el a Embernek fia, amelyben nem gondolják.” E figyelmeztetést korszakok visszhangozzák, egészen a mi időnkig terjedően. „Íme, eljövök hamar, és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek amint az ő cselekedete lesz. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó. Boldogok, akik megtartják az Ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához és bemehessenek a kapukon a városba.” (Jel. 22:12-14)

[<<< vissza az 1. tanulmányhoz](#)

---

2. Tanulmány javasolt olvasmánya

FUNDAMENTALS OF CHRISTIAN EDUCATION, 123–128. (A BIBLIA TANULMÁNYOZÁSÁNAK ÉRTÉKE)

„A teljes Írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jócselekedetre felkészített.” (2Tim 3:16). Isten igéje olyan, mint egy kincstár, amelyben minden elengedhetetlen dolog benne van Isten embere tökéletesítéséhez. Nem úgy becsüljük a Bibliát, ahogyan kellene. Nem igazán mérjük fel helyesen tárházának gazdagságát és annak sem vagyunk tudatában, hogy milyen nagy szükség van az Írásokat nekünk, magunknak kutatni. Az emberek elhanyagolják az Ige tanulmányozását ilyen vagy olyan földi gondokkal, vagy örömmel való foglalkozás miatt. Csip-csup dolgokat hoznak fel kifogásként melyek miatt tudatlanok maradnak az Isten által ihletett Írásokat illetően. Azonban jobb bármilyen földi jellegű dolgot félretenni, mint ezt a mindennél fontosabb tanulmányt, amelynek rendeltetése az, hogy bölccsé tegyen bennünket az örök élet dolgaiban.

A szívem fájdul meg, hogy embereket látok – még olyanokat is, akik hitvallásuk szerint Krisztust eljövételét várják -, amint idejüket és képességeiket nem kímélve olyan könyveket csereberélnek, amelyek korunk különleges igazságaira nézve semmit hasznosat sem tartalmaznak. Elbeszélések, önéletrajzok, emberi elméletek és spekulációk ezek. A világ tele van az ilyen könyvekkel. Ezeket bárhol be lehet szerezni. Azonban leköthetik magukat Krisztus követői ilyen közönséges dolgokkal, amikor égető szükség van mindenfelé Isten igazságára? Nem küldetésünk ilyen műveket terjeszteni. Ezek vannak, akik ezt teszik, akiknek egyelőre nincsen jobb ismeretük. Nekünk határozott küldetésünk van és nem szabad mellékes dolgok miatt ettől elfordulni. Nem szabad embereket és esz-

közöket arra a célra használunk, hogy olyan könyvekre hívjuk fel a figyelmet, amely a jelenvaló igazságra nem fektet hangsúlyt.

Szoktatok-e imádkozni az igazság előrehaladásáért? Hát akkor dolgozzatok is érte és mutassátok meg, hogy imáitok őszinte, buzgó szívekből szállnak fel. Isten ott nem tesz csodákat, ahol eszközöket biztosított az igazság elvégzésére. Használjátok a szolgálatára az időtöket és a képességeiteket és Isten nem fog csalódot okozni, hanem fáradozásaitokkal együtt fog működni. Ha a gazda nem szánt és vet, Isten nem fog csodát tenni, hogy hanyagsága eredményeit ellensúlyozza. Az aratás idején a mezőn nem talál termést. Nincs mit kévébe kötni, nincs mit magtárba gyűjteni. Isten gondoskodott a magról, a talajról, a napsütésről és az esőről. Ha a gazdász használta volna a keze ügyében található eszközöket, akkor megkapta volna a vetés és szorgos munkája eredményét.

Nagy törvények vezérlik a természet világát és a lelki dolgokat is egyaránt határozott alapelvek irányítják. Ha a kívánt eredményeket akarjuk megkapni, akkor használunk kell a cél elérésére adott eszközöket. Akik saját maguk nem tesznek határozott erőfeszítéseket, azok nem Isten törvényeivel összhangban munkálkodnak. Az ilyenek nem használják a Mennyei Atya által adott eszközöket és csak igen szegényes megtérülésre számíthatnak. A Szentlélek nem fog bizonyos cselekvési pályákra kényszeríteni embereket. Szabad erkölcsi lények vagyunk és amikor elegendő bizonyítékot kapunk a teendőinket illetően, ránk van bízva, hogy milyen utat választunk.

Te, aki tétlenül arra vársz, hogy Isten valamilyen bámulatos csodát fog végrehajtani, hogy az igazság a világban felragyogjon, van egy kérdésem számodra: Használtad már azokat az eszközöket, amelyeket Isten biztosított ügye előmenetele érdekében? Te, aki mennyei világosságért és igazságért imádkozol, tanulmányoztad a Szentírást? Vágyakoztatok „a tiszta, hamisítatlan tej után, hogy azon növekedjetelek”? (v.ö: 2 Pt.2:2). Alávetetteted magad a kinyilatkoztatott parancsnak: „Szeresd...”; „Tiszteld”; Munkálkodj”...; és „Ne...; Ne...; Ne...”? Mert ezek határozott kívánalmak és a keresztény életben nincs helye a tétlenségnek. Te, aki siránkozol a lelki ínség miatt, keresed-e, hogy megtudd és tedd Isten akaratát? Igyekszel-e bejutni a szoros kapun? Akad munka. A Mesterért végzendő komoly munka vár ránk. Győzni kell az Ige által kárhoztatott gonoszságok felett. Egyen-egyenként kell megvívunk a harcot a világ, test és vér, és Sátán ellen. Isten ígéjét a „Lélek kardjának” hívják és jártasnak kell lennünk használatában, ha keresztül akarjuk vágni magunkat a temérdek ellenálláson és sötétségen.

Szakítsd el magad a káros társaságoktól. Mérd fel mibe kerül Krisztust követni, majd pedig eltökélt határozottsággal tisztítsd meg magad minden testi és lelki tisztátalanságtól. Az örök élet, amid csak van, mindennel, felér és Jézus ezt mondta: „Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.” (Lk 14:33). Aki nem tesz semmit, hanem valamilyen természetfeletti erő készítésére vár, az fásultan és sötétségben fog tovább várni. Isten átadta nekünk a szavát. Világos nyelven beszél a lelkünkhez. Nem elég szájának szava, hogy megmutassa kötelességünket és sürgesse annak betöltését?

Akik alázatosan és imádságos lélekkel kutatják a Szentírást Isten akaratának megismerése és cselekvése céljából, azoknak nem maradnak kételyeik, hogy melyek Isten iránti kötelelességeik. Mivel, „ha valaki cselekedni akarja az Ő akaratát, megismerheti e tanításról.” (Jn 7:17). Ha meg akarjuk ismerni az istenfélelem titkát, akkor az igazság világos szavát kell követnünk – nem érzelmek vagy érzések kérdése ez. Engedelmesség alapelvekből történjen és az igazságot minden körülmények között követni kell. Az ilyen jellemet választja ki Isten az üdvösségre. A hiteles keresztény próbája Isten ígéje. Jézus ezt mondja: „Ha szerettek engem, tartsátok meg a parancsolataimat.” És: „Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak”....és: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk. Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet: és az a beszéd amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki küldött engem.” (Jn 14)

Itt találjuk azokat a feltételeket, amelyek szerint történik minden lélek kiválasztása az örök életre. Az Isten parancsolatai iránti engedelmesség fogja bizonyítani a szentek közötti örökséghez való jogot a világgosságban. Isten kijelölt magának egy bizonyos jellembeli minőséget és mindenki, aki Krisztus kegyelme által eléri követelményét, gazdagon jut be az országába. Mindenki, aki el akarja érni ezt a jellemszintet, használnia kell az Isten által e célra adott eszközöket. Ha örökölni akarjuk azt, ami megmarad Isten gyermekei számára, akkor Isten munkatársaivá kell válnunk. Arra kaptunk kiválasztást, hogy viseljük Krisztus ígáját, hogy hordozzuk Krisztus terhét és vigyük keresztjét. Igyekeznünk kell „kiválasztásunkat és elhívásunkat erőssé tenni” (v.ö.: 2Pt 1:10). Kutassuk az Írásokat és meg fogjuk látni, hogy Ádám egyetlen fiát vagy leányát sem választották ki az üdvösségre Isten törvénye iránti engedetlenségben. A világ Isten törvényét semmissé teszi, azonban a keresztények, az igazság iránti engedelmesség által történő megszentelődésre lettek kiválasztva. Ha viselni akarják a koronát, akkor hordozniuk kell a keresztet.

A Biblia a hit és a tanítás szabálya. Nincs semmi olyan, amely jobban hivatott volna a gondolkozásunk megelevenítésére, az értelem megerősítésére, mint Isten ígéjének tanulmányozása. Nincs más olyan erejű könyv, amely úgy felemelné a gondolatokat, olyan energiát adna képességeinknek, mint a Biblia átfogó és megnemesítő igazságai. Ha Isten ígését úgy tanulmányoznák, ahogyan azt kellene, akkor az embereknek mély gondolataik volnának, nemes jellemük, szilárd céltudatosságuk, amely dolgokat ritkán láthatunk napjainkban. Ezek, akik szószéken szolgálnak, nem rendelkeznek alapvető gondolkozásbeli és jellemtulajdonságokkal, mivel nem látnak neki az Írások tanulmányozásának. Elégedettek az igazságok felszínes ismeretével, holott értelmezésüket tekintve azokban gazdag mélységek találhatóak. Inkább sietve tovább haladnak, minden vonatkozásban sokat veszítenek, mintsem hogy szorgalmasan keresnék az elrejtett kincset.

Az igazság keresése minden alkalommal megjutalmazza a keresőt és minden

felfedezés gazdag lelőhelyeket nyit meg elmélyedés céljára. Az emberek gondolkozásuk, szemlélődésük tárgya szerint változnak. Ha hétköznapi gondolatok és ügyek kötik le a figyelmüket, akkor az ember is közönségesse, hétköznapi-vá válik. Ha túl felületes és Isten igéjét csak felszínesen érti, akkor nem kapja meg Istentől azokat a gazdag áldásokat, amivel szeretné őt megajándékozni. Az elménk törvénye, hogy vagy beszűkül, vagy bővül azon dolgok terjedelmének megfelelően, amelyekben jártassá lesz. Szellemi képességeink bizonyára összehúzódhatnak és elveszítik Isten igéje mélyebb értelmét megragadó képességüket, hacsak nem használjuk élénk módon és állhatatosan az igazságkeresés feladatára. Lelki látásunk kitágul, ha arra használjuk, hogy bibliai témák összefüggéseinek járjunk utána igehelyet igehellyel, lelki dolgot lelkivel összevetve. Hatoljunk a felszín alá és az adott gondolat leggazdagabb kincsei az ügyes és szorgalmas tanulóra várnak.

Akik a világnak adott legmagasztosabb üzenetet tanítják, fegyelmezzék gondolataikat, hogy megértsék annak jelentőségét. A megváltás témaköre a legnagyobb figyelem-összpontosítást igénylő tanulmányozást is kiállja, mélységeit pedig sohasem fogjuk teljesen feltárni. Nem kell attól félnünk, hogy ezt a csodálatos témát ki fogjuk meríteni. Nagy kortyokat igyunk az üdvösség kútjából. Saját magunk menjünk a forráshoz, hogy felüdülést nyerjünk, hogy Jézus örök életre buzó kút fejevé váljon bennünk. Csak a Biblia igazsága és a Biblia vallása fogja kiállni az ítélet próbáját. Nem szabad elferdítenünk, kiforgatnunk Isten szavát, hogy saját céljainknak és világi érdekeiknek feleljen meg, hanem őszintén kell feltenni a kérdést: „Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjek?”. Mivel áron vétettünk meg, ezért nem vagyunk önmagunkéi. És micsoda árat fizettek értünk! Nem „romlandó dolgot, ezüstöt vagy aranyat” adtak értünk, hanem Krisztus drága véréért. Amikor az ember elveszett állapotba került, Isten Fia így szólt: Kiváltom őt, keze és helyettese leszek. Letette mennyei ruháját, felvette istenségére a mi emberi természetünket, leszállt a mennyei trónról, hogy elérje az emberi nyomorúság és kísértések legalsó határait, felemelje bukott természetünket és lehetővé tegye számunkra, hogy győzzünk, Isten fiaivá és örökös társakká legyünk az örök országban. Megengedjünk tehát bármilyen földi megfontolást, hogy elfordítson bennünket az igazság ösvényétől? Ne tegyünk-e minden tanítást és elméletet Isten igéjének mércéjére?

Ne engedjünk semmilyen emberi érvelésnek, hogy elfordítson bennünket a bibliai igazságok alapos megvizsgálásától. Az emberi véleményeket és szokásokat nem szabad úgy fogadni, mint isteni tekintéllyel rendelkezőket. Isten kinyilatkoztatta szavában, mi az ember teljes kötelessége és ne térjünk el az igazság nagy mércéjétől. Azért küldte egyszülött Fiát, hogy példaképünk legyen és meghagyta nekünk, hogy hallgassuk és kövessük Őt. Nem szabad olyan befolyásoknak engedni, amelyek eltávolítanak attól az igazságtól, amely Jézusban van, azért mert nagy és állítólag jó emberek Isten szava világos állításai fölé hangsúlyozzák elképzeléseiket.

Krisztus olyan munkát végez, amely az embereket eltávolítja a hamis és hibás

dolgoktól és az igazhoz és hiteleshez viszi őket. „Aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága” (Jn 8:12). Addig nem vagyunk abban a veszélyben, hogy hibás útra tévedünk, amíg a „világ Világosságának” lábnyomában járunk. Krisztus munkáját kell végeznünk. Bele kell adnunk szívünket és lelkünket a szolgálatába, kutatnunk kell az élet igéjét és másoknak bemutatni. Tanítanunk kell az embereket arra, hogy ébredjenek rá, milyen fontos e könyv tanítása és milyen veszélyes eltérni világos parancsolataitól.

A zsidókat tévelygésbe, romlásba és az Úr dicsőségének elutasításába vezették, mivel „nem ismerték az Írásokat, sem az Isten hatalmát.” (Mk 12:24). Nagy munka áll előttünk: embereket arra vezetni, hogy vegyék és tegyék Isten igéjét életük szabályává és mércéjévé, ne alkudjanak meg a hagyománnyal és szokásokkal, hanem járjanak Isten minden parancsolatában és rendelésében.

[<<< vissza a 2. tanulmányhoz](#)

---

3. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUS ÉLETE, 31-33; 86-95. (SZÜLETETT NÉKTEK MA A MEGTARTÓ-részlet)

„Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jóakarát!” (Lk 2:14).

Ó, bár meghallaná ma az emberiség ezt az éneket! Amit akkor az angyal meghirdetett, az akkor felcsendült ének száll egyre hangosabban, egyre messzebb az idők végezetéig, és visszhangzik a föld végső határáig. Amikor az Igazság Napja felragyog és gyógyulás lesz szárnyai alatt, nagy sokaság harsogja majd ezt az éneket. Olyan lesz, mint sok víznek a zúgása, amikor mondják: „Alleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható!” (Jel 19:6).

Amikor az angyalok eltűntek, a fény szertefoszlott, és az éj homálya újra ráborult Betlehem mezejére, de azt a csodálatos képet, amelynél nagyszerűbbet emberi szem nem látott, a pásztorok sohasem felejtették el. „És lőn, hogy mikor elmentek az angyalok őtőlük a mennybe, mondának a pásztoemberek egymásnak: Menjünk el mind Betlehemig, és lássuk meg e dolgot, amelyet az Úr megjelentett nekünk. Elmenének azért sietséggel, és megtalálák Máriát és Józsefet, és a kis gyermeket, ki a jászolban fekszik vala” (Lk 2:15-16).

Nagy örömmel tértek vissza onnan, és hirdették mindazt, amit láttak és hallottak. „És mindenek, akik hallák, elcsodálkoznak azokon, amiket a pásztorok nekik mondtak. Mária pedig mind ez igéket megtartja, és szívében forgatja vala. A pásztorok pedig visszatérének, dicsőítvén és dicsérvén az Istent” (Lk 2:18-20).

A menny és a föld ma sincs távolabb egymástól, mint akkor volt, amikor a pásztorok az angyalok énekét hallgatták. Az emberiséget ma éppúgy körülveszi a menny szerető gondoskodása, mint akkor, amikor egyszerű emberek mindennapi foglalkozásuk végzése közben fényes nappal angyalokkal találkoztak,

és a szőlőskertben vagy a mezőn mennyei hírnökökkel beszélgettek. Hozzánk éppilyen közel lehet a menny napi teendőink végzése közben. Isten angyalai kísérik azok lépteit, akik Isten parancsolataiban járnak.

Bethlehem története kimeríthetetlen téma. Benne van elrejtve „Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége” (Róm 11:33). Csodáljuk Üdvözítőnk áldozatát, hogy a mennyei trónt jászollal, a hódoló angyalok társaságát az istálló barmaival cserélte fel. Az emberi gőg és önteltség csúfosan megszégyenül jelenlétében. De ez csak kezdete volt bámulatos megalázkodásának. Már az is határtalan leereszkedés lett volna Isten Fia részéről, ha azt az emberi természetet ölti magára, amellyel az Édenben élő Ádám a bűnbeesés előtt bírt. Ám Jézus akkor vállalta az emberi természetet, amikor azt a bűn már négyezer éve gyöngítette. Ádám bármelyik leszármazottjához hasonlóan alávetette magát mindannak, amit az átöröklés hatalmas törvénye létrehozott. Hogy mi e törvény működésének következménye, azt Jézus földi őseinek a történelme mutatja be. Ezzel az örökséggel jött földünkre, hogy osztozzon bánatunkban, kísértéseinkben, s hogy példát mutasson a bűntelen életre.

Sátán gyűlölte Krisztust a mennyben azért a magas tisztségéért, amelyet Istennél elfoglalt. Gyűlölete fokozódott, amikor ő maga levettetett a mennyből. Gyűlölte azt, aki elkötelezte magát a bűnös ember megváltására. Isten mégis megengedte, hogy Fia mint emberi gyöngeségeknek alávetett, gyámoltalan csecsemő eljőjön e világba, amelyet Sátán magáénak igényelt. Megengedte, hogy egyszerű emberként szembenézzen az élet veszélyeivel, amelyekkel minden ember találkozik; s hogy megvívja azt a harcot, amelyet az emberiség minden gyermekének meg kell vívnia, azzal a kockázattal, hogy elbukik és örökre elvész.

A földi apa aggódik fiáért. Amikor kisgyermeké szemébe néz, remegve gondol az élet veszedelmeire. Oltalmazni szeretné kincsét Sátán hatalmától, távol tartani a kísértéstől és a küzdelemtől. Isten pedig odaadta egyszülött Fiát egy még ádázabb küzdelem megvívására, még félelmetesebb kockázat vállalására, hogy az élet útját biztosítsa kicsinyeink számára. Ebben van a szeretet! Csodálkozzatok, egek! Ámulj, ó föld!

[<<< vissza a 3. tanulmányhoz](#)

---

3. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUS ÉLETE, 86-95. (A MEGKÍSÉRTÉS)

Jézus pedig Szentlélekkel telve, visszatérel a Jordántól és viteték a Lélek által a pusztába” (Lk 4:1). Márk leírása még többet mond. Így szól: „És a Lélek azonnal elragadta őt a pusztába. És ott volt a pusztában negyven napig kísértetve a Sátántól és a vad állatokkal vala együtt” (Mk 1:12-13). „És nem evék semmit azokban a napokban” (Lk 4:2).

Jézust Isten Lelke vezette a pusztába, ahol Sátán megkísértette. Krisztus nem

kereste a kísértést. Azért ment a pusztába, hogy egyedül legyen, és elmélkedhessen küldetéséről, munkájáról. Böjtöléssel, imával vértette fel magát az előtte levő, vérrel hintett útra. De Sátán tudta, hogy a Megváltó a pusztába ment, és ezt az alkalmat találta a legalkalmasabbnak, hogy megközelítse.

Hatalmas tét forgott kockán a világosság Fejedelme és a sötétség országának vezére közötti küzdelemben. Sátán - miután az embert bűnre csábította -, a földet sajátjának tekintette, és a világ fejedelmének tartotta magát. Mivel összeleinket önmagához hasonlóvá tette, úgy gondolta, hogy itt felállíthatja birodalmát. Kijelentette, hogy az ember választotta őt urává. Irányítása alatt tartotta az embereket, így uralkodott a földön. Krisztus azért jött, hogy Sátánnak ezt az állítását megcáfolja. Emberfiaként húnek kellett maradnia Istenhez. Így mutathatta meg, hogy Sátán nem irányítja teljesen az emberi fajt, és a világra való igénye alaptalan. Mindazok, akik szabadulni vágytak hatalmából, szabadokká lesznek. Az uralmat, amit Ádám a bűn miatt elveszített, Krisztus visszaszerzi.

Amióta elhangzott a kijelentés a kígyóhoz az Édenben: „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között és az ő magva között” (IMÓZ 3:15), Sátán tudta, hogy nincs korlátlan hatalma a világ felett. Látta, hogy az emberekben olyan erő munkálkodik, amely ellenáll uralmának. Feszülten figyelte az Ádám és fiai által bemutatott áldozatokat. A föld és az ég közötti kapcsolat jelképét ismerte fel ezekben a ceremóniákban. Elhatározta, hogy ezt a kapcsolatot megzavarja. Hamis színben tüntette fel Istent, és félremagyarázta a Megváltóra mutató szertartásokat. Ezért az emberek félték Istentől, mert azt hitték, gyönyörködik pusztulásukban. Csak azért hoztak áldozatokat, hogy haragját csillapítsák, holott azoknak Isten szeretetét kellett volna kinyilatkoztatniuk. Sátán gonosz szenvedélyeket szított az emberben, hogy megerősítse hatalmát felette. Amikor Isten írásba adta Igéjét, Sátán tanulmányozta a Megváltó eljövételéről szóló próféciákat. Nemzedékről nemzedékre azon munkálkodott, hogy vakká tegye az embereket a jövendölések iránt, és visszautasítsák Krisztust, amikor megjelenik.

Jézus születésekor Sátán tudta, hogy Az jött el, akinek megbízatása van uralmának megdöntésére. Reszketett az anyagi üzenet hallatán, amely az újszülött Király hatalmáról tanúskodott. Sátán jól tudta, milyen helyet töltött be Krisztus a mennyben, mint az Atya szeretett Fia. Az, hogy Isten Fia emberként jó el a földre, csodálattal és balsejtelemmel töltötte el. Nem tudta megfejtetni ennek a nagy áldozatnak a titkát. Önző lelke nem foghatott fel ekkora szeretetet a megcsalt emberiség iránt. Az embereknek csak halvány elképzelésük volt a menny dicsőségéről és békéjéről, az Istennel való közösség öröméről. Lucifer, az oltalmazó kérés viszont mindezt jól ismerte. Mivel elvesztette a mennyet, elhatározta, hogy másokat is bukásra készítet, így szerez elégtételt magának. Ezt csak úgy érheti el, hogy aláértékelteti velük a mennyi dolgokat, és szívüket a földiekhez köti.

A menny Parancsnoka nem nyerhetett akadálytalanul lelkeket országa számára. Bethlehemi csecsemő korától fogva ostromolta Őt a gonosz. Isten képessége nyilvánvalóvá vált Krisztusban. A sátáni tanácsban elhatározták, hogy a

Megváltót le kell győzni. Nem jött még olyan ember a világra, aki megmenekült volna a csaló hatalmából. A gonosz szövetség erői Jézus nyomába szegődtek, hogy felvegyék vele a harcot, és ha lehetséges, győzelmet arassanak.

A Megváltó keresztségekor Sátán a szemtanúk között volt. Látta, amint az Atya dicsősége beragyogja Fiát. Hallotta, mint igazolja az Úr hangja Jézus istenségét. Ádám bűnbeesése óta megszakadt az Istennel való közvetlen kapcsolat; Krisztus közvetített a menny és a föld között. Most, amikor Jézus eljött „a bűn testének hasonlatosságában” (Róm 8:3), maga az Atya szólt. Azelőtt Krisztus által érintkezett az emberiséggel, most pedig Krisztusban. Sátán remélte, hogy Istennek a bűnnel szembeni irtózata örökre elválasztja a mennyet a földtől. Most viszont nyilvánvalóvá vált, hogy az Isten és ember közötti kapcsolat helyreállt.

Sátán tudta, hogy vagy győz vagy legyőzik. A küzdelem tétje túl nagy volt ahhoz, hogy a szövetséges angyalokra bízta. Személyesen akarta vezetni a harcot. A bukottak összes energiáját latba vetette Isten Fia ellen. Krisztus a pokol minden fegyverének célpontjába került.

Sokan úgy tekintik ezt a Krisztus és Sátán közötti küzdelmet, mintha ennek nem lenne különösebb kihatása az ő egyéni életükre, ezért kevésbé érdekli őket. Pedig ez a küzdelem minden emberi szívben lejátszódik. Soha nem léphet ki senki a gonosz soraiból, hogy Istennek szolgáljon, anélkül, hogy ne találkozzék Sátán támadásaival. Krisztus ellenállt azoknak a csábításoknak, amelyek legyőzését mi olyan nehéznek találjuk. Pedig a csábítások annyival jobban vonzották Őt, amennyivel jelleme a mienk fölött áll. Ránehezdedt a világ bűneinek szörnyű súlya, így állta ki az étvágy, a világ szeretete és az elbizakodottsághoz vezető feltűnési vágy próbáját. Ezek voltak az Ádámot és Évát legyőző kísértések, ezek győznek le oly könnyen minket is.

Sátán úgy mutatott Ádám bűnére, mint bizonyítékra: Isten törvénye igazságtalan, nem lehet megtartani. Krisztusnak emberként kellett jóvátennie Ádám bukását, aki még akkor a tökéletes ember erejével rendelkezett, testi-szellemi képességei teljében volt. Az Éden dicsősége vette körül, naponta közössége volt a mennyei lényekkel. Nem ez volt a helyzet Jézussal, amikor a pusztába ment, hogy Sátánnal viaskodjék. Az ember fizikai, szellemi ereje, erkölcsi értéke négyezer éve hanyatlott, és Krisztus az elkorcsosult emberiség gyengeségeit vette magára. Csakis így menthette meg az embert a romlás legmélyéből.

Sokan azt állítják, hogy lehetetlen lett volna a Kísértőnek Krisztust legyőznie. Ez nem igaz, mert akkor hogyan képviselhette volna az Üdvözítő a bűnös embert? Nem szerezhette volna meg azt a győzelmet sem, amely Ádámnak nem sikerült. Ha bármilyen tekintetben súlyosabb próbával kellene megküzdenünk, akkor Ő nem tudna segíteni rajtunk. De Megváltónk emberi testet öltött, annak összes tehertételével együtt. Emberi természetet vett magára, azzal a lehetőséggel, hogy enged a kísértésnek. Semmi olyat nem kell elviselnünk, amit neki ne kellett volna elszenvednie.

Krisztusnál- csakúgy, mint az első emberpárnál Édenben - az étvágy volt az

első nagy kísértés. Ahol a romlás elkezdődött, pontosan ott kell a megváltás munkájának is elkezdődnie. Ahogyan Ádám az étvágy kielégítésével elbukott, úgy kellett annak megtagadásával Krisztusnak győznie. „És mikor negyven nap és negyven éjjel böjtölt vala, végre megéhezék. És hozzámenvén a kísértő, monda néki: Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké. Ő pedig felelvén, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik” (Mt 4: 2-4).

Ádámtól Krisztusig a kívánságoknak való hódolás szinte korlátlanul megnövelte az étvágy és a szenvedélyek hatalmát. Így az emberek lealacsonyodtak, betegek lettek, és maguktól képtelenek voltak győzni. Az emberért Krisztus kiállta a legkomolyabb próbát, és győzött. Érdeklünkben olyan önuralmat gyakorolt, amely erősebb az éhségnél és a halálnál. Ebbe az első győzelemben tartoznak azok a problémák is, amelyekkel találkozunk a sötétség erőivel folytatott küzdelmeinkben.

Amikor Jézus a pusztába ment, az Atya dicsősége övezte. Elmerült az Istennel való közösségben, az emberi gyengeség fölé emelkedett. De a dicsőség eltávozott, Ő pedig ott maradt, hogy megküzdjön a kísértéssel. Ez minden pillanatban nyomasztotta. Emberi természete visszariadt a rá váró küzdelemtől. Negyven napig böjtölt és imádkozott. Az éhségtől legyengülten, lesóványodva, a lelki gyötrelmetől megviselten és elkínzottan „rút, nem emberi volt ábrázata, és alakja sem ember fiaié volt” (Ésa 52:14). Most jött el Sátán ideje. Azt remélte, hogy legyőzheti Krisztust.

Mennyei angyalnak öltözve jött oda a Megváltóhoz - mintegy válaszként imáira. Állítása szerint isteni megbízása van, hogy közölje: Krisztus böjtje véget ért. Ahogyan Isten angyalt küldött, hogy visszatartsa Ábrahám kezét Izsák feláldozásától, úgy az Atya is angyalt küld, hogy megszabadítsa Fiát, mivel elégségesnek tekinti Krisztus készségét, hogy rálépjen a vérrel szegélyezett útra. Ez volt az üzenet, amit Jézusnak hozott. A Megváltó kis híján elájult az éhségtől, sóvárgott az étel után, amikor Sátán hirtelen előtte termett. A kísértő rámutatott a sivatagban szétszórtan heverő, cipó alakú kövekre, és így szólt: „Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké” (Mt 4: 3).

Bár a világosság angyalaként jelent meg, már első szavai elárulták jellemét: „Ha Isten fia vagy” (Mt 4: 3). Ezzel a ravasz fogással akart kétséget kelteni. Ha Jézus megteszi, amit Sátán ajánl, helyt ad a kétkedésnek. A kísértő ugyanazzal a módszerrel próbálta legyőzni Krisztust, amely oly sikeres volt kezdetben az embernél. Milyen ravaszul közelítette meg Sátán Évát az Édenben! „Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?” (IMóz 3:1). A kísértő eddig igazat mondott, de ahogyan mondta, abban rejtett megvetés volt Isten szavával szemben. Burkolt tagadás, az isteni szavahihetőség kétségbevonása. Sátán el akarta ültetni Évában a gondolatot, hogy Isten nem teszi meg, amit mondott. Egy ilyen gyönyörű gyümölcstől visszatartson - ez ellentmond szeretetének, és az ember iránti jószívűségének. Most tehát a kísértő Krisztusba

saját véleményét akarta beplántálni: „Ha Isten fia vagy”. Szavaiból keserűség áradt. Hanghordozása a legteljesebb kételkedést fejezte ki. Bánhatna így Isten a tulajdon Fiával? Otthagyná Őt a sivatagban a vadállatok között, élelem, társak, vigasz nélkül? Arra célzott, hogy Isten sohasem akarta Fiát ilyen állapotban látni. „Ha Isten fia vagy”, mutasd meg hatalmadat, szabadítsd meg magad a gyötrő éhségtől! Parancsold, hogy ez a kő kenyér legyen!

A mennyei szavak: „Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm” (Mt 3:17) még Sátán fülében csengtek. De elhatározta, hogy rábírra Krisztust: ne higgyen ebben a bizonyágban. Isten szava volt Krisztus biztosítéka isteni küldetéséről. Isten Fia eljött, hogy emberként éljen az emberek között, és ez volt az a kijelentés, amely bizonyította összeköttetését a mennyyel. Sátán célja az volt, hogy Krisztus ebben kételkedjék. Sátán tudta, hogy ha Krisztus bizalma megrendül Istenben, a küzdelemben ő győz. Legyőzheti Jézust. Arra számított, hogy a reménytelenség és a rendkívüli éhezés nyomására Krisztus elveszti Atyjában való hitét, és csodát tesz a maga javára. Ha megteszi, a megváltási terv meghiúsul.

Amikor Sátán és Isten Fia először álltak egymással szemben, Krisztus a mennyei seregek parancsnoka volt, és Sátánt, az égi lázadás vezetőjét kivetették a mennyből. Most látszólag fordított helyzet volt, és Sátán a legjobban akarta kihasználni feltételezett előnyét. Az egyik leghatalmasabb angyalt - mondta - száműzték a mennyből. Jézus megjelenése arra utal, hogy Ő bukott angyal, akit Isten és ember egyaránt elhagyott. Egy isteni lény képes lenne arra, hogy állítását csodával támassza alá. „Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké” (Mt 4:3). A teremtő erő ilyen megnyilatkozása - vélte Sátán - az istenség döntő bizonyítéka lenne. Véget vetne a küzdelemnek.

Jézus nem minden harc nélkül tudta végighallgatni az őscsalót. De Isten Fiának nem volt szüksége arra, hogy isteni voltát bebizonyítsa Sátánnak, vagy megalázkodásának okát megmagyarázza. Ha enged a lázadó követeléseinek, nem szolgálja sem az ember javát, sem Isten dicsőségét. Ha Jézus elfogadja az ellenség javaslatát, Sátán így folytatta volna: Mutass egy jelt, hogy elhiggyem, Isten Fia vagy! A bizonyágok mit sem érnek, nem törték volna meg a lázadás hatalmát szívében. Krisztus nem akarta isteni erejét felhasználni saját érdekében. Azért jött, hogy úgy állja ki a próbát, ahogyan nekünk kell, s ezzel a hit és engedelmesség példáját adja. Sem ekkor, sem későbbi földi élete során nem tett csodát a maga javára. Csodálatos tettei mind mások javát szolgálták. Noha Jézus kezdettől felismerte Sátánt, nem engedett a kihívásnak, nem bocsátkozott vele vitába. Erőt merített, visszaemlékezve a mennyei szózatra és megnyugodott Atyja szeretetében. Nem egyezkedett a kísértővel.

Jézus az Írás szavaival válaszolt Sátánnak: „Meg van írva” (Mt 4:4) - mondta. A küzdelemben Isten szava volt a fegyvere. Sátán csodát követelt Krisztustól istenségének jeleként. Ám a minden csodánál nagyobb, szilárd bizalom - az „Így szól az Úr” - volt az a jel, amelyet nem lehetett vitatni. Míg Krisztus ezt az álláspontot fenntartotta, a kísértő nem győzhette le.

Amikor Krisztus a leggyengébb volt, akkor vették körül a legerősebb kísértések. Sátán azt remélte, hogy így felülkerekedhet. Ugyanígy aratott győzelmet az emberek felett, ha erejük fogytán volt, akaratuk meggyengült, hitük nem nyugodott Istenben. Akkor még azok is elbuktak, akik hosszú ideig és bátran kiálltak az igazság mellett. Mózes kifáradt Izrael negyvenéves vándorlása során, s hite egy pillanatra megingott a végtelen hatalomban. Éppen az Ígélet Földjének határán bukott el. Így járt Illés is, aki rettenthetetlenül állt Akháb király előtt, aki Izrael egész népével - élükön négyszázötven Baál prófétával - szembeszállt. A kármeli szörnyű nap után, amikor a hamis prófétákat megölték, és a nép szövetséget kötött Istennel, Illés a bálványimádó Jézabel előtt futva menekült az életéért. Így használja ki Sátán az emberi gyengeségeket. Ma is ugyanígy munkálkodik. Ha valakit fellegek vesznek körül, zavarba hoznak a körülmények, vagy szegénység, nyomor kínoz, Sátán azonnal ott van, hogy kísértsen, bántson. Jellemünk gyenge pontjait támadja meg. Arra törekszik, hogy megingassa Istenbe vetett bizalmunkat; ha ő egy jó Isten, akkor miért engedi meg mindezeket. Kísért, hogy ne higgyünk Istennek, és megkérdőjelezzük szeretetét. A kísértő gyakran úgy jön hozzánk, mint Krisztushoz, felsorakoztatja gyengeségeinket, hibáinkat. Reméli, hogy elcsüggesztheti a lelket, megingathatja az Istenbe vetett bizalmat. Ekkor biztos benne, hogy zsákmányát megszerzi. Ha a kísértőt úgy fogadnánk, ahogyan Jézus, akkor sok vereséget elkerülhetnénk. Ha szóba állunk az ellenséggel, előnyt adunk neki.

Amikor Krisztus így szólt a kísértőhöz: „Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik” (Mt 4:4), azokat a szavakat ismételte el, amelyeket több mint ezernégyszáz évvel azelőtt mondott Izraelnek: „Hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában [...] És megsanyargata téged, és megéheztete, azután pedig enned adá a manná, amelyet nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudtodra adja néked, hogy az ember nem csak kenyérral él, hanem mindazzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik” (5Móz 8:2-3). A pusztában, ahol mindaz hiányzott, ami a létfenntartáshoz szükséges, Isten manná, azaz a népeknek az égből. E gondoskodásból meg kellett tanulniuk, hogy amíg Istenben bíznak, és az Ő útjain járnak, nem feledkeznek meg róluk. A Megváltó most azt élte át, amit Izraelnek tanított. Izrael népét Isten szava támogatta, és ugyanez az Ige segítette Jézusnak is. Várta az enyhülés Isten által rendelt idejét. Isten iránti engedelmessége vezette a pusztába, s most nem akart Sátán tanácsai árán kenyérhez jutni. A világmindenség tanúinak jelenlétében bebizonyította, hogy kisebb baj az, ha szenvedünk az igazságért, mint az, ha bármilyen mértékben eltávolodunk Isten akaratától.

„Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik” (Mt 4:4). Krisztus követője gyakran kerül olyan helyzetbe, hogy nem tudja egyszerre Istent is szolgálni, és evilági foglalatosságait is folytatni. Talán úgy tűnik, hogy az Isten egyszerű követelményei iránti engedelmesség

egyidőben lehetetlenné teszi a megélhetés biztosítását. Sátán megpróbálja elhíttetni, hogy fel kell áldozni az embernek meggyőződését. Azonban világunkban az egyetlen dolog, amelyben bízhatunk: Isten szava. „Keressétek először Isten országát, és az Ő igazságát és ezek mind megadatnak néktek” (Mt 6:33). Földi életünkben sem válik javunkra, ha eltávolodunk mennyei Atyánk akaratától. Ha megismerjük szavának hatalmát, akkor nem fogjuk követni Sátán sugallatait, hogy élelmet szerezzünk, vagy életünket megmentsek. Csak ezt fogjuk kérdezni: Mit kíván Isten? Mit ígér? Ennek tudatában engedelmeskedünk akaratának és bízunk ígéreteiben.

A Sátánnal való küzdelem végső nagy összecsapásában azok, akik hűségeselek Istenhez, minden földi ellátást nélkülözni fognak. Mivel nem hajlandók Isten törvényét áthágni, hogy engedelmeskedjenek a földi hatalmoknak, nem vehetnek és nem adhatnak. Végül halálra ítélik őket (lásd: Jel 13:11-17!). Ám az ígélet így szól az engedelmeseknek: „Az magasságban lakozik, kőszalak csúcsa a bástyája, kenyerét megkapja, vize el nem fogy” (Ésa 33:16). Ez az ígélet teljeselek Isten gyermekeinek életében. Amikor a földön éhség pusztít, ők eledelt fognak kapni. „Nem szégyenülnek meg a veszedelmes időben, és jóllaknak az éhség napjaiban” (Zsolt 37:19). Habakuk próféta a nyomorúságos időkre tekintett. Szavai kifejezik az egyház hitét: „Mert a fügefa nem fog virágozni, a szőlőkben nem leszen gyümölcs, megcsal az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleseget, kivész a juh az akolból, és nem lesz ökör az istállóban. De én örvendezni fogok az Úrban, és vigadok az én szabadító Istenemben” (Hab 3:17-18).

Urunk első nagy kísértéséből egyik tanulság sincs olyan fontos, mint az étvágy és a szenvedélyek féken tartása. Minden korban a testi természetet támadó kísértések voltak a leghatásosabbak az emberiség megrontásában és lealacsonyításában. Sátán a mértéktelenséggel rombolja az Istentől legdrágább ajándékként kapott szellemi és erkölcsi erőket. Így az ember számára lehetetlenné válik az örökbecsű dolgok értékelése. Sátán az élvezetek által igyekszik kiirtani a lélekből az Istenhez való hasonlatosság minden nyomát.

A féktelen kicsapongás és a nyomában járó betegség, romlás, amely már Krisztus első adventjekor elterjedt volt, újra láthatóvá válik - megnövekedett mértékben - második eljövele előtt. Krisztus elmondta, hogy a világ állapota azokban a napokban olyan lesz, mint az özönvíz idején, vagy Sodomában és Gomorában. Az emberi szív gondolatai, minden elképzelése állandóan gonosz. Ezeknek a félelmetes időeknek a küszöbén élünk most, és jól meg kell jegyeznünk Megváltónk böjtjének tanulságait! Csak Krisztus kimondhatatlan szenvedése által mérhetjük fel a féktelen élvezethajhászásban rejlő gonoszt. Krisztus példája mutatja, hogy csak akkor reménykedhetünk az örök életben, ha étvágyunkat, szenvedélyeinket alárendeljük Isten akaratának.

Saját erőnkől lehetetlen elbukott természetünk kívánságainak nemet mondani. Sátán ezen az úton kísért bennünket. Krisztus tudta, hogy az ellenség minden emberi lényt megkeres, kihasználja az öröklött gyengeségeket, és hamis

hízelgessel törbe csolja azokat, akik nem Istenben bíznak. Urunk azáltal, hogy végigjárta az utat, amelyen az embernek is haladnia kell, győzelmünket készítette elő. Nem akarja, hogy hátrányos helyzetbe jussunk a Sátánnal folytatott küzdelemben. Nem akarja, hogy a kigyó támadásai megijesszenek vagy elcsüggenjenek. „Bízatok: - mondta - én meggyőztem a világot” (Jn 16 : 33).

Ha valaki az étvágy hatalmával küzd, tekintsen az Üdvözítőre a megkísértés pusztájában! Nézze haláltusáját a kereszten, amint felkiált: „Szomjúhozom!” (Jn 19:28) Mindent elszenvedett, amit valaha is el kell viselnünk. Győzelme a mienk.

Jézus mennyei Atyja bölcsességében és erejében bízott. Így szólt: „Az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, [. . .] és tudtam, hogy szégyent nem vallok. [...] Ímé, az Úr Isten megsegít engem” (Ésa 50:7.9). Saját példájára hivatkozva mondta: „Ki féli közületek az Urat? [...] Ó, aki sötétségben jár és nincs fényesség néki, bízzék az Úr nevében, és támaszkodjék Istenhez” (Ésa 50:10).

„Jön a világ fejedelme: - mondta Jézus - és énbennem nincsen semmije” (Jn 14:30). Jézust nem befolyásolták Sátán mesterkedései. Nem egyezett bele a bűnbe. Még gondolatban sem hajlott a kísértésre. Ez történhet velünk is. Krisztus emberi természete egységben volt istenségével, a benne lakozó Szentlélek vértette fel a küzdelemre. Azért jött, hogy az isteni természet részeseivé tegyen minket. Amíg hit által egyek vagyunk vele, a bűn nem uralkodhat rajtunk. Isten megfogja kezünket, és segít, hogy megragadjuk Krisztus istenségét, és tökéletes jellemet öltünk magunkra.

Hogy ezt miként érhetjük el, azt Krisztus megmutatta nekünk. Milyen eszöközzel győzött Jézus a Sátánnal szembeni küzdelemben? Isten szavával. Csak az Ige által tudott ellenállni a kísértésnek. „Meg van írva” (Mt 4:4) - mondta. Minket pedig megajándékozott „igen nagy és becses ígéretekkel; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pt 1:4). Isten Igéjének minden ígérete a mienk. Élnünk kell minden egyes Igéből, amely Isten szájából származik. Ha kísértés ostromol, ne tekintsünk a körülményekre vagy saját gyengeségünkre, hanem az Ige hatalmára! Annak minden ereje a tiéd. „Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened” (Zsolt 119:11). „Az emberek cselekedeteinél a te ajkad igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényeire” (Zsolt 17: 4).

[<<< vissza a 3. tanulmányhoz](#)

---

4. Tanulmány javasolt olvasmánya

AZ APOSTOLOK TÖRTÉNETE, 32-38. (A LÉLEK ADOMÁNYA)

Amikor Jézus tanítványainak a Szentlelket megígérte, tanítói működésének befejezéséhez közeledett. Ott állt a kereszt árnyékában, teljesen tudatában a bűntéher súlyosságának, amit neki, mint bűnhordozónak kellett viselnie. Mielőtt azonban feláldozta magát, kioktatta tanítványait a legfontosabb, legtökéletesebb

adomány felől, amelyet követőinek adni akart. Olyan adományról, mely kegyelmének határtalan segélyforrását tárja fel előttük. „És én kérem az Atyát és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt, és nem ismeri fel őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.” (Jn. 14:16–17) Az Üdvözítő ezzel utalt a jövőre, amikor eljő a Szentlélek, mint földi képviselője, és hatalmas munkát végez. Annak a sok rossznak és gonoszságnak, amely évszázadokon át halmozódott fel, az ember ezentúl a Szentlélek isteni ereje által álljon ellen.

Mit eredményezett a Szentlélek pünkösdnap kiárasztása? A feltámadt Üdvözítőről szóló örömhír eljutott az akkor lakott világ legszélső határáig, és miatt a tanítványok a megváltó kegyelem üzenetét hirdették, hatása alatt lelkek tértek meg. Mindenfelől özönlöttek a hívók a gyülekezetbe. A hűtlenek újból megtértek. A bűnösök egyesültek a hívőkkel és keresték a drágagyöngyöt. Az evangélium sok elkeseredett ellenségéből védelmezőjévé vált. A prófécia beteljesedett: „Olyan lesz köztük a legalábbvaló, mint Dávid; a Dávid háza pedig... mint az Úrnak angyala.” (Zak. 12:8) Minden keresztény felismerte testvérében az isteni szeretet és jóindulat megnyilvánulását. Egyetlen cél foglalkoztatta őket; egyetlen vágy minden mást háttérbe szorított; egyetlen igyekezetük az volt, hogy Krisztus jellemét nyilatkoztassák ki, és országa építésén dolgozzanak.

„És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon.” (Ap. csel. 4:33) Működésük folytán kiváló férfiak is csatlakoztak a gyülekezethez, akik az igazság elfogadása után életüket arra szentelték, hogy másoknak is elvigyék azt a reményt, amely szívüket békével és örömmel töltötte meg. Fenyegetések sem tudták visszatartani vagy megfélemlíteni őket. Az Úr szólt általuk, és miközben egyik helyről a másikra mentek, hirdették az evangéliumot a szegényeknek. Az isteni kegyelem csodái váltak valóra mindenfelé.

Ily hatalmas munkát végez Isten, ha emberek átengedik magukat Lelke uralmának.

A Szentlélek ígérete nem korlátozódik sem korra, sem fajra. Krisztus kijelentette, hogy Lelkének szent befolyásában követői a világ végezetéig részesülnek. Kezdve pünkösd napjától mind a mai napig, el is küldte a Vigasztalót mindazoknak, akik Krisztust elfogadták Üdvözítőjüknek, eljött a Szentlélek mint tanácsadó, megszentelő, vezető és tanú. Minél szorosabb összeköttetésben éltek a hívők Istennel, annál világosabban és erőteljesebben tettek bizonyosságot Megváltójuk szeretetéről és megmentő kegyelméről. Férfiak és nők, akik az üldöztetés és próbatétel hosszú évszázadai alatt a Lélek segítségét nagymértékben élvezték, jelként és csodaként álltak a világ előtt. Angyalok és emberek előtt bizonyították be a megváltó szeretet átformáló hatalmát.

Mindazáltal azok sem mentesültek a további támadásoktól és kísértésektől, akik pünkösdkor erőt nyertek a magasságból. Ha bizonyosságot tettek az igazságról és jogosságról, az igazság ellensége több ízben támadt ellenük, hogy meg-

fossa őket keresztényi tapasztalataiktól. Kénytelenek voltak istenadta erejükkel felvértezve, még fokozottabb küzdelmet vívni, hogy elérjék az érett férfúságot a Jézus Krisztusban. Naponta könyörögtek újabb kegyelemért, hogy mind közelebb és közelebb jussanak a tökéletességhez. A Szentlélek befolyása alatt még a leggyengébbek is megtanulták, hitük gyakorlása közben, hogy a rájuk bízott képességeket növeljék. Így egyszermind megszentelődtek, megtisztultak és nemesbültek. Miután alázatosan engedelmeskedtek a Szentlélek befolyásának, részt nyertek az Istenség teljességéből és átformálódtak Isten képmására.

Az idők folyamán Krisztus nem változtatott búcsúzásakor tett ígéletén, hogy követőinek elküldi a Szentlelket. Isten nem korlátozta kegyelme gazdagságának kiadását a földön, hogy gyermekeire szálljon. Hogy ígéletének beteljesedése azonban nem észlelhető olyan mértékben, ahogy lehetne, abban keresendő, hogy az ígéletet nem értékelik annyira, ahogy kellene. Ha minden keresztény készséges volna elfogadni, akkor elnyerhetné a Szentlelket. Ahol a Szentlélek szükségességét alig veszik figyelembe, ott lelki sivárságot, sötétséget, süllyedést és halált láthatunk. Ahol értéktelen dolgok köthetik le a figyelmet, ott az isteni erő hiányzik. Az az erő, amely szükséges a gyülekezet növekedéséhez és fejlődéséhez; ez az erő hozza az összes többi áldást is, és Isten felmérhetetlen bőségben kínálja ezt fel mindnyájunknak.

Ha tehát a Szentlélek az erő közvetítője, akkor miért nem éhezünk és szomjúhozunk a Lélek adományát? Miért nem beszélünk erről, és miért nem teszünk imáink és prédikációink tárgyává? Az Úr készségesebben adja Szentlelkét azoknak, akik Neki szolgálnak, mint ahogy a szülők adják gyermekeiknek ajándékaikat. Krisztus minden munkása naponta könyörögjön Istenhez a Lélek kezestségéért. A keresztény munkások gyűljenek össze csoportokba; kérjenek segítséget és mennyei bölcsességet a helyes tervezésre és kivitelezésre egyaránt. Különösen azt kérik Istentől, hogy kiválasztott követőit részesítse a lelki munka mezején a Lélek csodálatos kezestségében. A Lélek megnyilvánuló ereje Isten munkásai életében oly hatalmasan támogatná az igazság hirdetését, ahogy azt a világ minden tisztelete és dicsősége együttvéve sem adhatja meg.

Bárhon legyen is az Istennek szentelt életű munkás, ott van vele a Szentlélek is. A tanítványoknak tett ígélet nekünk is szól. A Vigasztaló éppen annyira a miénk, ahogy az övék volt. A Szentlélek adja azt az erőt, amely a gyötrődő és küszködő lelkeket megtartja, úgy a világ gyűlölete, mint saját gyengeségeik és hibáik felismerése közepette. Amikor bánat és szenvedés a részünk, amikor jövőnk sötétnek és nyugtalanítónak látszik, vagy elhagyatottnak és gyámoltalannak érezzük magunkat, akkor a Szentlélek, hitben elmondott imáinkra, megvigasztalja szívünket.

Nem döntő bizonyítéka kezestségünknek, ha rendkívüli körülmények között mutatunk nagy lelkesedést. A megszentelődés és szent élet nem elragadtatásból áll, hanem azt jelenti, hogy akaratunkat teljesen Istennek adjuk át. Jelenti, hogy élünk Isten minden Igéjével, amely az Ő szájából származik. Jelenti,

hogy Benne bízunk minden kísértésben, úgy a sötét, mint a fényes napokban is. Jelenti, hogy hitben járunk minden körülmények között, rendíthetetlen bizalommal támaszkodunk Reá, és megnyugszunk szeretetében.

Nem szükséges magyaráznunk a Szentlélek mibenlétét. Jézus azt mondja, Ő a vigasztaló, „az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik.” Világosan kijelenti továbbá, hogy a Szentlélek, miközben az embereket minden igazságra elvezeti, „nem ömagától szól”. (Jn. 15:26; 16:13)

A Szentlélek lényege: titok. Emberek nem fejthetik meg, mert Isten nem nyilatkoztatta ki előttük. Kutatásra hajlamos elmék összehozhatnak biblia-szövegeket, és alapul vehetik emberi magyarázataikhoz, de az ilyen nézetek elfogadása nem fejlesztheti a gyülekezetet. Olyan titkokat illetőleg, amelyek az emberi értelmet meghaladják, hallgatni – arany.

Jézus a Szentlélek hivatását ezekkel a szavakkal vázolja: „És az, amikor eljő, megfeddi (oktatja) a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.” (Jn. 16:8) A Szentlélek meggyőz a bűnről. Ha a bűnös átadja magát a Lélek megelevenítő befolyásának, akkor megtérésre jut, és felismeri az isteni követelmények iránti engedelmisség fontosságát.

A megtérő bűnösnek, aki éhezi és szomjúhozza az igazságot, a Szentlélek nyilatkoztatja Isten Bárányát, aki hordozza a világ bűneit. „Az enyémből vesz és megjelenti néktek” – mondta Jézus. „Az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.” (Jn. 16: 14; 14:26)

A Szentlelket Isten adta megújító erőként, hogy hathatossá tegye a Megváltó halála által szerzett üdvösséget. Igyekszik az emberek figyelmét állandóan arra a nagy áldozatra irányítani, amelyet Krisztus hozott a golgotai kereszten. Bemutatja Isten szeretetét a világ előtt, és a bűneiről meggyőzött lélek számára hozzáférhetővé teszi a Szentírás értékeit.

Miután a Szentlélek meggyőzte az embert bűneiről, az életszentség és igazság színvonalát feltárta előtte, elvonja szeretetét e világ dolgaitól, és betölti lelkét a szentség utáni vágygal. „Az elvezérel majd titeket minden igazságra” (Jn. 16:13) – jelentette ki az Üdvözítő. Ha az emberek készek arra, hogy a Lélek munkálkodjék bennük, akkor egész lényük megszentelődését véghezviszi. A Szentlélek az isteni jellemvonásokat vési be a lélekbe. Hatalma által oly világossá teszi az élet útját, hogy senki sem tévedhet el.

Isten a Szentlélek segítségével már ősidőktől kezdve tevékenykedett emberi eszközei által, hogy szándékát megvalósítsa a bukott emberiséggel. Ez megnyilvánult a pátriárkák életében. Mózes napjaiban gyülekezetének is „jó lelkét adta, hogy őket oktathá.” (Neh. 9:20) Az apostoli korszakban is hatalmasan működött Isten a Szentlélek erejével gyülekezetéért. Ugyanaz az erő adott hitet és bátorságot Kálebnek és Józsuénak, amely az ősatyákat megerősítette; és ez tette eredményessé az apostoli gyülekezet munkáját. Támasza volt minden időben Isten hűséges gyermekeinek. A Szentlélek ereje által készítették utat a valdensesek a sötét korszakok alatt, a reformáció számára. Ugyanez az erő koronázta eredmény-

nyel azon nemes férfiak és nők fáradozásait, akik a mai misszióállomások felállításának útját egyengették, és tették lehetővé a Biblia lefordítását valamennyi nemzet nyelvére és tájszólásaira.

Isten még ma is egyházát használja fel szándékának kinyilatkoztatására e földön. A kereszt hírnökei ma városról városra, országról országra járnak és előkészítik Krisztus újra jövetelének útját. Hirdetik, hogy Isten törvénye: az élet színormértéke. A Mindenható Lelke készíti az emberi szíveket, és mindazok, akik befolyásának engednek, Isten igazsága tanúivá lesznek. Megszentelt életű férfiak és nők sok helyen közlik az emberekkel azt a világosságot, amit Krisztus által nyertek. Miközben szétárasztják a fénysugarakat, mint tették azok, akik pünkösöd napján részesültek a Lélek keresztségében: állandóan többet és többet nyernek a Lélek erejéből. Ily módon világítja be Isten dicsősége a földet.

Másrészt pedig egyes emberek ahelyett, hogy bölcsen kihasználnák a jelenben kínálkozó alkalmakat, ölbe tett kézzel várják a lelki felüdülés rendkívüli idejét, amely hatványozottan fokozná a mások felvilágosítására szolgáló képességüket. Elhanyagolják jelenlegi kötelességüket és kiváltságukat, fényük csak pislákol, miközben olyan időkre várnak, amikor minden fáradság nélkül nyerhetnek rendkívüli áldást, amely átforgalmazza és szolgálatra alkalmassá teszi őket.

A végidőben, amikor Isten műve a földön befejezéshez közeledik, a szent életű hívők komoly fáradozásait a Szentlélek hatalma az isteni kegyelem rendkívüli jeleivel kíséri majd. A korai és késői eső jelképében – ahogyan az eső Keleten a magvetés, illetve az aratás időszakában hullott a földre – a héber próféták az isteni kegyelem különleges megnyilatkozásait jövendölték Isten gyülekezete számára. A Lélek kiárasztása az apostolok napjaiban a korai esőt jelképezte, amely dicsó eredményeket értelt. A Lélek jelenléte az igaz egyházban az idők végezetéig érezhető lesz.

A lelki kegyelem rendkívüli kiárasztását viszont arra az időpontra ígérte Isten, amely megelőzi a világ aratásának befejezését, előkészíti a gyülekezetet Jézus eljövetelére. Az írás a Léleknek eme kiárasztását a késői eső hullásához hasonlítja; és ezért az erőttöbbletért könyörögjenek a keresztények az aratás Urához „a késői eső idején”. Erre „az Úr villámlást szerez, és záporosít ad nékik”. „Elküldi nektek az esőt, a korai és késői esőt.” (Zak. 10:1; Elberfeldi ford.) (Jóel 2:23; Zürichi ford.)

Ha azonban Isten egyháza tagjainak jelenleg nincs élő összeköttetésük a lelki növekedés forrásával, akkor nem lesznek felkészülve az aratás idejére. Ha nem tartják lámpájukat feldíszítve és égve, akkor a rendkívüli szükség idején nem részesülnek a kegyelem nagyobb mértékében.

Csak azok lesznek képesek ezt az erőt napi szükségletükhöz és tehetségükhöz mértelen felhasználni, akik a kegyelmi forrás állandó és újabb áldásaiban részesülnek. Ahelyett, hogy az eljövendő időkre várokoznának, amely őket csoda által ruházza fel a lelki erő rendkívüli mértékével, adják át magukat a léleknyerés munkájának, hogy Isten átforgalmazza, és hasznos edényekké tegye őket. Na-

ponta megragadnak minden alkalmat a szolgálatra, és ezzel tesznek bizonyosságot a Mesterről, bárhol legyenek, akár az otthon szerény munkakörében vagy a nyilvánosság előtt.

A felszentelt munkás csodálatos vigasza az a tudat, hogy földi életében még Krisztus is naponként kérte Atyjától a szükséges kegyelmet, és csak az Atyával töltött együttlét után ment másokat áldani és erősíteni. Nézd, miként borul térdre Isten Fia imában Atyja előtt! Bár Isten Fia, mégis imával erősíti hitét, és a mennyel való érintkezésből merít erőt, hogy ellenállhasson a gonosznak, és segíthessen az emberek ínségén. Mint idősebb testvérünk, ismeri azok szükségletét, akik gyengeségük ellenére – a bűnnel és kísértésekkel telt világban élve – égnék a vágytól, hogy Neki szolgálhassanak. Tudja, hogy azok a követek, akiket szétküld, gyenge és tévelygő emberek; azonban mindenkinek, aki teljesen átadja magát, isteni segítségét ígéri. Példája bizonyítja, hogy a mélységes hitből fakadó komoly és állhatatos könyörgés, valamint művéhez való teljes ragaszkodás és odaadás, megszerzi a Szentlélek segítségét minden ember részére, a bűnnel vívott harcában.

Isten előkészít minden munkást, aki Krisztus példáját követi, hogy befogadja és felhasználja azt az erőt, melyet Isten megígért egyházának a föld aratásának megérlelésére. Ha az evangélium hírnökei megújítják odaszentelési fogadalmukat, az Úr napról napra újra megajándékozta őket Lelke megelevenítő és megszentelő jelenlétével. Mindennapi kötelességük teljesítését azzal a biztos tudattal kezdik meg, hogy a Szentlélek láthatatlan jelenléte teszi őket „Isten munkatársaivá”.

[<<< vissza a 4. tanulmányhoz](#)

---

5. Tanulmány javasolt olvasmánya

PÁTRIÁRKÁK ÉS PRÓFÉTÁK, 37-44. (A MEGVÁLTÁS TERVE)

Az ember bukása miatt az egész menny gyászolt. Az Isten által alkotott világot, amelyet szenvedésre és halálra ítélt lények laktak, a bűn átka sorvasztotta. A törvényszegők számára nem látszott semmi menedék. Az angyalok ajkán elhalt a dicsőítő ének. A bűn okozta pusztulás az egész mennyet gyászba borította.

Isten Fiának, a menny dicsőséges parancsnokának szíve megesett az elbukott emberiségen. Az elveszett világ keservei láttán végtelen szájalomra indult. Az isteni szeretet kigondolt egy tervet az ember megváltására. Isten megszegett törvénye a bűnös életét követelte. Az egész világegyetemben csak egy lény volt, aki az ember érdekében ki tudta elégíteni a törvény követelményeit. Mivel Isten törvénye olyan szent, mint Isten maga, csak vele egyenlő lény tehetett jóvá áthágását. Senki más, csakis Krisztus menthette meg az elbukott embert a törvény átkától, és hozhatta ismét összhangba a mennyel. Krisztus kész volt magára venni a bűn terhét és szégyenét - a bűnét, amely annyira sérti a szent Istent,

hogy miatta az Atyának és a Fiúnak el kellett válnia egymástól. Krisztus kész volt a nyomorúság feneketlen mélységébe hatolni, hogy megmentse a megromlott emberiséget.

Krisztus közbenjárt az Atyánál a bűnös érdekében. Eközben a mennyei sereg olyan feszült érdeklődéssel várta az eredményt, amelynek kifejezésére nincs szó. Az elveszett emberért tartott titokzatos tanácskozás, a - „békesség tanács” (Zak 6:13) - sokáig elhúzódott. Már a föld teremtése előtt megszületett a megváltás terve, mert Krisztus „a Bárány” „[...] megöletett, e világ alapítása óta” (Jel 13:8). A világegyetem királya csak küzdelem árán egyezett bele abba, hogy Fia meghaljon a bűnös emberért. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Ó! a megváltás titka! Isten szeretete egy olyan világért, amely nem szerette Őt! Ki ismerheti annak a szeretetnek a mélységeit, amely „minden ismeretet felülhalad”? A halhatatlan lények a végtelen korszakokon át csodálatlan és imádattal próbálják felfogni a felfoghatatlan szeretet titkát.

Isten Krisztusban megjelenve „[...] megbékéltette magával a világot” (2Kor 5:19). A bűn annyira megromtotta az embert, hogy egymagában képtelen összhangba jutni azzal, akinek a lény tisztaság és jóság. De Krisztus megmentette az embert a törvény kárhóztatásától, egyesíteni tudja az emberi erőfeszítést a mennyei erővel. Isten előtti bűnbánattal és Krisztus iránti hittel Ádám elbukott gyermekei újra „Isten gyermekei” (1Jn 3:2) lehetnek.

Az a terv, amely által az ember megváltható - és csakis általa váltható meg -, az egész menny mérhetetlen áldozatát igényelte. Az angyalok nem tudtak örülni, amikor Krisztus feltárta előttük a megváltás tervét, mert látták, hogy az ember üdvössége szeretett parancsnokuk kimondhatatlan szenvedésébe kerül. Fájdalommal és csodálatlan hallgatták, amikor elmondta, hogy miként kell a menny tisztaságát és békéjét, örömet, dicsőségét és a halhatatlanságot otthagyni alászállnia és együtt élnie a földi romlottsággal, vállalva a fájdalmat, szégyent és halált. A bűnös és a bűn büntetése közé kell állnia; de kevesen fogják Isten Fiaként elfogadni. Elhagyja a menny királyaként elfoglalt magasztos helyét, megjelenik a földön emberré alázva magát, tapasztalatból tudja meg, milyen fájdalmakat és kísértéseket kell az embernek kiállnia. Erre min szükség van, hogy segíthessen azokon, akiket Sátán megkísért (Zsid 2:18). Tanítói küldetése végén gonosz emberek kezébe kerül és úgy sértegetik és kínozzák, ahogy csak Sátán ösztönzésére tudják. A legkegyetlenebb halállal bűnözőként ég és föld között kell meghalnia. Hosszú órákig tartó haláltusája oly szörnyű lesz, hogy az angyalok elfedik arcukat, mert nem bírják nézni. Miközben a törvényszegés bűne - az egész világ bűneinek súlya - reá nehezedik, az Atyja arcának elrejtésével járó lelki gyötrelmet is ki kell bírnia.

Az angyalok parancsnokuk lába elé borultak, és magukat kínálták fel áldozatul az emberért. De egy angyal életével nem lehetett megfizetni az adósságot. Csak neki, aki az embert teremtette, volt hatalma megváltani az embert. De az

angyalok is rész fognak vállalni a megváltás tervében. Krisztus”[...] egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál elszenvédéséért” (Zsid 2:9). Mivel magára veszi az ember természetét, ereje kisebb lesz, mint az angyaloké, szolgálniuk kell neki, erősíteniük és szenvedéseit enyhíteni. Isten az üdvösség örököseihez is elküldi őket, hogy szolgáló lelkeként szolgáljanak nekik (Zsid 1:14). Őrizni fogják a kegyelem országának alattvalóit a gonosz angyalok hatalmától, és a sötétségtől, amellyel Sátán állandóan körülveszi őket.

Amikor az angyalok látják Uruk haláltusáját és megaláztatását, fájó szívvel és felháborodva meg akarják szabadítani gyilkosaitól, de nem léphetnek közbe, és nem háríthatnak el semmit sem abból, amit látniuk kell. Krisztusnak a megváltás terve részeként kell elszenvednie a gonosz emberektől a megvetést és sértegetést. Ő vállalta mindezt, amikor az ember megváltója lett.

Krisztus azzal vigasztalta az angyalokat, hogy halálával megvált sokakat, és elpusztítja azt, akinek hatalma van a halálon. Visszaszerzi azt a birodalmat, amelyet az ember elvesztett törvényszegése miatt. A megváltottak örökölni fogják azt az országot és örökké benne lakoznak. A bűn és a bűnösök megsemmisülnek, hogy soha többé ne zavarják a menny és föld békéjét. Krisztus kérte az angyalok seregét, hogy működjenek együtt azzal a tervvel, amelyet az Atya elfogadott, és örvendezzenek, hogy halála által az ember megbékélhet Istennel.

Ekkor öröm, kibeszélhetetlen öröm töltötte el a mennyet. Egy megváltott világ dicsősége és boldogsága felülmúlta az Élet Fejedelmének gyötrelmét és áldozatát is. A menny visszhangozta annak az éneknek az első dallamait, mely később Betlehem dombjai felett csendültek fel - „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!” (Lk 2:14). Az új teremtés feletti elragadtatásnál mélységesebb örömmel „együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoznak” (Jób 38:7).

Az Úr a megváltásról először abban az ítéletben adott hírt, amelyet a kertben mondott Sátán felett. Ezt mondta: „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod” (1Móz 3:15). Ez az ősszüleink hallatára elhangzott ítélet nekik ígéret volt. Míg ember és Sátán közötti harcot jövendölt, azt is kinyilatkoztatta, hogy a nagy ellenség hatalma végül megtörik. Ádám és Éva bűnözőként állt az igazságos bíró előtt, várva a törvényszegésük miatti ítéletre; azonban mielőtt a rájuk kirótt veszélyes, fájdalmas életről hallottak volna, illetve arról, hogy vissza kell térniük a porba, reményt kínáló szavak hangzottak el. Bár szenvedniük kell hatalmas ellenségüktől, de örömmel várhatják a végső győzelmet.

Amikor Sátán meghallotta, hogy ellenségeskedés lesz közte és az asszony között, az ő magva és az asszony magva között, már tudta, hogy az emberi természet megrontó munkája nem lesz zavartalan; hogy az ember valahogyan képes lesz hatalmának ellenállni. De amikor a megváltás terve még jobban feltárult, Sátán és angyalai örvendeztek, hogy az ember elbuktatásával le tudják hozni

Isten Fiát magasztos helyéről. Sátán azt mondta, hogy terve eddig eredményes volt a földön, és hogy Krisztus is legyőzhető lesz, amikor magára veszi az emberi természetet, és így az elbukott emberiség megváltása meggátolható.

A mennyei angyalok részletesebben feltárták összeüleknek a megváltásuk érdekében kidolgozott tervet. Ádámot és társát azzal vigasztalták, hogy nagy bűnük ellenére a menny nem teszi ki őket Sátán hatalmának. Isten Fia saját életét ajánlotta fel engesztelésül törvényszegésükért. Próbaidőt kapnak, és ha megtérnek és hisznek Krisztusban, újra Isten gyermekei lehetnek.

A törvényszegésük követelte áldozat felfedte Ádám és Éva előtt Isten törvényének szentségét. Látták úgy, mint soha azelőtt a bűnt és iszonyú következményeit. Bűntudattal és fájó szívvel könyörögtek, hogy a büntetés ne Őt sújtsa, akinek a szeretete volt minden örömük forrása; inkább rájuk hulljon és ivadékaikra.

Megtudták azonban, hogy mivel Jahve törvénye a menny és a föld kormányzatának alapja, még egy angyal életét sem fogadhatja el törvényszegésükért áldozatként; a törvény egyetlen szabályát sem lehet érvényteleníteni vagy megváltoztatni, hogy e változtatással alkalmazható legyen az ember bukott állapotára. Csak Isten Fia, aki az embert teremtette, végezhet engesztelést érte. Miként Ádám törvényszegésének nyomorúsága és halála lett a következménye, Krisztus áldozata életet és halhatatlanságot fog eredményezni.

A bűn miatt nemcsak az ember, hanem a föld is a gonosz hatalmába került, és a megváltás tervének ezt is helyre kell állítania. Ádám megteremtésekor uralmat kapott a föld felett, de mivel engedett a kísértésnek, Sátán hatalma alá került. „[...] mert akit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett” (2Pt 2:19). Amikor az ember Sátán foglya lett, az uralom, amely az övé volt, legyőzőjének kezébe ment át. Így lett Sátán „e világ istene” (2Kor 4:4). Kisajátította azt az uralmat, amelyet eredetileg Ádám kapott. De Krisztus, aki áldozatával megfizette a bűn büntetését, nemcsak megváltja az embert, hanem vissza is adja eljátszott uralmát. Mindent, amit az első Ádám elvesztett, helyreállít a második. Így szól a próféta: „te nyájnak tornya, Sion leányának vára! Eljő tehozad és elérkezik az előbbi hatalom” (Mik 4:8). Pál apostol pedig előre mutat „[...] Isten tulajdon népének megváltására” (Ef 1:14). Isten a földet szent és boldog lények lakóhelyéül teremtette. Az Úr „[...] alkotó a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotó” (Ésa 45:18). Ez a szándék megvalósul, amikor Isten hatalma által megújult, a bűntől és bánattól megszabadult a föld a megváltottak örök lakóhelyévé lesz. „Az igazak öröklék a földet, és mindvégig rajta lakoznak.” „És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyi széke benne lesz; és ő szolgáló szolgálnak néki” (Zsolt 37:29; Jel 22:3).

Az ártatlan Ádám közvetlen közösségben volt Alkotójával. De a bűn válaszfalat emelt Isten és ember közé. Csak Krisztus engesztelő halála tudta áthidalni a szakadékot, és lehetővé tenni, hogy a menny az üdvösség áldásában részesítse a földet. Az ember még mindig el volt vágva Teremtője közvetlen közelségétől, de Krisztus és az angyalok által Isten kapcsolatot tartott vele.

Ez úton fontos eseményeket nyilatkoztatott ki Ádámnak az emberiség történelméből - kezdve az Édenben elhangzott ítélettől - az özönvízig, és tovább, Isten Fiának első adventjéig. Ádám azt is látta, hogy míg Krisztus áldozata elégséges az egész világ megváltásához, sokan inkább a bűnös életet választják, mint a megtérést és engedelmességet. Az egymást követő nemzedékek során fokozódik a bűn, és átka egyre súlyosabban nehezedik az emberiségre, az állatokra és a földre. Az ember korát megrövidíti saját bűnös életmódja; termete, erkölcsi- és szellemi állóképessége elkorcsosul, mígnem a föld megtelik mindenféle bajjal. Az étvágy és a szenvedélyek kielégítése miatt az ember képtelen a megváltás tervének csodálatos igazságait értékelni. Krisztus mégis híven ragaszkodik ahhoz a szándékához, amiért elhagyta a mennyet, továbbra is érdeklődést tanúsít az ember iránt és kéri, hogy rejtse el benne gyengeségét és fogyatékoságait. Ő kielégíti azok szükségleteit, akik hittel hozzá fordulnak. Mindig lesznek egy kevesen, akik megőrzik az istenismeretet és makulátlan tisztaságukat az eluralkodó romlottság közepette.

Az áldozati rendtartást Isten azért rendelte el, hogy az embert folytonosan emlékeztesse bűnére; hogy általa ismerje el vétkeességét, és vallja meg hitét a megígért Megváltóba. E rendtartásnak tudatosítani kellett az elbukott emberiséggel azt az ünnepélyes igazságot, hogy a bűn okozta a halált. Az első áldozat bemutatása végtelen fájdalmasan érintette Ádámot. Fel kellett emelnie kezét egy olyan élet kioltására, amit csak Isten adhatott. Ekkor látott először halált. Ha engedelmeskedett volna Istennek, nem halt volna meg sem ember, sem állat. Amikor megölte az ártatlan áldozatot, megremegett arra a gondolatra, hogy bűne miatt fog Isten szeplőtlen Bárányának vére hullani. E kép láttán mélységesebben és elevebben tudatosul benne, hogy milyen súlyos a bűne, amit csakis Isten drága Fiának a halála tehet jóvá. Csodálta azt a végtelen jóságot, amely ilyen váltságdíjat ad a bűnös megmentéséért. Egy reménycsillag fényelt fel a sötét és rettenetes jövőn, és ez nem volt már teljesen vigasztalan.

A megváltás tervének az ember megváltásán túl volt egy tágabb és mélyebb célja. Krisztus nemcsak ezért jött a földre; nem csupán azért, hogy e kis világ lakói úgy tekintsék isten törvényét, ahogy kell. Krisztus azért is jött, hogy a világegyetem előtt igazolja Isten jellemét. Nagy áldozatának ezt az eredményét - és hatását más világok értelmes lényekre, csakúgy mint az emberre - a Megváltó előre látta, amikor közvetlenül keresztre feszítése előtt így szólt: „Most van e világ kárhozzátása; most vettetik ki e világ fejedelme: És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok” (Jn 12:31-32). Krisztus cselekedete - hogy meghalt az ember megváltásért - nemcsak elérhetővé tette az embernek a mennyet, hanem az egész világegyetem előtt igazolta, hogy miért bánt Isten és Fia a lázadó Sátánnal úgy, ahogy bánt; valamint biztosította Isten törvényének örök érvényűségét, és bemutatta a bűn lényegét és következményeit.

A nagy küzdelem kezdettől fogva Isten törvénye körül folyt. Sátán azt akarta bizonyítani, hogy Isten igazságtalan, hogy törvénye hibás és hogy a világ-

egyetem érdekében azt meg kell változtatni. A törvény támadásával az volt a célja, hogy megdöntse szerzőjének tekintélyét. Ebben a küzdelemben ki kellett derülnie, hogy Isten törvényei tökéletlenek-e, és változásra szorulnak-e, vagy tökéletesek és változhatatlanok.

Sátán, amikor el kellett hagynia a mennyet, elhatározta, a földet teszi birodalmává. Amikor megkísértette és legyőzte Ádámot és Évát, azt gondolta, hogy övé lett ez a világ: „mert - mondta - engem választottak uralkodójukká. Lehetetlen az - állította -, hogy a bűnös bocsánatot kapjon. Ezért az elbukott ember jogosan alattvalója, és a világ az övé.” De Isten feláldozta Fiát - aki egyenlő az Atyával -, hogy Ő viselje a törvényszegés büntetését. Ezen az úton, amelyet Isten nyitott, juthat az ember vissza Isten kegyeibe és édeni otthonába. Krisztus vállalta, hogy megváltja az embert, és hogy kimenti a világot Sátán markából. A mennyben elkezdődött nagy küzdelemnek abban a világban, azon a terepen kellett eldőlnie, amelyet Sátán magának követelt.

A világegyetem álmélkodott azon, hogy krisztus megalázza magát az ember megmentéséért. Hogy az, aki az általa alkotott hatalmas teremtettség mindenféle lényeinek szükségleteiről gondoskodva járt csillagról csillagra, egyik világból a másikba, és igazgatta mind, kész elhagyni dicsőségét és magára venni az ember természetét - ez olyan titok, amelyet más világok büntelen értelmes lényei vágytak megérteni. Amikor Krisztus emberi formában eljött világunkba, vérfoltos útját feszült érdeklődéssel követték lépésről lépésre - a jászoltól a Golgotáig. A menny figyelte, hogyan bántalmazták és gúnyolják, és tudta, hogy ez Sátán készítésére történt. Figyelte, hogy miként nyomul előre az a hatalom, amely Krisztus ellensége. Sátán állandóan sötétséget, fájdalmat és szenvedést zúdított az emberiségre, Krisztus pedig elhárította. Figyelték a világosság és a sötétség közötti harc erősödését. És amikor Krisztus a kereszten haláltusája közben felkiáltott: „Elvégeztetett!” (Jn 19:30), örömujjongás zengett végig a világokon és a mennyen is. Az oly régóta vívott harc most eldőlt. Krisztus győzött. Halála volt a válasz arra a kérdésre, hogy szereti-e az Atya és a Fiú az embert annyira, hogy önmagát megtagadva áldozatot hozzon. Sátán megmutatta valódi jellemét - azt, hogy hazug és gyilkos. Nyilvánvaló lett, hogy ugyanazzal a szellemmel, amellyel a hatalmába került embereket uralta, irányítaná a menny értelmes lényeit is, ha tehetné. A hűséges világegyetem egyként dicsőítette a mennyei kormányzást.

Ha a törvényt meg lehetett volna változtatni, az ember üdvözülhetett volna Krisztus áldozata nélkül. Isten törvénye nem oldja fel a bűnöst a követelmények alól. Ezt a tényt bizonyítja az, hogy krisztusnak fel kellett áldoznia életét az elbukott emberiségért. Bebizonyosodott, hogy a bűn zsoldja a halál. Amikor Krisztus meghalt, biztossá vált sátán pusztulása. Ha pedig a törvény megszűnt volna a keresztnél - ahogy sokan állítják -, akkor Isten drága Fia csak azért viselte el a gyötrelmes halált, hogy Sátán megkapja azt, amit kért: akkor a gonoszság fedelme diadalmaskodott volna, és jogosan vádolta volna Isten kormányzását. Az a tény, hogy Krisztus viselte a bűnös ember büntetését, minden értelmes

teremtény előtt súlyos érv amellet, hogy a törvény megváltozhatatlan, hogy Isten igazságos, irgalmas és önmegtágadó; hogy Isten kormányzatának igazgatásában a végtelen igazság egyesül a végtelen irgalommal.

[<<< vissza az 5. tanulmányhoz](#)

---

6. Tanulmány javasolt olvasmánya

PÁTRIÁRKÁK ÉS PRÓFÉTÁK, 259-272. (AZ IZRAELNEK ADOTT TÖRVÉNY)

Hamarosan a Sinai hegyénél való letáborozásuk után Mózeset felhívták a hegyre, hogy találkozzék Istennel. Egyedül kapaszkodott fel a meredek és göröngyös ösvényen és közeledett ahhoz a felhőhöz, amely Jahve jelenlétét takarta el szemei elől. Izrael most közeli és különleges kapcsolatba került a Magassággal - hogy Isten kormányzása alatt egyházzá és nemzetté egyesüljön. Isten üzenete, amelyet Mózesnek kellett átadnia a népnek, így szólt:

Ti láttátok, amit Egyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket saszsárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket. Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyim az egész föld. És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép (2Móz 19:4-6).

Mózes visszatért a táborba és miután összehívta Izrael véneit, elmondta Isten üzenetét. Azok pedig ezt felelték: „Valamit rendelt az Úr, mind megtesszük” (2Móz 19:8). Így léptek ünnepélyes szövetségre Istennel és elkötelezték magukat, hogy uralkodójuknak fogadják el őt. Ezáltal bizonyos értelemben Isten tekintélyének, hatalmának az alattvalóivá váltak.

Vezetőjük, Mózes, ismét felment a hegyre és ott az Úr ezt mondta: „Ímé én hozzád megyek a felhő homályában, hogy hallja a nép mikor beszélek veled és higgyenek néked mindörökké” (2Móz 19:9). Amikor nehézségekkel találtak az úton az Egyiptomból való kivonulásuk során, akkor a nép mindig Mózes és Áron ellen zúgolódott, azzal vádolván a két vezetőt, hogy elpusztításuk céljából vezették őket ki Egyiptomból. Az Úr ezért meg akarta előttük tisztelni Mózeset arra készítetvén őket, hogy bízzanak intézkedéseiben.

Isten szándéka az volt, hogy törvénye kihirdetését tiszteletet keltő alkalommá teszi annak felmagasztalt és magas rangú jellegével. A népbe bele kellett vésődjön, hogy mindannak, ami Isten szolgálatával kapcsolatos, a legnagyobb tisztelettel adózzon. Az Úr így szólt Mózeshez: „Eredj el a néphez és szenteld meg őket ma, meg holnap és hogy mossák ki az ő ruháikat; És legyenek készek harmadnapra; mert harmadnapon leszáll az Úr az egész nép szeme láttára a Sinai hegyre” (2Móz 19:10-11). Az adott idő alatt mindenkinek ünnepélyesen elő kellett készülnie, hogy méltóképpen jelenhessék meg az Úr előtt. Személyüket

és ruházatukat meg kellett tisztítaniuk minden tisztátalanságtól. Amikor pedig Mózes rámutat bűneikre, alázkodjanak meg böjtöléssel és imádkozással, hogy szívük megtisztulhasson minden romlottságtól.

Az előkészületeket megtették a parancs szerint, és még egy további parancsnak is engedelmessé váltak. Mózes ugyanis utasítást kapott Istentől arra is, hogy vegye körül korláttal a hegyet, hogy se állat, se ember meg ne közelíthesse a környéket, be ne mehessen a szent térségbe. Ha bárki meg merné érinteni a szent hegyet, az azonnali halállal lakol.

A harmadik nap reggelén minden embernek a tekintete a hegy felé fordult, amelynek ormát sűrű felhő borította be. A felhő egyre feketébb és sűrűbb lett, amint lefelé ereszkedett mindaddig, míg az egész hegyet sötétség és félelmetes titokzatosság burkolta be. Azután kürt hangja hallatszott. Ez hívta a népet, hogy lépjen Isten elé. Mózes odavezette őket a hegy lábához. Ekkor a sűrű sötétségből villámok cikáztak, miközben a mennydörgés döreje visszhangzott a környék magaslatai között. „Az egész Sinai hegy pedig füstölög vala, mivelhogy leszállott arra az Úr tűzben és felmegy vala annak füstje, mint a kemencének füstje, és az egész hegy nagyon reng vala” (2Móz 19:18). Az Úr dicsősége emésztő tűzként lebegett a hegycsúcson az összegyűlt sokaság szeme láttára. „És a kürt szava mindinkább erősödik vala” (2Móz 19:19). Jahve jelenlétének jelei olyan rettentések voltak, hogy Izrael seregei remegni kezdtek a félelemtől és arcukra estek az Úr előtt. Mózes is így kiáltott fel: „[...] Megijedtem és remegek” (Zsid 12:21).

Azután megszűnt a mennydörgés, a kürt sem hallatszott; csendes lett a föld. Ünnepélyes nyugalom állt be. Az Úr szava hangzott az őt övező sűrű sötétségből, amint angyaloktól körülvéve ott állott a hegyen. Így ismertette meg törvényét. Mózes így írta le ezt a jelenetet: „Az Úr a Sinai hegyről jött, és Szeirből támadt fel nekik; Párán hegyéről ragyogott elő, tízezer szent közül jelent meg, jobbra felől tüzes törvény vala számukra. Bizony szereti ő a népeket! Mind kezdenél vannak az ő szentjei, oda szegődnek, a te lábaidhoz, és hallgatják a te beszédeidet” (5Móz 33:2-3).

Jahve nemcsak a bíró és a törvényadó félelmetes fenségében jelentette ki magát, hanem az ő népének irgalmas őrizőjeként is: „Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából” (2Móz 20:2). Isten, akit ők már vezetőjüként és szabadítójuként ismertek, aki kihozta őket Egyiptomból, aki utat készített számukra a tengeren át, és aki legyőzte a fáraót hadseregét, aki így Egyiptom minden istenénél felettébb állónak mutatta meg magát, itt és most ő volt az, aki kihirdette törvényét előttük.

Isten az ő törvényét nem kizárólag csak a hébereknak adta. Isten ugyan ki-tüntette Izrael népét azzal, hogy őket tette meg törvénye őrizőivé és megtartóivá, de ezt a törvényt olyan törvénynek kellett tekinteni, mint amely szent megbízatás volt az egész világ számára. A Tízparancsolat előírásait Isten az egész emberiségre alkalmazta és minden ember oktatására és kormányzására adta. Ez a tíz rövid, átfogó és ellentmondást nem tűrő parancs magában foglalja min-

den ember Isten és embertársai iránti kötelességeit. Ezek a parancsok a szeretet nagy alapelvén nyugszanak. „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat” (Lk 10:27. Lásd 5Móz 6:4-5 és 3Móz 19:18). A Tízparancsolat ezeket az alapelveket külön-külön is részletesen kifejezi és alkalmazhatóvá teszi az emberek életének feltételeire és körülményeire.

„Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem”.

Jahve, az örökkévaló, az önmagában létező, a nem teremtett Isten, aki maga a forrása és fenntartója mindennek, aki egyedül jogosult arra, hogy őt illesse meg a legnagyobb tisztelet és imádat. Ezért az embernek tilos, hogy érzelmeiben vagy szolgálataiban az első helyet valaki vagy valami másnak adja, mert mindaz bálvány, ami az Isten iránti köteles szeretetünket csökkenti. Másik istent alkotunk magunknak, ha olyan szolgálatot végzünk, amely egyedül őt illeti.

„Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alant a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat” (2Móz 20:4-5).

A második parancsolat megtiltja, hogy az igaz Istent képekben vagy szobrokban imádjuk. A pogány népek közül sokan azt állították, hogy az ő képmásaik csupán csak alakok és jelképek, amelyek segítségével könnyebben tudják imádni istenségüket; de Isten az ilyen istenimádatot bűnnek jelentette ki. Az örökkévaló Isten anyagi tárgyakkal való ábrázolásának kísérletével lealacsonyítjuk Istenről alkotott fogalmunkat. Elménk elfordul, eltér Jahve végtelen tökéletességétől és inkább a teremtmény gyakorol ránk vonzást, mint maga a Teremtő. Amilyen mértékben süllyed Istenről alkotott fogalmunk, olyan mértékben süllyedünk le magunk is.

„Én, az Úr a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok” (2Móz 20:5). Isten szoros és szent viszonyát népéhez a házasság kötelékével ábrázolja. A bálványimádás nem más, mint lelki házasságtörés. Isten nemtetszését ezzel szemben találóan nevezhetjük féltékenységnak.

„Megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyedíziglen, akik engem gyűlölnék” (2Móz 20:5). Elkerülhetetlen, hogy a gyermekek ne szenvedjenek a szülők bűneinek következményei miatt. Isten azonban nem bünteti meg a gyermekeket szüleik bűneiért, hacsak ők maguk is nem vesznek részt szüleik bűneiben. Rendszerint a gyermekek szüleik nyomdokaiban járnak. Öröklődés és szüleik példája útján a fiak részt vesznek atyáik bűneiben. A bűnös hajlamok, a romlott kívánságok és durva, lealjasodott erkölcsök éppen úgy, mint a testi be-

tegségek és elkorcsosulások átszállnak örökségként apáról fiúra a harmadik és negyedik nemzedéig. E félelmetes igazságnak vissza kellene tartania bennünket a bűn útjának követésétől.

„De irgalmasságot cselekszem ezerízígen azokkal, akik engem szeretnek, és az én parancsolataimat megtartják” (2Móz 20:6). A hamis istenek imádatának megtiltásával a második parancsolat egyben magában foglalja az igaz Isten imádatát és utasít is ennek a gyakorlására. Azoknak, akik hűségesek az ő szolgálatában, Isten irgalmasságot ígért meg, mégpedig nemcsak a harmadik és negyedik nemzedéig - mint ahogy harmad és negyedíziglen fenyegeti meg haragjával azokat, akik gyűlölnek - hanem az ezredik nemzedéig.

„Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, aki az ő nevét hiába felveszi” (2Móz 20:7).

Ez a parancs nemcsak a hamis esküt, vagy a megszokott esküdözéseket tiltja meg, de Isten nevének azt a könnyed és gondatlan használatát is, amikor nem vesszük tekintetbe e név félelmetes jelentőségét. Isten nevének az általános beszélgetés közben történő meggondolatlan említésével, jelentéktelen ügyekben a nevére való hivatkozással valójában tiszteletlenek vagyunk Istennel szemben. „Szent és rettenetes az ő neve” (Zsolt 111:9). Mindnyájunknak elmélnünk kell Isten neve fenségéről, tisztaságáról és szent voltáról, hogy szívünkre hatást gyakoroljon neve felmagasztalt jellegének értelme; az ő szent nevét mindig tisztelettel és ünnepélyesen ejtsük ki.

„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belől van; Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt” (2Móz 20:8-11).

Isten a szombatot nem valami új intézményként vezette be, mert a teremtés alkalmával alapította. Meg kell emlékeznünk róla és ünnepként kell megtartanunk, mint Isten teremtő munkájának emlékét. Mivel a szombat a menny és a föld Teremtőjeként mutat rá Istenre, ezért az igaz Istent megkülönbözteti a hamis istenektől. Mindazok, akik megtartják a hetedik napot, ezzel a cselekedetükkel azt fejezik ki, hogy ők Jahve imádói. Így a szombat az Isten iránti hűségünk jele mindaddig, amíg emberek élnek a földön azért, hogy szolgálják Istenünket. A negyedik parancsolat az egyetlen parancsolat a tíz közül, amelyben benne van a törvényadó neve és jogcíme. Ez az egyetlen parancsolat, amely megmutatja, kinek a tekintélye adta a törvényt. Magán viseli Isten pecsétjét, amelyet törvé-

nyére helyezett annak hitelessége és kötelező ereje bizonyítékeként.

Isten hat napot adott az embereknek a munkálkodásra, és Isten meg is követeli tőlünk, hogy minden munkánkat végezzük is el a hat munkanap alatt. Isten megengedi, hogy az irgalmasság elkerülhetetlenül szükséges munkáit szombaton is elvégezzük: a betegekről és a szenvedőkről mindenkor gondoskodni kell; de a szükségtelen munkák végzését szigorúan kerülni kell. „Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgadoidat nem tévén, foglalkozást sem találván” (Ésa 58:13). A tiltásnak azonban még nincs vége. A próféta még azt is hozzáteszi: „Hamis beszédet sem szolván”. Azokat, akik szombaton üzleti ügyeiket tárgyalják meg és terveket készítenek, Isten olyanoknak tekinti, mint akik tényleges üzleti tevékenységet hajtanak végre. Ha a szombatot valóban szent napnak akarjuk megtartani, akkor nem szabad megengednünk, hogy elménk világi jellegű dolgokkal foglalatoskodjék. Ez a parancsolat mindent magában foglal, ami kapuinkon belül van. Mindazok, akik házunkban laknak, háztartásunkhoz tartoznak, tegyék félre világi dolgaik intézését a szent órák alatt. Mindnyájan készséges szolgálattal tiszteljék Istent az ő szent napján.

„Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ad te néked” (2Móz 20:12).

A szülők a szeretet és a tisztelet olyan mértékére jogosultak, ami nem illet meg senki más személyt. Maga Isten, aki felelősséget helyezett rájuk azokért a lelkekért, akiket gondjaikra bízott, úgy rendelkezett, hogy a gyermek életének korai időszakában, a szülők Isten helyét töltsék be. Azok a gyermekek, akik elvetik, megvetik szüleik jogos tekintélyét és hatalmát, tulajdonképpen Isten tekintélyét és hatalmát vetik meg. Az ötödik parancsolat nemcsak azt követeli meg a gyermekektől, hogy adják meg szüleiknek a köteles tiszteletet és engedelmességet, hanem azt is, hogy szeressék szüleiket, legyenek hozzájuk gyengéd-ek, könnyítsék terheiket, őrizték és óvják meg tekintélyüket és öreg korukban támogassák és vigasztalják őket. Ez a parancsolat magában foglalja a lelkészek, sőt az uralkodók és mindazok iránti tiszteletadást is, akiknek Isten tekintélyt és hatalmat adott mások, elsősorban a gyermek és az ifjak felett.

Az apostol ezt mondja: „Tiszteld a te atyádat és a te anyádat (ami az első parancsolat ígérettel)” (Ef 6:2). Az izraeliták számára, akik azt remélték, hogy hamarosan bevonulnak Kánaán földjére, ez a parancsolat annak az isteni ígéretnek volt a záloga, hogy ha engedelmeskednek Istennek, akkor hosszú ideig élnek majd azon a földön. Ennek a parancsolatnak azonban egy szélesebb értelmezése is van, amely magában foglalja Isten egész Izraelét, és örök életet ígér, amikor a föld megszabadul majd a bűn átkától.

„Ne ölj” (2Móz 20:13).

Az igazságtalanság minden olyan cselekedete, amely hajlamos az élet meg-
rövidítésére; a gyűlölet és a bosszúállás lelkülete; vagy bármiféle szenvedély
élvezete, amely sértő cselekedetre vezet bennünket mások iránt; vagy azt a kí-
vánságot ébreszti fel bennünk, hogy megbántsunk másokat, hogy ártsunk nekik
(mert „aki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az” 1Jn 3:15) megszegik e
parancsolatot. A szükségben lévőkről vagy a szenvedőkről való gondoskodásunk
önző semmibevéve; saját vágyaink kielégítése; szükségtelen nélkülözésünk;
túlfeszített munkatempónk, amellyel mások és a magunk egészségét tesszük
tönkre - mindezek kisebb vagy nagyobb mértékben a hatodik parancsolat meg-
sértése.

„Ne paráználkodjál” (2Móz 20:14).

Ez a parancsolat nemcsak a nemi tisztátalanságot tiltja meg, hanem az érzéki
gondolatokat és kívánságokat is, és azokat a gyakorlatokat is, amelyek ezeket a
gondolatokat és kívánságokat felkeltik bennünk. Ez a parancsolat nemcsak azt
követeli meg tőlünk, hogy legyünk tiszták külső életünkben, hanem azt is, hogy
legyünk tiszták szívünk szándékaiban és érzelmeiben is. Krisztus, aki Isten törvé-
nye iránt messzemenő elkötelezettséget tanúsított, kijelentette, hogy a gonosz
gondolat vagy tekintet éppen úgy bűn, mint a törvénytelen cselekedet.

„Ne lopj!” (2Móz 20:15).

A nyilvános és a magányos lopásokat is magában foglalja. A nyolcadik paran-
csolat éppen úgy elítéli az emberek meglopását, kizsákmányolását, az ember-
rablást, mint a rabszolgákkal való bánásmódot, és megtiltja a területeket hódító
háborúkat is. Életünk ügyeinek legkisebb részleteiben is szigorú igazságosságot,
becsületességet követel meg tőlünk. Megtiltja a kereskedelemben elkövetett
rászedéseket, csalásokat. Megköveteli a tartozások és a munkabérek jogos és
tisztes meg- és kifizetését. Kijelenti, hogy minden kísérletet, amely arra
irányul, hogy hasznot szerezzünk mások tudatlanságából, gyengeségéből vagy
szerencsétlenségéből, Isten csalásként sorol fel a menny könyveiben.

„Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot!” (2Móz 20:16).

A mindenféle hamis beszédet; minden kísérletünket vagy szándékunkat arra,
hogy megcsaljuk felebarátunkat, magában foglalja ez a parancsolat. Minden
csalási szándékunk hamisságot jelent. Szemünk pillantásával, kezünk mozdula-
tával, arcunk kifejezésével éppen úgy követhetünk el hamisságot vagy mondha-
tunk ki egy hazugságot olyan hatásosan, mint szavainkkal. Minden szándékos

túlzásunk, minden célzásunk vagy gyanúsításunk, amellyel másokra valamiféle téren téves vagy túlzott benyomást számítunk tenni; még a tényeknek olyan módon való állítása is, amellyel másokat félrevezetünk, nem más, mint hazugság, hamisság. Ez a törvény megtiltja minden erőfeszítésünket, amelyet annak érdekében fejtünk ki, hogy tönkre tegyük felebarátunk jó hírnevét, elferdítés vagy gonosz feltevés útján, rágalommal, hazug hírekkel, történetek hordozásával, pletyka útján. Még az igazság szándékos elnyomásával, elhallgatásával is, ami mások kárát okozza, megsértjük, áthágjuk ezt a kilencedik parancsolatot.

„Ne kívánd a te felebarátodnak házát! Ne kívánd a te felebarátodnak feleségét, se szolgáját, se szolgáló leányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, ami a te felebarátodé” (2Móz 20:17).

A tizedik parancsolat minden bűn gyökerére sújt le azzal, hogy megtiltja az önző kívánságot, amelyből a bűnös cselekedet ered. Ha Isten törvénye iránti engedelmességünkben visszatartjuk magunkat a mások tulajdonát képező bűnös dolgok kívánásától, akkor nem vétünk embertársaink ellen.

E Tízparancsolat szent előírásai, amelyeket Isten mennydörgések és villám-lások között, törvényadó hatalmának, fenségének csodálatos megmutatásával mondott el. Isten az ő törvénye kihirdetését hatalma és dicsősége megmutatásával kísérte, hogy a nép soha ne felejtse el e jelenetet, és mélységes tisztelettel hatása alá kerülhessen a törvény szerzőjének, a menny és a föld Teremtőjének. Isten törvénye szentségét, fontosságát és állandóságát is meg akarta mutatni minden embernek.

Izrael népén erőt vett a rettegés. Isten kinyilatkoztatásának félelmetes hatalma több volt annál, mint amennyit a remegő szívek el tudtak hordozni. Mert amikor Isten a jog és az igazság nagy szabályát eléjük tárta, akkor azonnal fel fogták azt, és oly mértékben tudatára ébredtek a bűn támadó jellegének és saját bűnüknek is, mint soha azelőtt a szent Isten szemei előtt. Félelemmel és rettegéssel húzódtak vissza a hegytől. A sokaság így kiáltott Mózeshez: „Te beszélj velünk, és mi hallgatunk; de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk” (2Móz 20:19). Mózes pedig ezt válaszolta: „Ne féljete, mert azért jött az Isten, hogy titeket megkísértsen, és hogy az ő féjelme legyen előttetek, hogy ne vétkezzetek” (2Móz 20:20). A nép bizonyos távolságra maradt a hegytől és rettegéssel tekintett a jelenetre, mialatt Mózes „[...] közelebb méne a felhőhöz, melyben az Isten vala” (2Móz 20:11).

A nép elméje, amelyet megvakított és durvává tett a rabszolgaság és a pogányság, nem készült fel arra, hogy teljes mértékben meg tudja érteni Isten Tízparancsolatának messze ható alapelveit. Isten azért, hogy a Tízparancsolatot az izraeliták jobban megérthessék és érvényre juttathassák, további előírásokat adott, hogy ezekkel szemléltesse a Tízparancsolat alapelveit. E törvényeket ítéletnek mondták, egyrészt mert Isten végtelen bölcsesség és jogosság kereté-

be foglalta ezeket, másrészt mert az előjáróknak ezek szerint kellett az ítéletet meghozniuk. A Tízparancsolattól eltérően azonban ezeket a rendeleteket Isten nem nyilvánosan adta át Mózesnek, de neki kellett azokat közölni a néppel.

E törvények közül az első a rabszolgákra vonatkozott. Az ősi időkben a gonosztevéket néha rabszolgáknak adták el a bírák. Néhány esetben a hitelezők adták el rabszolgáknak adósaikat. Sokszor a szegénység kényszerítette rá a szülőket arra, hogy rabszolgáknak adják el magukat vagy gyermekeiket. A héber embert azonban nem lehetett, nem volt szabad egész életére rabszolgának eladni. Rabszolgaságának időtartamát hat évre korlátozták. A hetedik évben szabadon kellett bocsátani. Az emberrablást, a szándékos gyilkosságot és a szülői tekintély elleni lázadást halállal kellett büntetni. A nem izraelita születésű rabszolgák tartása megengedett dolog volt, de életüket és személyüket szigorúan meg kellett védeni. A rabszolgák gyilkosait meg kellett büntetni. Ha pedig a rabszolgát az ura részéről valamiféle testi sérelem érte, mint fogának a kiverése, akkor ez feljogosította szabadsága visszanyerésére.

Eddig maguk az izraeliták is rabszolgák voltak. Most, amikor olyan helyzetbe kerültek, hogy maguk is tarthattak rabszolgákat, óvakodniuk kellett az olyan kegyetlenkedéstől és kizsákmányolástól, amelytől maguk is sokat szenvedtek az egyiptomi munkavezetők velük szemben gyakorolt eljárása során. Saját keserű szolgaságuk emléke arra kellett indítsa őket, hogy a rabszolgák helyzetébe képzeljék magukat és ezért igyekezzenek azokhoz kedvesek és könyörületesek lenni. Úgy viselkedjenek velük szemben, amiként szeretnék, hogy velük szemben mások viselkedjenek.

Az özvegyek és árvák jogait különösképpen meg kell védelmezniük. Tehetetlen helyzetük gyengéd tekintetbevételét az Úr nagyon a lelkükre kötötte. „Ha nyomorgatod azt, és hozzád kiált, meghallgatom az ő kiáltását. És felgerjed haragom és megöllek titeket fegyverrel, és a ti feleségeitek özvegyekké lesznek, a ti fiaitok pedig árvákká” (2Móz 22:23-24). Azokat az idegeneket is meg kellett oltalmazniuk minden rossztól és elnyomástól, akik egyesültek Izraellel. „A jövevényt ne nyomorgasd, hiszen ti ismeritek a jövevény életét, mivelhogy jövevények voltatok Egyiptom földén” (2Móz 23:9).

Isten az uzorakamat szedését is megtiltotta a szegényektől. Ha valaki egy szegény ember ruháját vagy takaróját zálogba vette, még naplemente előtt vissza kellett azt neki adnia. Attól, aki lopott, megkövetelték, hogy az ellopott tárgyaknak a kétszeresét adja vissza. Isten a nép lelkére kötötte az előjárókat és a főembereket megillető tisztelet megadását; a bírókat pedig óva intette az ítélet elferdítésétől és attól, hogy hamis ügyet támogassanak és megvesztegethetők legyenek. Isten a rágalmozást és a becsületsértést is megtiltotta. Ellenben lelkére kötötte népének, hogy viselkedjék kedvesen mindenkivel, még az ellenségeivel is.

Isten azután ismét emlékeztette a népet a szombat megtartásának szent kötelességére. Az évenkénti ünnepeket is kijelölte, amelyeken a nemzet minden férfjának össze kellett gyülekeznie az Úr előtt és elhoznia neki hálaáldozatait

és termésének első zsengeit, gyümölcsseit. Isten mindezeknek az előírásoknak a célját is közölte velük. Ezek egyike sem származott korlátlan egyeduralma gyakorlásából. Isten ezen előírások mindegyikét Izrael javára adta. Az Úr azt mondta: „Szent emberek legyetek én előttem” (2Móz 22:31) - méltók arra, hogy elismerjen benneteket a szent Isten.

Ezeket a törvényeket Mózesnek fel kellett jegyeznie és a Tízparancsolattal együtt, - mely Isten Izraelnek adott ígérete beteljesülésének a feltételét szemlélteti - gondosan meg kellett őriznie a nemzet törvénye alapjaként.

Most Jahve a következő üzenetet küldte: „Ímé én Angyalt bocsátok el te előtted, hogy megőrizzen téged az útban, és bevigyen téged arra a helyre, amelyet elkészítettem. Vigyázz magadra előtte, és hallgass az ő szavára; meg ne boszszantsd őt, mert nem szenved el a ti gonoszságaitokat, mert az én nevem van őbenne. Mert ha hallgatándasz az ő szavára; és mindazt megcselekedéded, amit mondok: akkor ellensége lések a te ellenségeidnek, és szorongatom a te szorongatóidat” (2Móz 23:20-22). Izrael egész vándorlása alatt a felhő vagy tűz-oszlopban Krisztus volt a vezetőjük. Voltak jelképek, amelyek az eljövendő Üdvözítőre mutattak, de az Üdvözítő már ott volt közöttük, aki parancsokat adott Mózesnek a nép számára, és aki úgy járt előttük, mint az áldás egyetlen forrása.

Miután Mózes leereszkedett a hegyről, „[...] elbeszélé a népnek az Úr minden beszédét és minden rendelését; az egész nép pedig egyező szóval felele, mondván: Mindazokat a dolgokat, amelyeket az Úr parancsolt, megcselekeszünk” (2Móz 24:3)., Ezt a fogadalmat az Úr mindazon szavaival együtt, amelyek engedelmességre kötelezték őket, Mózes megírta könyvben.

Azután következett a szövetség jóváhagyása. Oltárt építettek fel a hegy lábánál és mellette tizenkét oszlopot állítottak fel „[...] az Izrael tizenkét nemzetsége szerint” (2Móz 24:4), a szövetség elfogadásának a tanúbizonyosságául. Ezután erre a szolgálatra kiválasztott ifjak áldozatokat mutattak be.

Miután az oltárt meghintették az áldozati állatok vérével, Mózes „vevé a szövetség könyvét és elolvasá a nép hallatára” (2Móz 24:7). Így Mózes ünnepelesen megismételte a szövetség feltételeit. Mindenkinek szabadságában állott választani, hogy vajon elfogadja-e vagy nem a szövetség feltételeit; alkalmazkodik-e azokhoz vagy pedig nem; hajlandó-e teljesíteni azokat vagy pedig nem. Először megígérték, engedelmeskednek az Úr szavának, és miután meghallgatták a kihirdetett törvényt, és annak alapelveit Mózes részletezte előttük; így megtudhatták mindazt, amit ez a törvény magában foglal, akkor a nép ismét egyöntetűen azt felelte: „[...] Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk” (2Móz 24:7). „Mikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot elmondott az egész népnek, vevén a borjúknak és a bakoknak vérért, vízzel és vörös gyapjúval meg izsóppal együtt magát a könyvet is és az egész népet meghintette, mondván: „Ez azon szövetség vére, amelyet Isten számotokra rendelt” (Zsid 9:19-20).

Most előkészületeket kellett tenniük a választott nép teljes beiktatására ki-

rályuk Jahve uralma alá. Mózes ezt a parancsot kapta az Úrtól: „Jöjj fel az Úrhoz te és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izrael vénei közül hetvenen, és hajtsátok meg magatokat előtte távolról. És csak Mózes közeledjék az Úrhoz” (2Móz 24:12). Mialatt a nép imádkozott a hegy lábánál, Isten ezeket a kiválasztott embereket felhívta a hegyre. A hetven vénnek kellett segédkeznie Mózesnek Izrael kormányzásában. Isten pedig Lelekét helyezte reájuk és megtisztelte őket hatalmának és nagyságának látványával. „És láták az Izrael Istenét, és annak lábai alatt valami zafír fényű tárgy vala, és olyan tiszta, mint maga az ég” (2Móz 24:10). Nem látták az Istent, de meglátták jelenléte dicsőségét. Ezelőtt nem tudták volna elviselni ezt a jelenetet, de Isten hatalmának előzetes szemlélése bűnbánatra készítette őket. Isten dicsősége, tisztasága és irgalma felett elmélkedtek mindaddig, míg közelebb tudtak menni ahhoz az Istenhez, aki elmékedésük tárgya volt.

Isten felszólítására „[...] Mózes és az ő szolgája Józsué” (2Móz 24:13) felmentek az Isten hegyére, hogy találkozzanak Istennel. Ezért, mivel egy ideig távol kellett maradniuk a tábortól, Mózes Áront, Húrt és segítségükként a hetven vént rendelte ki, hogy helyette tevékenykedjenek. „Akkor felméne Mózes a hegyre; és felhő borítá el a hegyet. És az Úr dicsősége szálla alá a Sinai hegyre” (2Móz 24:15-16). Hat napig felhő borította be a hegyet Isten különleges jelenlétének jeleként. Isten azonban nem adott semmiféle kinyilatkoztatást magáról vagy közlést akarataról. Ez idő alatt Mózes ott maradt a hegy egyik ormán és arra várt, hogy a Magasságos Úr Isten majd megjelenik neki. Isten mondta: „Jöjj fel hozzám a hegyre és maradj ott”. Bár Isten próbára tette türelmét és engedelmességét, de Mózes mégsem fáradt bele a várakozásba és nem hagyta el helyét. A várakozásnak ez az időszaka az előkészület és az alapos önvizsgálat ideje volt. Még Istennek ez a kedvelt szolgája sem léphetett be azonnal Isten jelenlétébe és viselhetette el dicsősége megmutatását. Ezt a hat napot arra kellett felhasználnia, hogy szíve megvizsgálásával, elmékedéssel is imádsággal teljesen átadja magát Istennek, mielőtt el tudott volna készülni Teremtőjével való közvetlen beszélgetésre.

A hetedik napon, amely a szombat napja volt, Isten behívta Mózes a felhőbe. A sűrű felhő egész Izrael szeme láttára megnyílt, és az Úr dicsősége emésztő tűzként tört elő abból. „És beméne Mózes a felhő közepébe, és felméne a hegyre, és negyven nap és negyven éjjel vala Mózes a hegyen” (2Móz 24:18). A negyven napi időzés a hegyen nem foglalta magában az előkészület hat napját. A hat nap folyamán Józsué Mózesel volt és együtt ették a mannákat, és itták a hegyről alázuhanó patak vizét. Józsué azonban nem lépett be Mózesel a felhőbe. Kívül maradt és naponta evett és ivott, mialatt Mózes visszatérésére várakozott. Mózes azonban böjtöléssel töltötte el a negyven napot.

A hegyen való tartózkodása alatt Mózes utasításokat kapott az Úrtól annak a szentélynek a felépítésére, amelyben Isten jelenléte majd rendkívüli módon nyilatkozik meg. „És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy ő közöttük lakozzam” (2Móz 25:8). Ez volt Isten parancsa. Harmadik alkalommal kötötte Isten a lelkükre a szombat megtartását. „Legyen közöttem és az Izrael fiai között örök

jel ez - mondotta az Úr, - hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszentellek. Megtartsátok azért a szombatot, mert szent az ti néktek [...] Mert valaki munkát végez azon, annak lelke irtassék ki az ő népe közül” (2Móz 31:17.13-14). Isten utasításokat adott Mózesnek a sátor felállítására, hogy ez álljon Isten szolgálatára a pusztában. A sátor elkészítését azonnal el kellett kezdeni. Az a cél, amelyet a szemük előtt kellett tartaniuk, elsősorban Isten dicsőségének a szolgálata volt, de igen nagy szükségük volt istentisztelet tartására alkalmas és méltó helyre. Ennek a mielőbbi megvalósítása, felépítése érdekében még a szombatnapi munkavégzést is igazoltak, megokoltnak tartották volna. Isten azonban, hogy megóvja őket ettől a tévedéstől, figyelmeztette őket, hogy még az Isten számára végzett munka szentsége és sürgőssége miatt sem szabad megszegniük Isten szent napjának nyugalmát.

Ettől kezdve a népet a mennyei Királynak állandó jelenlétével tüntette ki Isten. „Az Izrael fiai között lakozom, és nekik Istenük lések”; „És megszentelem a gyülekezetnek sátorát és az oltárt”; „[...] és megszenteltek az én dicsőségem által” (2Móz 29:45.44.43). Isten ezt a biztosítékot adta Mózesnek. Isten, hatalma jelképeként és akarata megtestesüléseként. átadta Mózesnek a Tízparancsolatnak a másolatát, amelyet Isten saját ujjával vésett rá két kőtáblára (5Móz 9:10; 2Móz 32:15-16), hogy gonddal helyezték el és őrizték meg azokat a szentélyben, amelynek elkészülte után szemmel látható központja lesz majd a nemzet istentiszteletének.

Az izraelitákat Isten rabszolga népből emelte ki és helyezte minden népek fölé, hogy a királyok Királyának legnagyobb kincse, választott népe legyen. Isten elkülönítette őket a világtól, hogy rájuk bízassa szent letétét. Törvénye letéteményeseivé tette őket. Az volt a szándéka, hogy általuk őrizze meg az emberek között az önmagáról adott, kijelentett ismeretet. Így kellett a menny világosságának felragyognia ebbe a sötétségbe burkolt világba, és Isten minden néphez intézett szava így vált hallhatóvá a népek és nemzetek között, hogy elfordítsa őket a bálványok imádásától és rávezesse őket az egy igaz és élő Isten szolgálatára. Ha az izraeliták hűségesek maradnak megbízatásukhoz és örökségükhöz, akkor nagy hatalommá válnak ebben a világban. Isten lenne a védelmük, Isten emelné fel őket minden más nép és nemzet fölé. Isten világossága és igazsága láthatóvá válna általuk és Isten bölcs és szent uralma alatt példaképe lennének annak, hogy Fenségének imádata mennyire felette áll minden bálványtiszteletnek.

[<<< vissza a 6. tanulmányhoz](#)

---

7. Tanulmány javasolt olvasmánya

NEVELÉS, 147-150. (A BIBLIA TITKA)

„Az Isten mélységét elérheted-é, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-é?” (Jób 11:7)

Egyetlen véges elme sem képes a maga teljességében felfogni a végtelen Isten munkájának jellegét. Kutatás által nem tudjuk megismerni Istent. A legkiválóbb és legmagasabban képzettek előtt éppen úgy, mint a leggyengébbek és legtudatlanabbak előtt is rejtély marad a Mindenható szent lény. „Felhő és sűrű homály veszi körül az Örökkévalót, trónjának alapja igazságosság és jogosság” (Zsolt 97:2 – új prot. ford.)! Annyira tudjuk megérteni mindazt, amit értünk tesz, amennyire felfogjuk határtalan kegyelmét és végtelen hatalmát. Céljaiból csak annyit értünk, amennyire felfogóképességünk terjed, ezen túl csak bízhatunk mindenható karjában és szeretetteljes szívében.

Isten Igéje, csakúgy, mint Szerzőjének jelleme olyan titkokat rejt, amelyeket véges értelemmel bíró teremtmények sosem tudnak teljes mértékig megérteni. Isten azonban elegendő bizonyítékkal szolgált a Szentírásban annak ihletettségre vonatkozóan. Az Ő léte, jelleme, szavának megbíz hatósága olyan bizonyágtételen alapul, ami igazán bőséges bizonyíték. Igaz, a kétely lehetőségét sem iktatta ki, hiszen a hitnek bizonyítékon kell nyugodnia, nem pedig szemléltetésen. Tehát, aki kételkedni akar, az talál rá alkalmat, ám aki szívből vágyik az igazság megismerésére, az elegendő alapot talál hitének.

Nincs okunk kételkedni Isten szavában csak azért, mert nem értjük gondviselésének titkait. A természet világában nap mint nap láthatunk olyan dolgokat, amelyek felülmúlják felfogóképességünket. Meg kell-e lepődnünk hát azon, hogy lelki téren is találkozunk meg nem fejthető titkokkal? Ezt csak azért látjuk problémának, mert emberi elménk gyenge és szűk látókörű.

A Biblia titkai tehát egyáltalán nem ellene szóló érvek, hanem sokkal inkább az isteni ihletés legerőteljesebb bizonyítékai. Ha csak olyan beszámolókat tartalmazna Istenről, amelyeket mi is fel tudunk fogni, ha nagyságát és fenségét fel tudnánk mérni véges elménkkel, akkor a Biblia nem viselné magán az isteni ihletés félreérthetetlen bizonyítékait. Az abban található témák magasztos jellege arra indítja olvasóját, hogy Isten szavaként fogadja el azt.

A Biblia olyan egyszerűen, mégis az emberi szív szükségleteihez és vágyaihoz igazodva tárja fel az igazságot, hogy az lenyűgözi a legmagasabban képzett embereket is, ugyanakkor a szerény, iskolázatlan személyek előtt is világossá teszi az élet útját. „...aki ez úton jár, még a bolond se téved el” (Ézs 35:8). Egy gyermek sem tévesztheti el az ösvényt, minden remegő szívű, kereső vándor biztosan járhat a tiszta, szent fényben. Ugyanakkor pedig a legegyszerűbben kijelentett igazságok is olyan emelkedett, messzire mutató, egyértelműen az emberi felfogóképességet meghaladó témákat és titkokat rejtenek, amelyekben ott található az Úr dicsősége, és amelyeknek kutatása túlhaladja elménk kapacitását. Mindezek miatt az őszinte kereső tisztelettel és hittel közelít e témákhoz. Minél többet kutatjuk a Bibliát, annál mélyebb lesz a meggyőződésünk, hogy az az élő Isten szava, és az emberi logika meghajol az isteni kinyilatkoztatás fensége előtt.

Istennek az a szándéka, hogy Igéjének igazságai fokozatosan táruljanak fel az

őszinte kutatók előtt. Habár „a titkok az Úréi, a mi Istenünkéi”, viszont „a kinyitkozottatott dolgok... a miénk és a mi fiainké” (5Móz 29:29). A gondolat, hogy a Biblia egyes részeit képtelenség megérteni, oda vezetett, hogy sokan elhanyagolják néhány nagyon fontos igazság tanulmányozását. Ki kell hangsúlyoznunk – és gyakran elismételniünk – azt a tényt, hogy a Biblia titkai nem azért vannak, mint ha Isten el akarná rejteni előlünk az igazságot, hanem mert saját gyengeségünk és tudatlanságunk képtelenné tesz arra, hogy felfogjuk és kellő mértékben alkalmazzuk azt. Nem az Ő szándékai korlátozottak, hanem a mi képességeink. Isten szeretné, ha felfogóképességünkkel arányosan megértenénk a Szentírás azon szakaszait is, amelyeket gyakran kihagyunk, mert értelmetlennek tartjuk. „A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített” (2Tim 3:16-17).

Nincs olyan ember, akinek elméje képes lenne a Biblia akár csak egyetlen igazságát vagy ígérteit teljes mélységében felfogni. Egyik ember egyfelől érzékeli a dicsőséget, a másik másfelől, de mindannyian csak sugarakat fogunk fel. A teljes ragyogás túl van a mi látókörünkön.

Amikor Isten Igéjének csodálatos dolgain elmélkedünk, olyan forrásba tekintünk bele, ami a látótávolságon kívül egyre csak szélesedik és mélyül. Szélessége és mélysége meghaladja tudásunkat. Ám szemlélés közben a látásunk tágul, végtelen, parttalan tengert látunk magunk előtt.

Az ilyen tanulmányozásnak megújító hatása van. Elménk és szívünk új erőt és új életet kap.

Ez a tapasztalat a Biblia isteni ihlettségének legfőbb bizonyítéka. Úgy táplálja Isten Igéje a lelkünket, ahogy a kenyér a testünket. A kenyér táplálékul szolgál a testünknek, hiszen tapasztalatból tudjuk, hogy tápanyagaiból épül a vérünk, a csontunk, az agyunk. Alkalmazzuk ezt a tesztet a Bibliára! Mi lett annak az eredménye, amikor alapelvei beépültek jellemünkbe? Milyen változások következtek be életünkben? „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden” (2Kor 5:17). Az Ige hatalma által férfiak és nők törték le magukról a bűnös szokások láncait. Megtagadták az önzést. A közönségesből tisztelettudó, a részegesből józan, a kicsapongóból tiszta erkölcsű személy lett. Akik korábban Sátán eltorzult vonásait hordozták, átalakultak Isten képmására. Ez a változás önmagában is a csodák csodája. Az Ige által létrehozott átalakulás a világ egyik legmélységesebb titka. Nem érthetjük a folyamatot, csak hihetjük, mert ahogy a Szentírás kijelenti: „Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége” (Kol 1:27).

Ennek a titoknak az ismerete jelenti a kulcsot a többihez is. Megnyitja a lélek előtt a világegyetem kincseit, a végtelen fejlődés lehetőségeit.

Ez a fejlődés azáltal lehetséges, hogy fokozatosan feltárul előttünk Isten jellege, az írott Ige dicsősége és titka. Ha képesek lennénk eljutni Isten és az Ő Igéje ismeretének a teljességére, akkor már nem rejtőzne előttünk felfedezésre

váro igazság és tudás, tehát nem lenne hová fejlődünk. Isten már nem lenne számunkra a legfelsőbb hatalom, és az ember előtt nem létezik ne felfelé vezető út. Dicsőség Istennek, hogy ez nem így van! Mivel Isten végtelen, és Őbenne van a bölcsességnek a teljessége, ezért egy egész örökkévalóságon át kutathatunk, tanulhatunk, mégsem unjuk majd soha bölcsességét, jóságát és hatalmát.

[<<< vissza a 7. tanulmányhoz](#)

---

8. Tanulmány javasolt olvasmánya

SZEMELVÉNYEK, 1. KÖTET, 217-223. (A TÖRVÉNY ÉS AZ EVANGÉLIUM;)

A TÖRVÉNY ÉS AZ EVANGÉLIUM

KRISZTUS ÉS A TÖRVÉNY

Krisztus elutasításával a zsidók saját hitüket tagadták meg. Ugyanakkor, a Krisztus hitét valló, de a törvényt elutasító keresztény világ is a megtévedt zsidókéhoz hasonló hibát követ el. Akik azt vallják, hogy Krisztussal járnak és belé helyezik reményüket, de közben ítéletet mondanak az erkölcsi törvény és a próféciaik felett, nincsenek biztonságosabb helyzetben a hitetlen zsidóknál. Nem képesek értelmesen bűnbánatra indítani a bűnösöket, mert nem tudják helyesen elmagyarázni, hogy mit kell megbánniuk. A megfeddett, bűnei elhagyására buzdított bűnös joggal kérdezi: „Mi a bűn?” Az Isten törvényét tisztelők azt válaszolhatják, hogy a „bűn pedig a törvénytelenység”. Ennek megerősítésére mondja Pál apostol, hogy a törvény által ismerte meg a bűnt.

Csak azok tudják elmagyarázni az engesztelő áldozat jellegét, akik felismerik az erkölcsi törvény által előírt kötelezettségeket. Krisztus azért jött, hogy közbenjáró legyen Isten és ember között, hogy eggyé tegye őket azáltal, hogy a törvényéhez való hűségre készíti őket. A törvénynek nem volt ereje arra, hogy megbocsásson az ellene vétkezőknek. Egyedül Jézus tudta megfizetni a bűnös tartozását. Ennek ténye azonban nem jogosítja fel a bűnbánó bűnöst arra, hogy továbbra is vétkezzen Isten törvénye ellen. Ellenkezőleg, immár a törvény iránti engedelmességben kell járnia.

Isten törvénye már a teremtés előtt létezett, különben Ádám nem vétkezhetett volna. Ádám törvényszegése után a törvény alapelvei nem változtak meg, csak úgy szerveződtek és olyan kifejezést nyertek, hogy megfeleljenek az elbukott állapotában lévő ember szükségleteinek. Az Atyjával tanácskozó Krisztus áldozati rendszert intézményesített, hogy a halál, ahelyett hogy azonnal lecsapjon a bűnösre, átruházható legyen egy másik áldozatra, mely Isten Fia nagy és tökéletes áldozatának előképe.

Az emberek bűnei jelképesen a szolgáló papra hárultak át, aki a nép közben-

járója volt. A pap maga azonban nem válhatott bűnázdozóvá, nem szerezhetett engesztelést saját életével, mivel ő is bűnös volt. Ezért ahelyett, hogy ő szenvedett volna halált, meg kellett ölnie egy hiba nélkül való bárányt. A bűn büntetése így áthárult az ártatlan bárányra, mely azonnali helyettesé, vagyis Jézus Krisztus tökéletes áldozatának előképévé vált. Az áldozat vére által az emberek hit által előretekintettek Krisztus véreire, ami engesztelést szerez a világ bűneire.

A CEREMONIÁLIS TÖRVÉNY SZEREPE

Ha Ádám nem vétkezett volna Isten törvénye ellen, akkor a ceremóniális törvényre soha nem lett volna szükség. Az örömhír evangéliuma legelőször Ádámhoz szólt, abban a kijelentésben, mely szerint az asszony magva majd a kígyó fejére tapos. Ez tovább szállt az egymást követő nemzedékekre, s így Noéhoz, Ábrahámhoz és Mózeshez is eljutott. Isten törvényének és a megváltás tervének ismeretét maga Jézus adta Ádámnak és Évának, akik gondosan őrizték az értékes leckét, s útján gyermekeiknek és unokáiknak is továbbadták azt. Így maradt fenn Isten törvényének az ismerete.

Az emberek akkoriban közel ezer évig éltek, és az angyalok közvetlenül Krisztustól kapott utasítással látogatták őket. Istent áldozati szertartások útján imádták. Az istenfélők beismerték bűneiket és hálával és szent bizalommal várták a Hajnalcsillag eljövételét, aki majd a mennybe vezeti Ádám elbukott fiait - bűnbánat és Krisztusba vetett hit által. Minden áldozat az evangéliumot hirdette, a hívők cselekedetei pedig folyamatosan az eljövendő Megváltóban való hitükről tanúskodtak. Jézus így szólt a zsidókhöz: „Mert ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek; mert én rólam írt ő. Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, mimódon hisztek az én beszédeimnek?” (Jn 5:46-47).

Ádám számára azonban lehetetlen volt, hogy életpéldája és előírásai révén megfékezze annak az átoknak az áradatát, amit a törvényszegés hozott az emberekre. Hitetlenség lopakodott az emberek szívébe. Ádám gyermekei a legkorábbi példáját képviselik annak a két útnak, melyet az emberek Isten rendelései kapcsán választanak. Ábel Krisztus előképét látta az áldozatokban, Káin azonban nem hitt azok szükségességében. Nem akarta megérteni, hogy a megölt bárány Krisztust jelképezi. Az állatok vére semmit nem jelentett számára. Az evangélium éppúgy szólt Káinhoz, mint testvéréhez, de számára halál illata volt halálra, mert az áldozati bárányban nem tudta felismerni Jézus Krisztust, a megváltás egyetlen lehetőségét.

A Megváltó élete és halála minden Reá mutató prófeciát betöltött. Ő volt az alapja minden kijelentett előképnek. Krisztus megtartotta az erkölcsi törvényt, és felmagasztalta azt azáltal, hogy az ember képviselőjeként eleget tett rendelkezéseinek. Azok az izraeliták, akik az Úrhoz fordultak és Krisztust az áldozatokban bemutatott előképek valóságaként fogadták el, felismerték az „elmúlandónak végét”. A zsidó rendszert övező homály a Mózes arcának dicsőségét elfedező lepelhez volt hasonló számukra. A Mózes arcán megjelenő dicsőség annak a vi-

lágosságnak a visszaverődése volt, amit Krisztus hozott a világba az emberekért.

Mialatt Mózes a hegyen tartózkodott Istennel, a megváltási terv - egészen Ádám bukásától kezdve - hatalmas erővel tárult fel előtte. Mózes tudta, hogy ugyanaz az angyal fog megjelenni a testben, aki a zsidó nép vándorlásait vezette. Isten szeretett Fia - aki egy volt az Atyával - mindazokat meg fogja békéltetni Istennel, akik majd hisznek és bíznak őbenne. Mózes átlátta az áldozati rendszer valódi jelentőségét. Krisztus az evangéliumra tanította őt, s annak dicsősége úgy megvilágította ábrázatát, hogy az emberek képtelenek voltak rátekinteni.

Maga Mózes nem volt tudatában az arcán ragyogó dicsőségnek, és nem tudta, hogy miért menekültek előle Izrael fiai, amikor közeledett hozzájuk. Magához hívta őket, de ők nem mertek megdicsőült arcára nézni. Amikor Mózes megértette, hogy mi történik, lepellel fedte el ábrázatát.

A Mózes arcán ragyogó dicsőség azért volt olyan fájdalmas a népnek, mert áthágták Isten törvényét. Ez azoknak az érzéseit illusztrálja, akik megsértik az isteni törvényt. El akarnak távozni átvilágító fényéből, ami rettenetes a törvénszegőknek, de szent, igaz és jó a hűségesekeknek. Csak az Isten törvényéhez helyesen viszonyulók mérhetik fel Krisztus áldozatának valódi értékét, melyet az Atya törvényének megrontása tett szükségessé.

A Krisztust elutasító zsidókhoz hasonlóan sötét lepel takarja azok értelmét is, akik szerint az ószövetség idején nem volt Megváltó. A Krisztusra mutató áldozati rendszerben a zsidók az eljövendő Megváltóba vetett hitük jelképeit látták. Mikor azonban Jézus megjelent, s az eljövendő Messiásra utaló összes próféciaát betöltötte, valamint olyan dolgokat vitt véghez, melyek Istenfiúságát megerősítették, a zsidók elvetették Őt és igaz jellemének legnyilvánvalóbb bizonyítékait is elutasították. Ugyanakkor a Krisztus hitét valló keresztény egyház a zsidó rendszer elvetésével szintén Krisztust veti el, hiszen a zsidó vallási életforma Tőle származott. (The Signs of the Times, 1878. március 14.)

[<<< vissza a 8. tanulmányhoz](#)

---

8. Tanulmány javasolt olvasmánya

A TÖRVÉNY A GALÁTZIABELIEKHEZ ÍRT LEVÉLBEN

KRISZTUS ÉS A TÖRVÉNY

Többen kérdezik a Galátziabeliekhez írt levél törvény értelmezése kapcsán: „Melyik törvény a Krisztushoz vezérlő mester?” - „Mind a ceremoniális, mind pedig az erkölcsi törvény, azaz a Tízparancsolat” - válaszolom.

Krisztus volt az alapja a teljes zsidó rendszernek. Ábel halála Káin engedetlenségének következménye volt, aki nem fogadta el Istennek azt a tervét, mely szerint Jézus Krisztus - áldozatokban elővetített - vére szerezhet számára szabadulást. Káin elutasította a vérontást, mely Krisztus vérének a világért való

kiontását jelképezte. A teljes szertartás Istentől származott, a rendszer alapja pedig Krisztus volt. A törvény tanítómesteri munkájának kezdete, hogy a bűnös embert elgondolkodtassa Krisztusról, a zsidó vallási életforma megalapozójáról.

A szentély szolgálatában valamiképpen résztvevők mindegyike folyamatos tanítást kapott Krisztus közbenjárásáról az emberek érdekében. Ez a szolgálat úgy lett eltervezve, hogy minden szívben szeretetet ébresszen Isten törvénye iránt, mely nem más, mint országának törvénye. Az áldozati szertartás Isten Krisztusban megnyilvánuló szeretetének példabeszéde az Ő szenvedéséről, áldozathaláláról, a bűnös emberiség vétkeinek felvállalásáról, valamint arról, hogy az ártatlan bűnné lett az emberekért.

A megváltás nagy témáján elmélkedve megértjük Krisztus munkáját. Nemcsak a Lélek megígért ajándékai, de a Krisztus áldozata és közbenjárása is olyan témák, melyeknek felemelő, szent és nagyszerű gondolatokat kellene ébreszteniük szívünkben az isteni törvényt illetően, mely elvárásait minden emberre kiterjeszti. Ennek a törvénynek egy olyan kis tettel való megrontása hozta az emberekre és a földre az Isten törvényének való engedetlenség következményeit, mint a tiltott gyümölcs megízlése.

Világosan kellene látnunk, hogy mi a bűn, és el kellene kerülnünk a legkisebb közeledést is ahhoz a ponthoz, ahol átlépjük az engedelmesség és az engedetlenség határát.

Isten azt szeretné, ha teremtményei megértenék Isten dicsőséges Fiának munkáját, vagyis azt, hogy életét adta a világ megváltásáért. „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg őt” (1Jn 3:1).

A bűnös szívében hála ébred, amikor végtelen és érdek nélküli szeretetet és jószágot lát Krisztusban, s ez arra készteti, hogy engedjen az Ő vonzásának. (87. Kézirat, 1900.)

ELSŐSORBAN AZ ERKÖLCSI TÖRVÉNY

„Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg” (Gal 3:24). Ebben az igeversben elsősorban az erkölcsi törvényről beszél a Szentlélek az apostolon keresztül. A törvény rámutat bűneinkre és Krisztusra szoruló állapotunkra. Arra indít, hogy - Isten felé tanúsított bűnbánat és az Úr Jézus Krisztusban való hit által - Jézushoz meneküljünk bűnbánatért és lelki békéért.

Ennek az igazságnak az elfogadására, valamint az előre kialakított vélemények feladására való hajthatatlanság mutatkozott meg Minneapolisban az Úr küldöttei - E. J. Waggoner és A. T. Jones - ellenzőinek körében. Az ellenszegülés szítása révén Sátán sikerrel járt abban, hogy népüktől nagy mértékben elzárja a Szentlélek különös erejét, melyben Isten részesíteni kívánta őket. Az ellenség megakadályozta őket annak megszerzésében, ami felruházhatta volna őket az a képességgel, hogy elvigyék az igazságot a világnak, mint ahogy az apostolok tették pünkösöd napját követően.

A Tízparancsolatot nem annyira a tilalom, mint inkább a kegyelem oldaláról kell szemlélni. A tiltások az engedelmségben való boldogság biztosítékai. Ha Krisztusban fogadjuk el azokat, akkor olyan jellemtisztaságot munkálnak bennünk, ami örökkévaló korokon át fog örömeinkre szolgálni. Az engedelmesnek a védelem falaként szolgálnak. A Tízparancsolatban Isten jóságát szemléljük, aki az ember elé tárja az igazság változhatatlan alapelveit, s ezáltal pajzsot ad a törvényszegésből származó gonoszságok ellen.

Ne tekintsünk úgy Istenre, mint aki alig várja, hogy megbüntesse a bűnöst! A büntetést a bűnös hozza magára. Saját tettei olyan körülményeket vonnak maguk után, melyeknek meglesz a biztos következménye. A törvényszegés minden egyes tette visszahat a bűnösre, változást hoz jellemében, és könnyebbé teszi számára az újbóli vétkezést. A bűnt választva az ember elkülöníti magát Istentől, levágja magát az áldás csatornájáról, aminek biztos hatása romlás és halál.

A törvény Isten elgondolásának kifejezése. Amikor azt Krisztusban elfogadjuk, saját elgondolásunkká válik. A törvény természetes vágyaink és hajlamaink, valamint a bűnre vezető kísértések ereje fölé emel bennünket. „A te törvényed kedvelőinek nagy békességük van, és nincs bántódásuk” (Zsolt 119:165) - semmi nem okozhatja botlásukat.

Megigazulás nélkül nincs békesség. A bűnös harcban áll Istennel, de aki elfogadja a törvény igazságát Krisztusban, az összhangban van a mennyei. „Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást” (Zsolt 85:11). (96. Levél, 1896.)

[<<< vissza a 8. tanulmányhoz](#)

---

9. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUSHOZ VEZETŐ ÚT, 21-33. BŰNBÁNAT

Lehet-e Isten előtt igaz az ember? Hogyan igazulhat meg a bűnös? Egyedül Krisztus által jöhetünk Istennel összhangba, szentségre. De hogyan juthatunk Krisztushoz? Bűneink tudatában ma is sokan kiáltják, az első pünkösdi napján összegyűlt tömeggel együtt: „Mit cselekedjünk?”. Péter apostol első szava ez volt: „Térjete meg!” Röviddel ezután pedig így szólt: „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek!” (ApCsel 2:37-38; 3:19).

A bűnbánat a bűn feletti bánkódást és az attól való elfordulást jelenti. Mindaddig nem hagyunk fel vétkeinkkel, amíg azok bűnös voltát fel nem ismerjük. Életünkben akkor történhet csak a valódi változás, ha teljes szívvel elfordulunk a bűntől.

Sok ember ma is félreérti a bűnbánat igazi lényegét. Sokan szomorkodnak vétkeik miatt, külsőleg javulást is mutatnak, mert félnek a bűn következményeitől. Azonban ez nem az Isten akaratának megfelelő bűnbánat. Ezek inkább a szenvedéseket fájlalják, nem magát a bűnt. Így panaszkodott és jajgatott Ézsau

is, amikor látta, hogy elsőszülöttségi jogát örökre elvesztette. Bálám is beismerte bűnét, amikor Isten angyala kivont karddal állott útjában, mert életéért reszkedett. Mégsem láthatjuk náluk az igazi bűnbánatot, a megtérést, az életelv megváltozását és a bűntől való irtózást. Miután Júdás Iskariotes Urát és Mesterét elárulta, így kiáltott fel: „Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért” (Mt 27:4).

Ezt a bűnbeismerést azonban csak a rá várakozó rettenetes kárhozat tudata és a végítélettől való rettegés csikarta ki belőle. Bűnének következményei félelemmel töltötték el, azonban arról nem olvashatunk, hogy szívet tépő szomorúsággal bánkódott volna azon, amiért Isten ártatlan Fiát elárulta és Izrael Szentjét megtagadta. Fáraó is beismerte bűneit, amíg Isten fenyítő vesszeje alatt szenvedett, de csak azért, hogy a további büntetést elkerülje; mihelyt azonban megszűntek a csapások, azonnal tovább dacolt Istennel. Ezek az emberek fájlalták ugyan a bűn következményeit, de nem bánkódtak bűnük felett.

Ha azonban a szív enged a Szentlélek befolyásának, a lelkiismeret felébred; a bűnös felismeri Isten törvényének mélységét és szentségét, amely Isten kormányzásának alapját képezi a mennyben és a földön. Az a világosság, „mely megvilágosít minden embert” (Jn 1:9), bevilágít a lélek titokzatos kamráiba és a sötétség elrejtett dolgait nyilvánvalókká teszi. Meggyőződés lesz Úrrá szíven, lelkén. A bűnös egyrészt megérti Isten igazságosságát és rettegéssel gondol arra, hogy egykoron bűnösen és tisztátalanul kell megjelennie a szívek Vizsgálóbírája előtt. Másrészt látja Isten szeretetét, a megszentelt élet szépségét, a lelki tisztaság örömet; vágyódik a megtisztulás után és szeretné a mennyel való összekötést helyreállítani.

Dávid imája, melyet bűnbeesése után mondott, megismerteti velünk a bűn feletti őszinte szomorúság lényegét. Nem látjuk, hogy bűneit elfedezi, menteti, vagy a fenyegető ítélet elől menekülni igyekezett volna. Dávid látta bűneinek nagyságát, a lelkén tapadó szennyet, és átérezte vétkeinek terhét. Nemcsak bűnbocsánatért, hanem szívének megtisztításáért is könyörgött. A szentség öröme és az istennel való közösség visszaállítása után vágyakozott. Lelke érzelmeit azért ilyen szavakkal fejezte ki:

„Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott,
vétke elfedeztetett.

Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít, és lelkében csalárd-ság nincsen.” (Zsolt 32:1-2)

„Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint;
irgalmasságodnak sokasága szerint töröld el az én bűneimet! Egészen
moss ki engemet az én álnokságomból, és az én vétkeimből tisztíts ki engemet;
Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem forog...

Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehé-
rebb leszek a hónál...

Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg ben-
nem. Ne vess el engem a te orcád elől, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem.

Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem...

Szabadíts meg engemet a vérontástól, óh Isten, szabadításomnak Istene! hogy harsogja nyelvem a te igazságodat.” (Zsolt 51:3-16)

Ily bűnbánat felette áll saját erőnknek; csak egyedül Krisztus által érhető el, aki felment a magasságba, és ajándékokat adott az embereknek.

Éppen e tekintetben tévednek sokan, és ezért nem nyerik el azt a segítséget, amelyet Krisztus nekik adni kíván. Úgy vélekednek, hogy addig nem jöhetnek Jézushoz, amíg bűnvallomást nem tettek, és hogy épp a bűnbánat egyengeti a bűnbocsánat útját. És az tényleg igaz, hogy a bűnbánatnak meg kell előznie a bűnbocsánatot, hiszen csak a töredelmes, összetört szív érzi a Megváltó szükségességét. De vajon várokoznia kell-e a bűnösnek addig, míg levezekelt, hogy Jézushoz jöhessen? Vajon a megkívánt töredelem akadályt képezzen-e a bűnös és az Üdvözítő között?

A Biblia sehol sem tanítja, hogy a bűnösnek előbb vezekelnie kell, mielőtt Jézus hívó szavát követhetné: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket”(Mt 11:28). Egyedül Krisztustól kiáradó megváltási erő vezethet bennünket igazi bűnbánathoz. Péter ezt a gondolatot a következő szavakkal fejezte ki az izraeliták előtt: „Ezt az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbjával, hogy adjon az Izraelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát” (ApCsel 5:31). Miként Krisztus Lelke nélkül, Aki lelkiismeretünket felébreszti, nincs őszinte bűnbánat, úgy Krisztus nélkül nincs bűnbocsánat.

Krisztus a forrása minden igaz szándéknak. Csakis Ő tud szívünkbe a bűn ellen gyűlöletet plántálni. Ha igazság és tisztaság után vágyakozunk, ha bűnös voltunknak tudatára ébredünk, ez mind világos bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek hat a szívünkre.

Jézus mondotta: „Ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok”(Jn 12:32). A bűnösnek Krisztust mint Megváltót kell megismernie, aki a világ bűneiért életét áldozta fel. Ha Isten Bárányát a Golgota keresztfáján szemléljük, kibontakozik előttünk a megváltás titka, és Isten szeretete bűnbánatra vezet bennünket. Krisztus, szenvedése és halála által hozzánk, bűnösökhöz való fel-foghatatlan szeretetéről tett bizonyosságot; s miközben a bűnös szemléli ezt a szeretetet, szíve meglágyul, elméje fogékonnyá lesz, s lelkét töredelemre készíti.

Igaz, hogy az emberek néha szégyenlik bűnös útjaikat, s hogy néhány gonosz szokást elhagynak, még mielőtt tudatában lennének annak, hogy Krisztus, szeretetével vonzza őket. Ha azonban bármikor javulni igyekeznek, komolyan vágyakozva becsületes életre, akkor erre egyedül Krisztus ereje készíti őket. Oly befolyás, melynek még nincsenek tudatában, munkálkodik szívükön, lelkiismeretük felébred, és külső életmódjuk átalakul. S midőn Krisztus vonzza őket, hogy keresztféjére tekintsenek, hogy szemléljék Őt, akit bűneik juttattak a keresztfára,

akkor követni kezdik lelkiismeretük intő szavát. Nyilvánvalóvá lesz előttük életük bűnös volta és szívük makacssága. Krisztus igazsága megvilágosítja értelmüket, és így kiáltanak fel: „Vajon mi is a bűn, hogy zsákmánya megváltásáért ily nagy áldozatot kíván? Vajon mindezen szeretetre, szenvedésre és megaláztatásra szükség volt-e, hogy el ne vesszünk, hanem örök életet nyerjünk?”

A bűnös ellenállhat ennek a szeretetnek, vonakodhat Krisztushoz közelebb jutni; de ha nem ellenkezik, Jézus végül magához vonja. Ha a bűnös megismeri Isten üdvtervét, akkor a kereszt tövéhez borul, és komolyan megbánja bűneit, melyek Isten hűségese Fiának szenvedéseit okozták.

Ugyanazon isteni erő, mely a természetet uralja, hat az emberi szívekre is, kimondhatatlan vágyat ébreszt bennük olyasvalami után, amijük nincs. E világ kincsei nem elégíthetik ki vágyait. Isten Lelke munkálkodik bennük, hogy oly javak után törekedjenek, melyek egyedül nyújthatnak a léleknek békét és nyugalmat; ezek: a Krisztussal való közösség, az életszentség öröme. Az Üdvözítő, látható és láthatatlan befolyásával folytonosan munkálja az emberi lelket, hogy azt a bűnnek ki nem elégítő örömeitől elvonja és a végtelen öröm forrásához juttassa, amelyet Benne elnyerhetnek. Az isteni üzenet mindazokhoz szól, akik hiába igyekeznek e világ „repedezett” kútjaiból vizet meríteni: „És aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen” (Jel 22:17).

Ti, akik teljes szívetekből jobb után vágyakoztok, mint amit e világ nyújthat, ismerjétek fel ebben a vágyban Istennek hívó szavát! Imádkozzatok igazi bűnbánatért, és kérjétek, hogy Krisztust az Ő végtelen szeretetében és tisztaságában nyilatkoztassa ki néktek. Üdvözítőnk élete tökéletes példája az isteni törvény alapelveinek: Isten és ember iránti szeretetnek. Jóságban és önzetlen szeretetben telt el élete. Csak ha Őreá nézünk, és csak ha a Megváltónak isteni fénye sugárzik ránk, ismerjük be igazán szívünk bűnös voltát.

Lehet, hogy Nikodémushoz hasonlóan mi is azzal áltatjuk magunkat, hogy erkölcsös és szennytelen életmódot folytattunk, s azt hisszük, nem szükséges Isten előtt - közönséges bűnöshöz hasonlóan - megalázkodnunk. Azonban, ha Krisztus bevilágít lelkünkbe, akkor felismerjük szívünk bűnös voltát, önző szándékainkat és Isten iránti ellenségeskedésünket, melyek életünk minden egyes cselekedetét beszennyezték. Akkor tudatára jutunk annak, hogy minden mi igazságunk olyan, mint a szennyes ruha (Ésa 64:5), hogy egyedül Krisztus vére az, amely megtisztíthat bennünket összes bűneinktől és amely szívünket az Ő képmására alakíthatja át.

Isten dicsőségének egyetlen sugara, Krisztus tisztaságának egyetlen visszfénye, amely lelkünkön áthatol, kimutat minden szennyes foltot, és feltárja az emberi jellem fogyatékososságait és elfajulásait. Feltűnteti a mi emberi hibáinkat és gyengeségeinket, szentségtelen kívánságainkat és vágyainkat, szívünk hűtlenségét és ajkunk tisztátalanságát. Napfényre kerül a bűnös hűtlensége, hogy áthágta Isten szent törvényét. Isten Lelkének intő befolyása megtöri büszkeségét és megalázza. A bűnös megutálja önmagát, ha Krisztus szeplőtlen, tiszta jellemét szemléli.

Midőn Dániel próféta látta Isten dicsőségét, mely a mennyei küldöttet körülvette, saját gyengeségének és tökéletlenségének érzete leigázta őt. Hogy milyen hatással volt rá ez a csodálatos jelenet, azt a következő szavakkal írja le: „És én egyedül hagytam, és látám ezt a nagy látomást, és semmi erő sem marada bennem, és orcám eltorzula, és odalőn minden erőm” (Dán 10:8). Az ily módon érintet szív meggyűlöli az önzést, az önimádatot, és Krisztus igazságának segedelmével olyan szívbeli tisztaságra törekszik, amely Isten törvényeivel és Krisztus jellemével összhangban van.

Pál apostol mondja: „A törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam” (Fil 3:6), amennyire természetesen külső cselekedetek tekintetbe jöhettek. Azonban mikor a törvény lelki jellegét és benső jelentőségét is megértette, tudatára ébredt bűnös voltának. A törvény betűit tekintve, ahogy ezt az emberek általában teszik, az apostol tartózkodott a bűntől; azonban mikor bepillantott a törvény szent tanításainak mélységébe, és önmagát is meglátta, úgy, ahogy Isten ismerte őt, mélyen megalázkodott, és beismerte bűneit: „Én pedig éltem régen a törvény nélkül: de ama parancsolatnak eljövételével felelevenedék a bűn, én pedig meghalék” (Róm 7:9-10). Mikor a törvény lelki lényegét helyesen felismerte, a bűn valódi félelmetességében mutatkozott előtte, és büszkesége eltűnt.

Isten nem tekint minden bűnt egyenlően nagyknak, hanem fokozatok szerint, miként az emberek is, megkülönbözteti azokat; azonban ha valamelyik bűn még oly jelentéktelennek látszik is az emberek szemében, Isten szemében egyetlen bűn sem csekély. Az emberi ítélet tökéletlen és részrehajló; Isten azonban a valóságnak megfelelően mérlegeli a dolgokat. Az iszákost például megvetik, és azt mondják, hogy bűnei kizárják az égből; azonban mily sokszor dorgálás nélkül hagyják a büszkeséget, az önzést, a kapzsiságot és az irigységet. Holott Isten szemében ezek a bűnök különösen bántóak, mert ezek a legélesebb ellentétben állnak irgalmas jellemével és azzal az önzetlen szeretettel, amely az el nem bukkott világ légköre. Aki durva bűnbe esett, érzi annak gyalázatát és szégyenét, és érzi, hogy Krisztus kegyelmére szorul, de a fennhéjázó és gőgös ember semmi szükségét nem érez, és elzárja szívét Krisztus és azon végtelen áldások elől, melyeket egyedül ő adhat.

A szegény vámszedő, aki így imádkozott: „Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!” (Lk 18:13), nagyon gonoszknak tekinthette magát, és mások szintén ily színben látták; de beismerte nyomorát és ínségét. Bűneinek és gyalázatának terheit Isten elé vitte, és bocsánatért esedezett. Szíve tárva volt, hogy Isten Lelke elvégezhesse benne kegyelmi munkáját és megszabadítsa a bűn hatalmától. A büszke és öngigazult farizeus imája ellenben azt mutatta, hogy szíve zárva volt a Szentlélek befolyása előtt. Miután Istentől eltávolodott, fogalma sem volt arról, hogy az isteni tökéletességhez és szentséghez viszonyítva, mily szennyos volt saját jelleme. Mivel semmi szükségét nem érzett, nem is nyert el semmit.

Ha látjuk bűnösségünket, egyetlen percet se várjunk, hogy magunkat megjavítsuk. Sokan azt gondolják, nem elég jók ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjenek.

De vajon saját erődből megjavulhatsz-e? „Majd ha meg tudja változtatni bőrét a néger, vagy foltjait a párduc, akkor tudtok ti is jót tenni, úgy megtanultátok a rosszat!” (Jer 13:23 - új prot. ford.). Egyedül Istennél van számunkra segítség. Ne várjunk erősebb hitre, kedvezőbb alkalmakra vagy szentebb jellemre! Saját erőnkől semmit sem érhetünk el. Amint vagyunk, úgy kell Krisztushoz mennünk.

Azonban rettenetesen csalódnak azok, akik azt hiszik, hogy Isten végtelen szeretetében és irgalmában olyanokat is üdvözít, akik kegyelmét visszautasítják. Csakis a keresztfényében ismerhetjük fel a bűn iszonyatos voltát. Emberek, akik azt állítják, hogy Isten kegyelme nagyobb annál, semhogy a bűnöst kiteszítsa, tekintsenek fel a Golgotára. Az emberiség megváltásának más módja nem volt; a keresztfán bemutatott áldozat nélkül az emberiség sohasem szabadulhatott volna meg a bűnnek beszennyező hatalmától és soha többé nem léphetett volna szent lényekkel közösségbe. Enélkül nem válhattak volna a lelki élet részeseivé sem. Ezért vette Krisztus magára az engedetlenek bűnét, és szenvedett helyettük. Isten Fiának szeretete, szenvedése és halála bizonyítják a bűn rettenetes nagyságát; megértetik velünk, hogy nincs más menekvés a bűn hatalmából, és nincs más reményünk a magasabb rendű életre, csak ha Krisztusnak engedelmeskedünk.

Megtéretlen emberek néha azzal mentegetik magukat, hogy Krisztus állítólagos követőiről így nyilatkoznak: „Én is vagyok olyan jó, mint ők. Az ő életük sem önmegtágadóbb, becsületesebb, mértékletesebb, mint az enyém.” Ily módon mások hibáival mentik saját bűneiket, mulasztásaikat. Ámde mások bűnei és fogyatékoságai senkit sem mentenek fel, mert az Úr nem tévelygő emberi mintaképet adott minékünk. Isten tökéletes Fia adatott nekünk példaképül, és azok, akik a hitvalló keresztények hibái és gyengeségei miatt panaszkodnak, mutassanak maguk jobb életet, nemesebb példát. Ha olyan jól tudják, hogy az igaz kereszténynek milyennek kellene lennie, nem nagyobb-e ezáltal a saját bűnük? Tudják, hogy mi a helyes, de mégsem követik.

Őrizkedjete a hosszas habozástól! Ne mulasszátok el a bűneitekből való megtérést, hanem keressétek Jézust, s a szív tisztaságát! Ebben a tekintetben ezek, tízezrek hibáztak, helyre nem hozhatóan, örök vesztükre. Nem akarok sokat beszélni az emberi élet rövidségéről és bizonytalanságáról, de van egy borzalmas veszedelem - olyan veszedelem, melyet sajnos nem értenek meg kellőképpen - ha késlekedünk a Szentlélek szavára hallgatni, és inkább tovább folytatjuk a bűnös életet. Mert valóságban a halogatás ezt jelenti. A legkisebb bűn elkövetése is azzal a veszedelemmel járhat, hogy az örök üdvösséget elveszíthetjük miatta. Amit mi nem győzünk le, az bennünket győz le és megsemmisülésünket idézi elő.

Ádám és Éva azzal igyekeztek lelkiismeretüket megnyugtatni, hogy oly csekély dolog, mint enni a tiltott fa gyümölcséből, nem vonhat oly rettenetes következményeket maga után, mint amilyeneket Isten kijelentett. Azonban e jelentéktelennek tűnő dolog Isten megváltoztathatatlan, szent törvényének áthágása

volt; elválasztotta az embert Istentől, és rázúdította a világra a halál és kimondhatatlan nyomor áradatát. Évezredek óta állandóan fájdalom és jajkiáltás száll fel a földről; és az ember engedetlensége folytán az egész teremtés nyög és sóhajtozik fájalmában. Maga a menny is megérezte ennek az istenellenes lázadásnak hatását. Golgota képezi emlékkövét annak a csodálatos engesztelő áldozatnak, melyet megkövetelt az isteni törvény áthágása. Ne tekintsük a bűnt soha csekély és jelentéktelen dolognak!

A parancsolatok minden egyes áthágása Krisztus kegyelmének megvetése és elhanyagolása következményeiben visszahat mireánk; megkeményíti szívünket, meggyengíti akaratunkat, elhomályosítja értelmünket, és nem csak hajlamunk, hanem képességünk is csökken, hogy a Szentlélek szeretettel hívó szavát kövessük.

Sokan azzal a gondolattal akarják megnyugtanni felébredt lelkiismeretüket, hogy gonosz útjaikat bármikor megváltoztathatják. Úgy vélik, hogy a kegyelmi meghívást nem kell oly komolyan venni, hiszen mindig újból és újból figyelmezteti őket. Azt hiszik, hogyha bár a kegyelem Lelkét megvetették és befolyásukkal Sátán oldalára álltak, elégséges, ha a végső pillanatban megváltoztatják életüket. De ezt nem oly könnyű megtenni. Egész élettapasztalatuk és nevelésük úgy alakította jellemüket, hogy többé aligha támad az a kívánságuk, hogy Krisztushoz hasonlókká legyenek.

Egyetlen rossz jellemvonás vagy bűnös kívánság, melyet hosszú időn át ápolunk, közömbössé tehet bennünket az evangélium minden erejével, befolyásával szemben. Minden bűnös élvezet elidegeníti a lelket Istentől. Az az ember, aki az isteni igazságok irányában hitetlen makacsságot és közömbösséget mutat, csak azt fogja majd aratni, amit vetett. Az egész Bibliában nem találunk komolyabb figyelmeztetést a bűnnel való játék ellen, mint ezt, hogy a bűnös „saját bűnének köteleivel kötöttetik meg” (Péld 5:22).

Krisztus mindig kész bennünket bűneinktől megszabadítani, de akaratunkat sohasem kényszeríti. Ám, ha állandó vétkezés folytán akaratunk teljesen a gonosz felé hajlik, ha nem vágyunk újból szabadabbá lenni, és nem akarjuk elfogadni Isten kegyelmét, vajon mit tehet még érettünk? Ha Isten szeretetét makacsul visszautasítjuk, önmagunk vagyunk kárhozatunk okozói. „Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja”(2Kor 6:2). „Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket”(Zsid 3:7-8).

„Mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szíven van” (1Sám 16:7) - az emberi szívet, amelyben váltakozik az öröm és fájdalom; azt a tévelygő és szeszélyes szívet, amely oly sok tisztátalanságnak és képmutatásnak tanyája. Isten jól ismeri a szív indokait, céljait és szándékait. Menjetek Őhöz a ti szennyes, tisztátalan szívetekkel, tárjátok ki azt az Ő mindent látó szemei előtt, és kiáltatok fel együtt a zsoltáráról: „Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja,

és vezérelj engem az örökkévalóság útján!" (Zsolt 139:23-24).

Sokan elfogadják az ésszerűség vallását, a kegyesség külső formáit anélkül, hogy szívüket megtisztítanák. A mi imánk legyen: „Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem!” (Zsolt 51:12). Legyetek őszinték önmagatokhoz! Legyetek olyan komolyak és kitartóak, mintha a földi életek ettől függne! Ez oly fontos kérdés, melyet Isten és önmagatok között rendeznetek kell, mégpedig az egész örökkévalóságra. Csalárd reménynek örök halál lesz a következménye.

Olvassátok és kutassátok imával a Szentírást! Ez megmutatja néktek Isten törvényében és Krisztus életében az életszentség fenséges alapelveit, „amely nélkül senki sem látja meg az Urat” (Zsid 12:14). Meggyőz benneteket bűneitekről, de a megváltás útját is kijelenti néktek. Kövessétek, mert általa Isten szól hozzátok!

Ne adjátok fel kétségbeesetten a küzdelmet, ha bűneitek nagyságát és valódi állapototokat felismeritek! Krisztus azért jött e világra, hogy a bűnösöket megmentse. Nem mi engeszteljük ki Istent, hanem - óh mily túlradó szeretet! - Isten volt az, aki Krisztusban „megbékéltette magát a világot” (2Kor 5:19). A legbensőbb szeretettel fáradozik, hogy eltévelyedett gyermekeinek szívét megnyerje. Földi szülők sem lehetnek oly türelmesek, elnézők, gyermekeik hibái és gyengéi iránt, mint amilyen gyengéden vonja Isten azokat, kiket megmenteni kíván. Senki sem tudott volna bensőségesebben hatni a bűnösre. Emberi ajkáról még sohasem hangzottak el olyan könyörgések a bűnösökért, mint az övéről.

Ha Sátán az súgja néktek, hogy igen bűnösök vagytok, tekintetek fel Megváltótokra, és beszéljétek érdemeiről; segedelmet egyedül az ő világosságában lehettek. Ismerjétek be bűneiteket, de kiáltsátok a gonosz felé: „Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket...” (1Tim 1:15), s hogy e kimondhatatlan szeretet által ti is megmenekülhettek. Jézus egyszer kérdést intézett Simonhoz, két adósra nézve. Az egyik kisebb a másik pedig nagyobb összeggel tartozott urának, de ez mindkettőnek elengedte az adósságot. Jézus megkérdezte Simont, vajon a két adós közül melyik szereti jobban urát? Simon így felelt: „Azt gondolom, hogy az, akinek többet engedett el” (Lk 7:43). Mindnyájan súlyosan vétkeztünk, de Krisztus azért halt meg, hogy mi bűnbocsánatban részesüljünk. Áldozatának érdemei elégségesek arra, hogy az Atyának bemutatassa. Akiknek legtöbbet bocsátott meg, azok legjobban fogják Őt szeretni, s azok állanak legközelebb trónjához, hogy Őt végtelen szeretetéért és áldozatáért magasztalják és dicsőítsék. Aki felismeri Isten szeretetét, igazán megérti a bűn nagyságát és horderejét. Ha megmentőnknek felénk nyújtott kezére tekintünk, ha megértjük azon végtelen áldozat nagyságát, melyet Krisztus érettünk bemutatott, akkor szívünk a szeretet, a hála érzelmeiben fog felolvadni.

[<<< vissza a 9. tanulmányhoz](#)

---

9. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUSHOZ VEZETŐ ÚT, 35-39. BŰNVALLOMÁS

„Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer” (Péld 28:13).

Egyszerűek, igazak és ésszerűek azok a feltételek, melyek alapján Isten kegyelmét elnyerhetjük. Isten nem kíván tőlünk méltatlan vagy lehetetlen dolgokat, hogy bocsánatban részesülhessünk. Nem szükséges hosszú és fáradságos zarándoklásokat végeznünk, sem fájdalmas önkínzásoknak alávetnünk magunkat, hogy lelkünket a menny és föld Teremtőjének beajánljuk, hogy ily módon bűneinket levezekeljük; aki bűnét bevallja és elhagyja: kegyelmet nyer.

Az apostol a következőket írja: „Valljátok meg bűneiteket egymásnak, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok” (Jak 5:16). Valljátok meg Istennek, aki egyedül bocsáthatja meg azokat; hibáitokat pedig egymásnak. Ha barátodat vagy szomszédodat megbántottad, be kell előtte ismerned igazságtalanságodat, és neki is legszentebb kötelessége teljes szívből megbocsátani. Ezután Istenhez is bocsánatért kell esedezned, mert testvéred, akit megbántottál, Istennek tulajdona, és mikor megsértetted, egyúttal Isten ellen is vétkeztél, aki az ő Teremtője és Megváltója. Az ilyen ügy egyedüli Közvetítőnk, a nagy főpap elé kerül, aki „megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt”(Zsid 4:15). Ő részvételt van gyengeségeink iránt, és összes bűnös hajlamainkból kigyógyíthat bennünket.

Azok, akik nem alázták meg magukat Isten előtt, bűneiket beismerve, még nem teljesítették a bűnbocsánat legelső feltételét sem. Ha még nem éreztük azt az igazi bűnbánatot, melyet még soha senki meg nem bánt, ha bűneinket még nem vallottuk be a megtört szív alázatosságával, töredelmével, és nem fordultunk el tőle borzalommal, akkor még sohasem törekedtünk komolyan bűneink bocsánatára. Ha még sohasem kerestük őszintén az Istennel való megbékélést, nem is találhattuk azt meg. Ha mind ez ideig nem nyertünk bűnbocsánatot, annak egyedüli okát abban kell keresnünk, hogy nem voltunk hajlandók szívünket megalázni és alkalmazkodni az Isten Igéjében foglalt feltételekhez. A Szentírás útba igazít és felvilágosít bennünket e tekintetben. Bűneink megvallása akár nyilvánosan, akár pedig titokban sohase történjen kényszerből, hanem önkéntes és őszinte legyen; ám semmi esetre sem könnyelmű és gondatlan módon. Sohase kényszerítsük bűnvallomásra azt, aki még nincs tudatában a bűn rettenetes horderejének és lényegének. Ha a bűnvallomás szívünk bensejéből fakad, úgy megtalálja az utat Isten kegyelmi trónjához. A zsoltáríró a következőképp fejezi ezt ki: „Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket” (Zsolt 34:19).

Az őszinte bűnvallomásnak mindig sajátos jellege van, és személyes bűnöket ismer be. Ezek lehetnek oly természetűek, hogy egyedül Istennek kell bevallani,

vagy pedig olyanok, hogy általuk embertársainknak ártottunk, és ezért tőlük kell kérnünk bocsánatot. Avagy nyilvános természetűek, s akkor nyilvánosan is be kell azokat ismernünk. De minden beismerés határozott és tárgyilagos legyen, és azokra vonatkozzék, melyeket elkövettünk.

Sámuel idejében Izrael fiai eltávolodtak Istentől. Viselték is bűnük következményeit, mert nem hitték, hogy Isten gondviselése, ereje és bölcsessége intézi a népek sorsát; mert nem bíztak hatalmában, mellyel művét megvédelmezheti és elvégezheti. Elfordultak a világmindenség hatalmas Uralkodójától, és olyan kormányzatot kívántak, amilyennel a körülöttük lakó népek bírtak. Még mielőtt elveszítették békéjüket visszanyerték volna, nyilvánosan beismerték bűnüket a következő szavakkal: „Minden bűneinket csak öregbítettük azzal a bűnnel, hogy királyt kértünk magunknak” (1Sám 12:19). Éppen ez a bűn volt az, amelyet be kellett ismerniük. Hálátlanságuk, mely őket Istentől elválasztotta, súlyos teher gyanánt nehezedett szívükre.

Bűnvallomást, őszinte bűnbánat és javulás nélkül Isten nem fogad el. Egész életünknek át kell alakulnia, és mindazt, ami Istent sérti, el kell hagynunk. Ez lesz az eredménye a bűneink felett érzett őszinte bánatunknak. A következő szavak tisztán és érthetően mutatják kötelességeinket: „Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szűnjetek meg gonoszt cselekedni; tanuljatok jót tenni, törekedjétek igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét” (Ésa 1:16-17). „...a zálogot visszaadja, ragadományt nem ragadoz... Az én parancsolatimba jár és törvényemet megőrzi, hogy igazságot cselekedjék; ez az igaz, ő élvén él” (Ez 18:7-9). Pál apostol így írja le a bűnbánat munkáját: „Mert ímé ez a ti Isten szerint való megszorodástok milyen nagy buzgóságot keltett tibennetek, sőt védekezést, sőt bosszankodást, sőt félelmet, sőt kívánczóságot, sőt buzgóságot, sőt bosszúállást. Mindenképpen bebizonyítottátok, hogy tiszták vagytok e dologban” (2Kor 7:11).

Ha a bűn kiöli az erkölcsi érzéket, az illető nem képes többé jellemének folytatkozásait felismerni; nem látja be vétkeinek rettenetes horderejét. Ha nem enged a Szentlélek befolyásának, úgy sok tekintetben elvakult bűneivel szemben. Beismerései nem őszinték, nem komolyak. Minden bűnét mentegetni igyekszik, mindig bizonyos fennforgó, kényszerítő körülményekre hivatkozik, ha dorgálás éri.

Miután Ádám és Éva a tiltott gyümölcsből ettek, szégyen és ijedtség töltötte el szívüket. Első gondolatuk az volt, hogy miként mentegessék magukat, és hogyan menekülhetnek meg az őket fenyegető halálbüntetéstől. Amikor Isten felelősségre vonta őket, Ádám részben Istenre, részben pedig feleségére igyekezett a bűnt hárítani: „Az asszony, akit mellém adtál..., ő ada nékem arról a fáról, úgy evém.” Az asszony viszont a kígyót tette felelőssé: „A kígyó ámított el engem, úgy evém” (1Móz 3:12-13). Mentegetőzésük magában foglalta a következő kérdéseket: Vajon miért teremtetted a kígyót? Vajon miért engedted be a

paradicsomba? Ezáltal Istent akarták a bűnbeesésért felelőssé tenni. Minden öngazultság a hazugság atyjától ered és megnyilvánul Ádám minden fiában és leányában. Az ilyen kijelentéseket nem a Szentlélek sugalmazza, és azért nem is tetszenek Istennek. Az igazi bűnbánat rávezeti az embert, hogy bűneit magára vegye, és hogy minden csalás és képmutatás nélkül beismerje. A szegény vámoshoz hasonlóan, ki szeméit nem merte az égre felemelni, az igazi bűnbánó így kiált fel: „Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!” (Lk 18:13). Mindazok, akik így ismerik be bűneiket, bocsánatot nyernek és megigazulnak, mert Krisztus kiottott vérének érdemével fog értünk könyörögni.

A megtérésnek és megalázkodásnak azon őszinte példái, melyek Isten Igéjében foglaltnak, olyan bűnvalló lelkületet nyilatkoztatnak ki előttünk, amelyben nincs mentegetődés vagy öngazultság. Pál apostol sem takargatja, szépíti vagy kisebbíti bűneit, hanem inkább a legsötétebb színekben rajzolja azokat, mondván: „A szentek közül én sokat börtönbe vetttem, a főpapoktól való felhatalmazást megnyervén. Sőt mikor megölettetének, szavazatommal hozzájárultam. És minden zsinagógában gyakorta büntetvén őket, káromlásra kényszerítettem és felettébb dühösködvén ellenük, kergettem mind az idegen városokig is” (ApCsel 26:10-11). Nem habozott nyíltan kijelenteni: „Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én” (1Tim 1:15).

Csak az őszinte bűnbánattal teljes, alázatos és megtört szív tudja Isten szeretetét és a golgotai áldozat nagyságát valamennyire értékelni. Ahogyan a gyermek szerető atyja előtt beismeri bűnét, ugyanígy ismeri be az őszintén bánkódó lélek is vétkeit Isten előtt. Meg van írva: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1Jn 1:9).

[<<< vissza a 9. tanulmányhoz](#)

---

9. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, 460-464. ISTENNEK TETSZŐ BŰNVALLOMÁS

„Nincs sikere annak, aki titkolja a bűnét, de irgalomra lel, aki bevallja s kerüli a bűnt.” (Péld. 28:13)

Egyszerűek, igazságosak és méltányosak annak feltételei, hogy könyörületet nyerjünk Istentől. Az Úr nem vár el tőlünk semmi nehezettől ahhoz, hogy bűnbocsánatot nyerjünk. Nem kell hosszú, fárasztó zarándokútra indulnunk, nem kell fájdalmas vezeklést végeznünk, hogy ezek a tettek a menny Istenének kegyeibe ajánljanak minket, vagy jóvá tegyék bűneiket. Hanem az kap kegyelmet, aki bevallja s elhagyja a bűnét. Becses ígéret ez, amit a bűnbe esett ember kapott, hogy bízni tudjon Isten szeretetében, s törekedjék az örök életre, Isten országába.

Azt olvassuk, hogy Dániel, Isten látnoka, kedvelt férfiú volt a menny szemében. Magas állása volt Babilon királyi udvarában, s Istent szolgálta és tisztelte mind a jólétben, mind a próbák között. Mégis megalázkodott, bevallotta bűneit és népe vétkeit. Mély szomorúsággal ismerte el: „Vétkeztünk és gonoszágot műveltünk, gonoszok és lázadók lettünk, megszegtük parancsaidat és törvényeidet. Nem hallgattunk szolgálóidra, a prófétákra, akik nevedben szóltak királyainkhoz, fejedelmeinkhez, atyáinkhoz és az ország egész népéhez. Te igazságos voltál, Uram, nekünk pedig mind a mai napig szégyen borítja az arcunkat, nekünk, Júda férfainak, Jeruzsálem lakóinak, Izrael egész népének, akik közel vagy távol laknak, azokban az országokban, ahová száműzted őket, amiért elpártoltak tőled.” (Dn. 9:5–9)

Dániel nem mentegette sem magát, sem népét Isten előtt. Hanem alázattal és töredelmes lelkülettel bevallotta gonoszágaik súlyos és terhelő voltát. Együttal azt is elismerte, hogy Isten igazságosan bánt azzal a néppel, amely semmibe vette követelményeit, s nem hallgatott kéréseire.

Ma is pontosan ilyen őszinte, szívből fakadó megtérésre és bűnvallomásra van égető szükség. Akik nem alázkodnak meg bűnvallomással Isten előtt, azok még nem teljesítették az Isten általi elfogadás legfontosabb feltételét. Aki nem élte át azt a megbánást, amit nem szabad megbánni, s nem vallotta be bűnét valódi megalázkodással, megtört lelkülettel, visszaborzadva a gonoszágtól, az még sohasem kereste igazán a bűnbocsánatot; s ha sohasem kerestük, soha meg nem találtuk Isten békéjét. Az egyetlen akadály, amiért nem nyerünk bűnbocsánatot régi bűneinkért: nem szívesen alázzuk meg büszke szívünket, nem teszünk eleget az igazság igéje feltételeinek. Pontos utasításokat kaptunk ebben az ügyben. A bűnvallomás, akár nyilvános, akár nem, legyen szívből fakadó és önkéntes. Nem szabad a bűnbánatot kierőszakolni. Bűnbánatot nem szabad nyeglén, félvállról tartani. Nem szabad kisajtolni olyan emberekből, akik nem iszonyodnak el a bűn gondolatára. Az a bűnvallomás, mely könnyekkel és szomorúsággal vegyül, mely a legbensőbb lélek kitérője, megtalálja az utat a végtelen szájalom Istenéhez. A zsoltáríró mondja: „A megtört szívűekhez közel van az Úr, a bánatos lelkűt meggyógyítja.” (Zsolt. 34:19)

Tengernyi olyan bűnvallomás hangzik el, mint amelyet a fáraó tett, amikor Isten büntetései csattogtak a hátán. Elismerte ugyan bűnét, hogy megmeneküljön a további csapásoktól, később mégis újra csak dacolt, mihelyt a csapás elmúlt. Bálám bűnvallomása is ehhez hasonló volt. Bár megrémült az ösvényét elálló, kihúzott kardú angyaltól, beismerte a bűnét, nehogy ott haljon meg. Mégsem volt ez igazi megtérés, sem büntől való irtózás. Értéktelen, érdemtelen elismerés volt csak. Iskariótes Júdás, miután elárulta Urát, visszasietett a papokhoz, és így kiáltott: vétkeztem, mert elárultam az ártatlan vért. Bűnvallomása mégsem ajánlotta őt Isten könyörületébe. A kárhóztatás félelmes érzete, az ítélettől való rettegés sajtolta csak ki lelkéből. Azért ismerte be súlyos vétkét, mert megrémült a következményektől. Nem volt benne mély, szívtettő szomorúság, ami-

ért elárulta Isten Fiát, hogy kigúnyolják, megkorbácsolják, keresztre feszítsék; hogy a gonosz, lelkiismeretlen emberek kezébe árulta el Izrael szentjét. Csak önző, sötétbe borult szíve kényszerítette a vallomásra.

Miután Ádám és Éva ettek a tiltott gyümölcsből, szégyen és rémület töltötte el őket. Eleinte csak az aggasztotta őket, hogy hogyan mentegessék majd Isten előtt a bűnüket, s meneküljenek meg a rettegett halálos ítélettől. Amikor az Úr kérdőre vonta őket, Ádám felelt először. Részben Istenre, részben élettársára hárította a bűnt: „Az asszony adott a fáról, akit mellém rendeltél, azért ettem.” (I. Móz. 1:12) Az asszony meg a kígyót hibáztatta: „A kígyó vezetett félre, azért ettem.” (I. Móz. 1:13) Miért teremtettél kígyót? Miért engedted meg neki, hogy bejöjjön az Édenbe? Ezek a kérdések rejtőztek feleletében, amikor bűnét mentegette, s ezzel Istenre hárította a felelősséget bukásukért. A kimosakodás lelkülete a hazugság atyjában fogant meg, s azóta is minduntalan felszínre tör Ádám összes fiaiban és lányaiban. Nem Isten Lelke ihleti az efféle bűnvallomásokat, ezért nem kedvesek Isten előtt. Az igazi megtérés arra készíti az embert, hogy maga viselje büntudatát, s kimosakodás és álszenteskedés nélkül beismerje bűnét. Akár a szegény vámos, a bűnös még a szemét sem meri az égre emelni, hanem mellét veri ezekkel a szavakkal: „Istenem, légy irgalmas hozzám, bűnös-höz!” (Lk. 18:13) S akik beismerik bűnüket, azok meg is igazulnak, mert Jézus a véreire hivatkozik a bűnét bánó ember érdekében.

Nem rangon aluli, ha az ember leborul Alkotója előtt, bevallja bűnét és bűnbocsánatért esdekel a megfeszített és feltámadott Megváltó érdemeire hivatkozva. Sőt, inkább emelkedett gondolkodásra vall, ha valaki elismeri helytelen tetteit az előtt, akit gonoszsága és lázadása miatt sebeztek meg. Felemelkedik az emberek és az angyalok előtt, mert „aki megalázza magát, azt felmagasztalják” (Mt. 23:12). De aki a bűnben született ember elé térdel, s gyónással tárja ki előtte titkos gondolatait, szíve rejtett dolgait, az gyalázatot hoz magára, mert lealjasítja férfiúságát, közönségessé teszi lelkének minden nemes hajlamát. Amikor elmondja bűneit a borivás és az erkölcstelen élet miatt megromlott pap előtt, akkor alacsonyra teszi jellemének színvonalát, ezért beszennyezi magát. Gondolatban a bűnös emberiséghez alacsonyítja le Istent, mert a pap Isten képviselőjeként áll előtte. A bukott ember előtt tett megalázó bűnvallomás a felelős a világot betöltő, növekvő gonoszságért, s azért, hogy egyre érettebb a végső pusztulásra.

Az apostol ezt mondja: „Valljátok meg egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.” (Jak. 5:16) Némelyek azt olvasnák ki ebből, hogy a papokhoz forduljunk feloldozásért, pedig nem ezt jelenti. Istennek valljátok meg bűneiteket – mert egyedül Ő bocsáthatja meg azokat –, hibáitokat pedig egymásnak. Ha megbántottad barátodat vagy embertársadat, ismerd be neki helytelen tettettedet, az ő kötelessége pedig az, hogy nagylelkűen megbocsásson neked. Azután kérd Isten bocsánatát, mert a testvéred, akit megbántottál, Isten tulajdona, s amikor sérelmet okoztál neki, akkor Teremtője és Megvál-

tója ellen vétkeztl. Az ügy egyáltalán nem kerül a pap elé, hanem az egyedüli közbenjáró, mindenható Főpapunk elé, „aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, de bűnt nem követett el” (Zsid. 4:15), s aki „együtt tud érezni gyöngeségeinkkel”, s meg tud tisztítani a gonoszság összes szennjétől.

Amikor Dávid bűnt követett el Uriás és felesége ellen, Isten előtt könyörgött a bűnbocsánatért. Ezt mondja: „Egyedül Te ellened vétettem. Ami színed előtt gonosz, azt tettem.” (Zsolt. 51:6) Minden elkövetett bűn Istenre hat vissza a sértett félről. Ezért esdekel Dávid bocsánatért, de nem a paptól, hanem az ember Teremtőjétől kéri. Így imádkozik: „Könyörülj rajtam, Istenem, hiszen irgalmas és jóságos vagy. Mérhetetlen irgalmadban töröld el gonoszságomat!” (Zsolt. 51:3)

A valódi bűnvallomás mindig is nevéen nevezi a bűnt, s azok eseteit vallja be. Vannak bűnök, amelyeket egyedül Isten elé kell hoznunk. De lehetnek olyan bűneink, amelyeket emberek előtt kell bevallanunk, mert őket bántottuk meg, vagy pedig általánosabb bűneink, amelyeket az egész gyülekezet előtt kell bevallanunk. De minden bűnvallomás legyen határozott, pontos, azokat a bűnöket ismerje el, amelyekben vétkesek vagyunk.

Amikor az ammoniták nyomták el az izraelitákat, a választott nép könyörgéssel fordult Istenhez, s ez a könyörgésük szemlélteti a valódi bűnvallomás határozottságát: „Izrael fiai az Úrhoz kiáltottak, ilyen módon: Vétkeztünk ellened, mert elhagytuk az Urat, a mi Istenünket és a Baálnak szolgáltunk. Az Úr ezt mondta Izrael fiainak: Amikor az egyiptomiak, az emoreusok, az ammoniták és a filiszteusok nyomták el titeket, és hozzám kiáltottatok, ugye kiszabadítottalak benneteket a kezükből? Mégis elhagyatok, és más isteneknek szolgáltatok. Ezért nem mentelek meg többé benneteket. Menjetek és könyörögjete az istenekhez, akiket választottatok magatoknak. Azok mentsenek meg benneteket szorongástok idején. Izrael fiai úgy feleltek az Úrnak: Vétkeztünk. Bánj velünk úgy, amint neked jónak látszik, csak ma szabadíts meg minket.” Azután bűnvallomásuk és imáik szerint kezdtek cselekedni is: „Eltávolították körükből az idegen isteneket, és az Úrnak szolgáltak.” S az Úr szerető szíve „megindult Izrael nyomorúságán” (Bír. 10:10–15).

A bűnvallomások csak akkor lesznek elfogadhatók Isten előtt, ha őszintén megtérünk és új életet kezdünk. Határozott változásoknak kell bekövetkezniük az életünkben: el kell hagynunk mindent, ami Isten szemében bántó. Ez az igazi bűnbocsánat gyümölcse. Pál ezt mondja a bűnbánattartásról: „Lám, ebből az Istennek tetsző szomorúságtokból mekkora buzgalom fakadt, sőt, mentegetőzés, méltatlankodás, félelem, vágyakozás, megtorló szándék és büntetés! Mindezzel igazoltátok, hogy az ügyben ártatlanok vagytok.” (II. Kor. 7:11)

Sámuel idején az izraeliták eltévelyedtek Istentől. A bűn következményeit szenvedték el, mert elvesztették az Úrba vetett hitüket. Nem voltak tudatában, hogy Isten hatalma és bölcsessége kormányozza a nemzetet. Elvesztették bizalmukat abban, hogy Isten meg tudja védeni és igazolni tudja ügyét. Elfordultak a világegyetem mindenható Kormányzójától és olyan kormányt kívántak, mint a

körülöttük élő nemzeteké. Amikor ráébredtek vétükre, ezt a határozott bűnvalomást tették: „Még azzal a gonoszsággal is megtetőztük bűneinket, hogy királyt kívántunk magunknak.” (I. Sám. 12:19) Azt a bűnt kellett bevallaniuk, amelyet Isten rosszaljt bennük. Lelkükre nehezedett hálátlanságuk, és elszakította őket Istentől.

Amikor bűn tompítja a bűnös erkölcsi felfogását, akkor nem ismeri fel jellemhibáit, s azt sem látja be, milyen borzalmas gonoszságot követett el. Ha nem engedelmeskedik a Szentlélek meggyőző erejének, továbbra is vak marad a bűne felől. Bűnvallomásai nem őszinték és nem komolyak. Kifogásokat fűz bűnének beismeréséhez. Azt állítja, hogy ha mások lettek volna a körülmények, nem követte volna el ezt vagy azt, ami miatt megrovás alatt áll. Azonban Isten szavában a valódi megtérés és megalázkodás példái a bűnvallomás olyan lelkületét tanúsítják, ahol nem hoznak fel kifogást a bűnre, nem próbálják megmagyarázni azt.

Pál sem igyekezett védekezni. A legsötétebb színekkel ecseteli bűnét, minden mentegetőzés nélkül: „A főpapok felhatalmazásával sok szentet fogságba vettem és kivégzésük mellett szavaztam. Zsinagógáról zsinagógára jártam, sokszor megkínóztam őket, s így akartam őket káromlásra bírni. Sőt mindinkább elfogott a düh velük szemben, úgyhogy még idegen városokban is üldöztem őket.” (Ap. csel. 26:10–11) Nem habozott kijelenteni: „Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy üdvözítse a bűnösöket, s ezek közt én vagyok az első.” (I. Tim. 1:15)

Az alázatos, megtört szív, a valódi megtérés által lecsillapodva, megnyugodva, már valamelyest értékelni tudja Isten szeretetét és a Golgota keresztjét. Ahogyan a fiú bevallja bűnét szerető apjának, úgy a valódi bűnbánattartó is elmondja összes bűnét Istennek. Meg van írva: „Ha megvalljuk bűneinket, Ő hűséges és igazságos, megbocsátja bűneinket, és megtisztít minden gonoszságtól.” (I. Jn. 1:9)

[<<< vissza a 9. tanulmányhoz](#)

---

9. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, 464-471. TÉVES FELFOGÁSOK A BŰNVALLOMÁSRÓL

Kedves fivéreim és nővéreim!

Hallottam a köztetek folyó áldásos munkáról. Nagy öröm ez nekem. Amióta Battle Creekbe jöttem, nagyon foglalkoztat az itteni gyülekezet. Az imahét alatt az Úr munkálkodott értünk, s összes itteni intézményünk egyenletesen fejlődik.

Összejöveteleket tartottunk főiskolánkon, s ezek jelentős sikert értek el. A világi főiskolások közül néhányan megtértek. Annál is szembeszökőbbek ezek a megtérések, mert a most megtért fiatalok nem éltek lelki életet, mielőtt beiratkoztak főiskolánkra. Sőt, néhányan előzőleg elhatározták, hogy nem teszik ki magukat a világosság hirdetésének – nem vesznek részt az összejöveteleken.

Mégis eljártak, az Úr Lelke pedig meggyőzte őket, s komolyan megtértek. Azt mondják, soha életükben ilyen boldogok nem voltak. Néhányan hazautaztak a szünetekben. Mivel szüleik nem vallásos emberek, hitük kegyetlen próbára került. Mégis jó hangulatú levelek érkeztek tőlük. Azt írják, hogy nem riadnak vissza új felelősségeiktől. Igyekeznek bizonyítani barátaiknak, hogy új hitük nem tette őket sem vakbuzgóvá, sem szélsőségesé, hanem jól kiegyensúlyozott keresztényekké, mindenképpen jobbakká, mint megtérésük előtt voltak: a tiszta hit elveinek, az Isten és a felebarátaik iránti szeretetnek a birtokosai lettek, amit rendezett étellel és istenfélő életükkel bizonyítanak. A főiskolán folyó áldásos tevékenység nagy öröm forrása mindnyájunk számára.

Három héten át a kórház személyzete számára tartottunk reggeli összejöveteleket fél hatkor. Én ezeken az alkalmakon beszéltem jó eredményekkel; a lábadozókhoz is szóltam néhányszor.

Delenként a Szemle kiadójánál tartottunk összejöveteleket. Az Úr ezeken is nyilvánvalóan munkálkodott. Az Úr Lelke látogatott meg többeket, akikben, bár már évek óta vallják az igazságot, mégsem látszott soha semmi melegség. Csak hallanátok szívből fakadó tanúságaikat Istennek lelkükben lobogó drága szeretetéről. Némelyik azt mondja, hogy csak most tért meg igazán.

Két héten át napjában kétszer tartottunk összejöveteleket az imaházban, s az ott hirdetett üzenet sokak szívét megragadta. Elmondott tanúságtételeik őszintén csengtek. Hálás vagyok az Úrnak ezért az áldásos munkáért. Néhány rendkívüli összejövetelt is tartottunk a kápolnában. Mivel a kápolna terjedelmes, az év utolsó szombat délutánján, miután előrehívtuk a hallgatókat imádkozni, felszólítottuk azokat, akik úgy érezték, hogy bűnvallomást kell tartaniuk, hogy menjenek be az egyik kisterembe, ahol rendkívüli alkalmat adtunk nekik erre. Malakiás utolsó fejezetéről beszéltem: „Szabad-e az embernek megcsalni az Istent?” „Szolgáltassátok be hiánytalanul a tizedet és az első termést a kincstárba, hogy legyen étel a házamban. Akkor azután próbára tehetek, mondja a seregek Ura, vajon megnyitom-e nektek az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok-e rátok, hogy nem lesz elég helyetek a befogadására?” (Mal. 3:8, 10) Sok bűnvallomás hangzott el ezzel kapcsolatban.

Némelyek nem bántak becsületesen felebarátaikkal, s most ezeket a bűneiket vallották be, sőt azóta jóvátették azokat. A következő héten némelyek, akik nem számoltak el becsületesen Istennel, s ezért elszakadtak tőle, kezdték visszaadni, amit eddig visszatartottak. Egyik fivérünk két éve nem fizetett tizedet. Az egyházterület elnökének nyújtotta át a kötelezvényét arról, amit visszatartott, s annak kamatairól, 571,50 dollárról. Hálás vagyok az Úrnak, amiért volt benne bátorság hozzá. Egy másik 300 dolláros kötelezvényt nyújtott át. Harmadikuk, aki annyira eltávolodott az Istentől, hogy alig remélték már, hogy valaha is az igaz tettek ösvényére lép, ezer dolláros kötelezvényt nyújtott át. Valaki azt javasolta, hogy szenteljük ezeket a régóta visszatartott tizedeket és áldozatokat a közép-európai hittérítésre; úgyhogy ezekkel és a karácsonyi ado-

mányokkal közel hatezer dollár folyt be a kincstárba hittérítés céljára.

Aki hit által Krisztusban él, az nem kíván másféle vagy nagyobb jót tenni, mint megismerni és teljesíteni Isten akarátát. Isten akarata pedig az, hogy tettekkel tökéletesítsük a Krisztusba vetett hitünket. Ezekkel a tettekkel kapcsolja össze a hívők üdvösségét és örök életét, így gondoskodik arról, hogy az igazság világossága eljusson minden országba, valamennyi néphez. A Szentlélek tevékenységének ez a gyümölcse.

Az igazság megragadta a szíveket. Nem pillanatnyi fellobbanás volt ez, hanem igazán az Úrhoz fordulás, amikor Isten akarata alá hajtja. Ha meglopjuk Istent a tizeddel és az áldozatokkal, akkor az ember megromlott akarátát az Úr félreérthetetlen utasítását vesszük semmibe. Ez a lopás a lehető legnagyobb kárt azokban teszi, akik elkövetik, mert megfosztja őket Isten áldásától, amit azoknak ígért, akik becsületesen elszámolnak Vele.

Tapasztalataink során arra jöttünk rá, hogy ha az ellenség nem tudja megtartani az embereket a közöny jegébe fagyva, akkor vakbuzgóságba próbálja őket taszítani. Amikor Isten Lelke eljön népe közé, az ellenség kiaknázza az alkalmat, ő is tevékeny. A dolgozók meg nem szentelt tulajdonságain keresztül próbál behatolni Isten munkájába. Ezért mindig fennáll a veszély, hogy meggondolatlan lépéseket tesznek. Sokan a maguk elgondolása szerint foglalkoznak olyasmivel, amire Isten nem serkenti őket.

Battle Creek-i tevékenységünk során nem ütötte fel a fejét a vakbuzgóság. Tudtuk, hogy a legkövetkezőben őrizkednünk kell tőle, mert az ellenséget csakis az elégíti ki, ha némelyeket a végletekbe tud hajszolni. Ezzel nagyobb kárt tud okozni, mint ha nem is lett volna lelki ébredés. Tudjuk, hogy eddig még sohasem esett meg vallásos megújulás anélkül, hogy Sátán meg ne próbálta volna mindenképpen beékelni magát. Ezekben az utolsó időkben pedig még tüzeesebben tör erre. Tudja, hogy csak rövid ideje van, ezért megkísérel mindenféle gonosz csábítást, hogy Isten ügyébe tévedést és hamis nézeteket vegyítsen, és hamis álláspontokra taszítsa az embereket.

Vallásos ébredéseink alkalmával sokszor követtünk el hibát a bűnvallomással. Bár a bűnvallomás áldást áraszt az emberre, mégse viselkedjünk meggondolatlanul.

Tudtomra adták, hogy sok-sok bűnvallomásnak egyáltalán nem lett volna szabad emberek fülébe jutnia, mert az lett a következménye, amit a halandó lények korlátolt ítélőképessége nem láthatott előre. A gonoszság magvait vetette el a hallgatók gondolataiba és szívébe. S amikor később kísértés tör rájuk, a magok kikelnek s gyümölcsöt teremnek. Akkor pedig ugyanaz a szomorú eset ismétlődik csak meg. Mert a megkísértettek azt gondolják, hogy ezek a bűnök nem lehetnek annyira súlyosak, hiszen akik már régóta keresztények, és most bűnvallomást tettek, ugyanezeket a bűnöket követték el. Ezért a gyülekezetben a titkos bűnök nyilvános bevallása az élet illata helyett a halál lehetévének fog bizonyulni.

Nem lenne szabad meggondolatlanul, tömegekre terjedő mozgalmakat szervezni ezzel kapcsolatban, mert csak Isten ügyét keverjük rossz hírbe a hitetlenek szemében. Ha azoktól hallanak becstelen viselkedésről szóló vallomások, akik Krisztus követőinek vallják magukat, akkor gyalázní fogják Isten ügyét. Ha az ellenfél bárhogy is azt a benyomást tudja kelteni, hogy a szombattartó adventisták az emberiség söpredéke, akkor boldogan meg is teszi. Isten őrizzen attól, hogy ürügyet szolgáltatassunk neki erre! Sokkal inkább Isten dicsőségét szolgálja, ha egyedül Jézusnak valljuk be szívünk titkos, velünk született romlottságát, mint ha halandó, tévelygő embernek nyitnánk meg szívünket, aki – ha Isten Lelke szüntelen át nem itatja – képtelen igazságosan ítélni. Isten ismeri a szívünket, lelkünk minden titkát, ne mondjátok el hát ember füle hallatára, amit egyedül Istennek kell meghallania.

Némelyik vallomást néhány gondosan kiválasztott ember elé kell tárnunk, a bűnösnek pedig a legmélyebb alázattal el kell ismernie, amit elkövetett. Nem szabad úgy intéznünk ezt az ügyet, hogy erényt kovácsoljunk a bűnből, nehogy a bűnöst büszkévé tegyük gonosz tetteire. Ha szégyenteljes ügyeket kell a gyülekezet elé hoznunk, tegyük azt néhány megbízható személy előtt, akiket erre külön kiválasztunk. Semmi esetre se hozzunk szégyent Krisztus ügyére azzal, hogy világgá kürtöljük a gyülekezetben létező álszentséget. Ez csak azokra vetne árnyékot, akik krisztusi jellemre törekednek. Tartsuk szem előtt ezeket a szempontokat.

Vannak azután olyan vallomások, melyeket Isten utasítása szerint egymásnak kell tennünk. Ha akár szóval, akár tettel gonosztságot követtél el testvéred ellen, előbb vele békülj meg, mielőtt istentiszteletet Istennek tetsző lehetne. Azoknak valld be bűneidet, akiket megbántottál. Tedd jóvá bűnödöt, s azután teremj megtéréshez méltó gyümölcsöket. Ha valaki keserűséget, haragot, rosszszindulatot táplál testvére iránt, forduljon hozzá személyesen, vallja be neki bűnét, tőle kérjen bocsánatot.

Hasznos leckéket tanulhatunk meg abból, ahogyan Krisztus bánt a tévelygővel. Ezek alkalmazhatók a bűnvallomásokra is. Krisztus azt parancsolja, hogy négy szemközt beszéljünk azzal, aki kísértésbe esett. Ha magunk nem tudunk segíteni rajta, mert Istentől elszakadva elsötétült a gondolkodása, akkor kíséreljük meg újra két-három testvérünk segítségével. Ha akkor sem küszöböli ki helytelenségét, akkor, és csakis akkor kell a gyülekezet tudomására hoznunk. Sokkal jobb, ha anélkül tudjuk helyrehozni a hibákat, meggyógyítani a bántalmakat, hogy az egész gyülekezet elé tálalnánk. Ne tegyük a gyülekezetet minden panasz, minden bűnvallomás tanújává.

Másrészt, belátom, hogy veszélyes engedelmeskednünk a kísértésnek, hogy elkendőzzük a bűnt, hogy megalkudjunk vele, mert ezzel csak álszentekké válnunk. Győződjünk meg róla, hogy a bűnvallomás magában foglalja-e az egész bűnt, nehogy elmulasszuk Isten, a felebarátunk vagy a gyülekezet iránti kötelességeinket. S akkor bizalommal ragadhatjuk meg Krisztust és elvárhatjuk az

áldását. Tehát megfontoltan és imádkozva kell latolgatnunk azt a kérdést, hogy hogyan és kinek kell bűnvallomást tenni. Vegyük szemügyre a kérdés valamenyinyi oldalát. Mérlegeljük azt Isten előtt, és keressük az Úr világosságát. Vessük fel a kérdést, vajon nyilvános bűnvallomásunk áldást hoz-e, vagy pedig ártani fog? Vajon annak dicsőségét hirdeti-e, aki a sötétségből csodálatos világosságra hívott el minket? Az emberek gondolkodásának megtisztulását segíti-e elő, vagy az igazság megtagadásával elkövetett csalások nyílt felsorolásának csak az lesz-e az utóhatása, hogy beszennyezi az emberek gondolatait és megsemmisíti a belénk vetett bizalmat?

Az emberekből hiányzik Isten bölcsessége s a minden hatalom forrásától származó világosság, ami biztonságossá tenné nekik, hogy ösztöneikre és benyomásaikra hallgassanak. Láttam már ilyen esetet. Nemcsak azok pusztulása lett a vége, akik ilyen elv szerint cselekedtek, hanem sokaknak, akik a hatása alá kerültek. A legféltelenebb túlzás lett a meggondolatlan bűnvallomás következménye, ezt pedig a hit elszenyveződése követte. A hitetlenség és a kétkedés egyenes arányban növekedett a szélsőséges vallásos megnyilvánulásokkal. Pedig ami nem Istentől ered, úgymint semmivé lesz, mihelyt elül az igazalom.

Amit Isten végez, abban erő és állandóság rejlik. Akár ember által teszi, akár másképp. A kegyelem szívben való fejlődése és tökéletesedése nem izgalmaktól és túlzó kitörésektől függ. Az Isten Lelkének hatása alatt álló szívek édesen csendülnek össze Isten akaratával. Tudtomra adták, hogy amikor az Úr Lelke által munkálkodik, akkor majd semmibe foszlik minden, ami csökkentené az Úr népének tekintélyét a világ előtt, sőt, minden csak emelni fogja. Krisztus válása el nem durvít senkit. A kegyelem alattvalói nem taníthatatlanok, hanem szíves-örömmel tanulnak Jézustól, és tanácsot ülnek egymással is.

Az maradandó, amit a mindenható Tanítótól tanulunk, az nem szennyes az önelégültségtől, hanem alázatra és szelídségre vezet. Az is hasznos, tiszta és fel-emelő lesz, amit teszünk, mert Isten műveli. Akik így fáradoznak, azoknak a családi élete és embertársaikkal való kapcsolata is azt bizonyítja, hogy Jézus gondolatai munkálnak bennük. Kegyelem és igazság uralkodik a szívükben, e kettő ihleti és tisztítja meg indítékaikat, uralja tetteiket.

Remélem, senki sem képzeli azt, hogy bűnvallomással valamiféle kedvezményt érdemelne ki Istentől. Sem azt, hogy különleges erény, ha vallomást teszünk az embereknek. Ebben is annak a hitnek kell megnyilvánulnia, amely szeretetből fakad és megtisztítja a lelket. Krisztus szeretete legyőzi az érzéki vonásokat. Az igazság nemcsak magán viseli mennyei eredetének bizonyítékát, hanem azt is kétségtelenné teszi, hogy Isten Lelkének kegyelme nem hiába tisztogatja a lelket. Az Úr azt szeretné, ha naponta hozzá fordulnánk gondjainkkal és bűnvallomásunkkal. Mert Ő tud nyugalmat adni igája viseléséhez és terhe hordozásához. Szentlelkének kegyes légköre tölti be lelkünket, s a Krisztus iránti engedelmességnek veti alá minden gondolatunkat.

Attól tartok, hogy valamilyen elkövetett hibák miatt Isten áldása, amely

meglátogatott titeket, átokká változik. Attól tartok, hogy hamis elgondolása-
itok miatt néhány hónap múlva rosszabb helyzetben lesztek, mint a lelki éb-
redés előtt. Ha nem őrködtök lelki életereitek felett, akkor a lehető legrosszabb
megvilágításba kerülnétek a hitetlenek előtt. Ez a hol hideg, hol meleg szolgálat
nem segíti elő Isten dicsőségét. Sőt, tartós gyalázatot hozna Isten drága ügyére.
Sokan elkövetik a hibát, hogy miután áldást nyertek Istentől, nem törekednek
mások áldására élni – Krisztus alázatával. Most, hogy az Úr az örök élet szavait
vetette a szívetekbe, kérve kérlek, járjatok alázatosan Istennel, cselekedjétek
Krisztus tetteit, és teremjétek sok, megtéréshez méltó gyümölcsöt. Remélem és
imádkozom is érte, hogy a Magasságos fiaihoz és lányaihoz méltón viselkedtek.
Remélem, hogy nem estek majd végletekbe, sem semmi olyat nem tesztek, ami
megszomorítaná Isten Lelkét.

Ne nézzetek emberekre, ne is reménykedjétek bennük! Hiszen tudjátok,
hogy esendők. Mindig csak Jézusra függesszétek szemetekeket. Ne szóljatok olyat,
amiért a világ kigúnyolhatná a hitüneteket. Valljátok be titkos bűneiteket, de csak
Istennek. Annak valljátok be szívetek eltévelyedését, aki tökéletesen tudja,
hogyan orvosolja bajotokat. Ha rosszat tettél felebarátoddal, neki valld be bű-
nödöt, s azzal mutasd ki gyümölcsstermesedet, hogy kárpótold őt a káráért. Az-
után tarts igényt az áldásra. Fordulj Istenhez, amint vagy, hadd gyógyítsa meg
minden tökéletlenségedet. Vidd ügyedet a kegyelem trónja elé; végezd mindezt
alaposan. Bánj becsületesen Istennel és a lelkeddel. Ha őszintén megtört szívvel
jössz elé, akkor győzelemre segít. Akkor majd tanúságot tudsz tenni a szabadu-
lás édességéről. Annak dicséretét zengheted, aki a sötétségből csodálatos vilá-
gosságára hívott ki. Nem ért majd félre, és nem ítél igazságtalanul. Embertársad
viszont nem oldozhat fel bűnöd alól, és nem tisztíthat meg a hamisságtól. Egye-
dül Jézus adhat békét neked. Ő mindig szeretett, és életét adta érted. Szerető
szíve együtt tud érezni gyengeségeinkkel. Milyen bűn lenne túl súlyos ahhoz,
hogy meg ne bocsátaná? Melyikünk lelkivilága túl sötét és bűnterhelt, hogy meg
ne menthetné? Jézus teljes a kegyelemmel. Nem érdemekeket keres bennünk,
hanem határtalan jóságával meggyógyítja álnokságainkat, és érdemtelenül szer-
ret, amikor még bűnösök vagyunk. „Hosszan tűrő és végtelenül jó.” (Neh. 9:17)
„Nagy türelmet tanúsít irántatok. Nem kívánja senkinek a vesztét, hanem hogy
mindenki bűnbánatra térjen.” (Rm. 2:4)

Ne igyekezzétek felkorbácsolni magatokban az izgalmat, hanem fáradozzatok
másokért, türelmesen tanítva őket! Hajlamosak vagytok arra, hogy azt képzeljé-
tek, valamennyiőtöknek súlyos bűnöket kellene bevallani. Az a veszély is fenye-
get, hogy ezt a támadás pontjává teszitek. Mindenkit azon a területen akartok
majd végigvezetni, amelyet ti jártatok be. Azt hiszitek majd, hogy semmit sem
érhettek el, amíg mindenki át nem esett ezen a bűnvallozáson. Nem lesztek haj-
landók segíteni másokon, nem nyugszik meg rajtatok Isten Lelke, meglágyítva és
lecsillapítva szíveteket, a mélyenszántó tisztulás után. Az a veszély leselkedik rá-
tok, hogy tönkreteszitek Isten bennetek végzett munkáját, és a saját lelkületek

kerekedik felül. Ha alázatosan, Istenre támaszkodva fáradotok az emberekért, ha Lelkének ragyogása tükröződik vissza krisztusi jellemetekben, ha az együttérzés, a kedvesség, a türelem és a szeretet az uralkodó elvek az életetekben, akkor áldás lesztek a körülöttetek élők számára. Nem fogtok senkit kihasználni és kíméletlenül lesólni. Nem képzelitek majd azt, hogy a ti gondolkodásotok a valódi mérce, hanem Jézus szeretete és az igaz tettek békés gyümölcsei nyilvánulnak meg bennetek.

„A Lélek gyümölcsei a szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, (szegénység), önmegtartóztatás... Akik Jézus Krisztushoz tartoznak, keresztre feszítik testüket szenvedélyeikkel és kívánságaikkal együtt. Ha Lélek szerint éltek, kövessétek is a Lelket. Ne törtessünk kihívóan, s egymásra irigykedve, hiú dicsőség után.” (Gal. 5:22–26)

Az ellenség igyekszik majd befurakodni még az istentiszteletekre is. Megbízható emberek módjára kell őrködnötök hát minden ösvényen, nehogy önzés és büszkeség szője be magát tetteitekbe. Ha valóban megfeszítettétek magatokat, szenvedélyeitekkel és kívánságaitokkal együtt, akkor Isten dicsőségére végzett jótettekben nyilvánul majd meg ennek a gyümölcse. Isten félelmében kérlek, ne hagyjátok megromlani a munkátokat. Legyetek következetes, kiegyensúlyozott keresztények. Amikor szívetek Krisztusnak adja szeretetét, a régi dolgok elmúlnak, és újjá lesz minden.

Legyen értelmes a vallásunk. A felülről származó bölcsesség képesítsen, erősítsen és szilárdítson meg minket. Megtorpanás nélkül törjünk előre és felfelé, a világosságból még ragyogóbb világosságra. Isten pedig még ezután is kinyilatkoztatja előttünk a dicsőségét, ahogyan nem nyilatkoztatja ki azt a világnak.

Battle Creek, Michigan,
1889. január 6.

[<<< vissza a 9. tanulmányhoz](#)

---

10. Tanulmány javasolt olvasmánya

AZ APOSTOLOK TÖRTÉNETE, 351-357. (ÁTALAKULT ÉLET)

János apostol élete példaképe az őszinte megszentelődésnek. Jézussal szoros kapcsolatban eltöltött évei alatt mindig szívesen fogadta a Megváltó intéseit és figyelmeztetéseit. Minél jobban megnyilvánult előtte az Úr jelleme, annál világosabban látta saját fogyatékoságát. Ez a felismerés alázatossá tette. Saját heves természetével ellentétben, napról napra szemlélhette Jézus gyengédségét és hosszútűrését; hallgathatta az alázatról és türelemről szóló tanításait. Napról napra jobban vonzódott Krisztushoz, míg a Mester iránti szeretetében teljesen megfeledezett önmagáról. Az erély és gyengédség, a fenség és szelídség, az erő és türelem, amelyet Isten Fiának mindennapi életében tapasztalt, csodálatra, imádatra ragadta. Érzékeny, sértődő és nagyravagyó lényét alárendelte Krisztus

átformáló hatalmának, az isteni szeretet pedig átalakította jellemét.

János életében megnyilvánuló megszentelődésnek merő ellentéte apostoltársának, Júdásnak tapasztalata. Társához hasonlóan, Júdás szintén az Úr tanítványának vallotta magát, de élete csak a „kegyesség látszata” volt. Krisztus jellemének szépségei ugyan megragadták, de gyakran, ha felfigyelt szavaira, azok szíven találtak. Mégsem akart megalázkodni, sem bűneit megvallani. Ellenállt az isteni befolyásnak, ezáltal megvetette a Mestert, akit – vallomása szerint – szeretett. János komolyan küzdött hibái ellen, Júdás ellenben elnyomta lelkiismerete szavát, engedett a kísértéseknek, miáltal rossz szokásai mindinkább begyökereskedtek. Jézus által tanított igazságok gyakorlása keresztezte volna vágyait és szándékait. Saját elgondolásait nem volt hajlandó alárendelni, hogy mennyei bölcsességben részesüljön. Világosság helyett a sötétséget választotta. Kapzsiság, bosszúállás, rosszindulat, gonosz kívánságok és egyéb sötét gondolatok dúltak benne, míg végül Sátán teljesen hatalmába kerítette.

János is, Júdás is mindketten képviselik Krisztus hitvalló követőit. Mind a két tanítványnak egyforma alkalma volt, hogy szemlélje és kövesse az isteni mintaképet. Mindkettő egyformán szoros kapcsolatban élt Jézussal; kiváltságuk volt, hogy tanításait hallgathatták. Jelleme mindkettőnek igen fogyatékos volt, de mindketten hozzáférkőzhettek az isteni kegyelemhez, amely tulajdonságaikat átalakíthatja. Mialatt azonban egyikük alázatos szívvel tanult Jézustól, a másik kimutatta, hogy nem cselekvője, csupán hallgatója az igének. Egyikük naponként meghalt „én”-jének, legyőzte a bűnt, és az igazság megszentelte életét, viszont a másik, mivel ellenállt a kegyelem átformáló erejének, önző vágyainak engedett, tehát teljesen Sátán rabszolgájává vált.

A jellem ilyen átalakulása, miként János életéből kiviláglik, mindenkor a Krisztussal való kapcsolat eredménye. Bármilyen fogyatékoságai legyenek valakinek, ha őszinte tanítványa Jézusnak, jellemét az isteni kegyelem hatalma átalakítja és megszenteli. Mialatt, mintegy tükörben szemléli az Úr dicsőségét, átalakul, dicsőségről dicsőségre, amíg hasonlóvá válik hozzá, akit imád.

János a megszentelt élet tanítója, leveleiben a gyülekezetnek tévedhetetlen szabályokat adott a keresztény magatartásra nézve: „És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta... Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt.” (1. Jn. 3:3; 2:6) Azt tanította, hogy a keresztény legyen tisztaszívű, és éljen új életet. Sohase elégedjen meg üres hitvallomással. Miként Isten szent, mint Isten, az elesett ember, mint ember legyen szent, emberi mivoltában.

„Mert ez az Isten akaratja, a ti szentté tételetek” (1. Thess. 4:3) – írja Pál apostol. Isten mindazzal, amit gyermekeiért tesz, a gyülekezet megszentelődését célozza. Örök időktől fogva kiválasztotta őket, hogy szentek legyenek. Fiát odaadta érettük a halálba, hogy megszentelődjenek az igazság iránti engedelmességük által, és megszabaduljanak minden kicsinyességtől. Személyes munkát követel tőlük. Személyes odaadást. Istent hitvallói csak úgy tisztelhetik, ha igyekeznek

képére áthasonulni, ha engedelmeskednek vezetésének. Akkor hirdethetik, mint az Üdvözítő tanúbizonyságai, hogy mit művelt érettük az isteni kegyelem.

Életünk megszentelődését úgy érhetjük el, ha kiéljük a szeretet alapelvét. „Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad és az Isten is ő benne.” (I. Jn. 4:16) Aki szívébe fogadta Krisztust, vallását tetteivel bizonyítja. Jelleme megtisztul, finomodik, nemesebbé és tökéletesebbé válik. A hittételek tisztasága kapcsolódik szent, igaz életmóddal; az isteni szabályok szent cselekedetekkel.

Akik a megszentelődés áldásait óhajtják, előbb meg kell tanulniuk, hogy mit jelent az önfeláldozás. Krisztus keresztje az a főoszlop, amely „igen-igen nagy örök dicsőséget” hordoz. (II. Kor. 4:17) „Ha valaki jóni akar én utánam” – mondja Jézus –, „tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét és kövessen engem.” (Mt. 16:24) Embertársaink iránti szeretetünk mutatja Isten iránti szeretetünket. A türelmes szolgálat szerez a léleknek nyugalmat. Alázatos, szorgalmas és hűséges munka növeli Isten gyermekei jólétét. A Mindenható támogatja és erősíti azt, aki Krisztus útján akar haladni.

Az életszentség nem egy pillanat, egy óra, egy nap, hanem egy egész élet munkája. Nem a boldog elragadtatás érzete által érjük el, hanem annak eredménye, hogy állandóan meghalunk a bűnnek, és élünk Krisztusnak. Gyenge, időnkénti erőfeszítésekkel nem lehet igazságtalanságokat jóvátenni, nem lehet a jellem átalakulását munkálni. Hosszas, kitartó erőfeszítések, szigorú önfegyelem és kemény küzdelmek árán érhetjük el a győzelmet. Sohasem tudhatjuk, milyen harc vár ránk holnap. Ameddig Sátán uralkodik, énünket meg kell aláznunk, fojtogató bűneinket le kell győznünk. Amíg életünk tart, nincs megállás, nincs olyan magaslat, amelyre feljutva, elmondhatnánk: teljesen célhoz értem. Az életszentség életfogytig tartó engedelmesség eredménye.

Egyetlen apostol, egyetlen próféta sem állította, hogy teljesen bűntelen. Emberek, akik Isten közvetlen közelében éltek, akik inkább feláldozták életüket, mintsem tudatos bűnt kövessenek el; emberek, akiket Isten mennyei világossággal és erővel tüntetett ki, valamennyien beismerték természetük bűnös voltát. Nem bíztak a testben, nem állították, hogy igazak, szentek, hanem egyes-egyedül Krisztus érdemeire, igazságosságára támaszkodtak.

Így tesz mindenki, aki Krisztust szemléli. Minél közelebb férközünk Jézushoz, minél jobban felismerjük jellemének tisztaságát, annál világosabban látjuk, hogy milyen undorító a bűn, és annál kevésbé hajlunk önmagunk magasztalására. Lelkünk állandóan Isten után vágyódik; komolyan és őszintén beismerjük bűneinket, és szívből megalázkodunk előtte. Keresztényi tapasztalatunk minden további lépésénél bűnbánatunk mélyül. Tudni fogjuk, hogy alkalmasságunk egyedül Krisztusban rejlik, és valljuk az apostollal együtt: „Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó.” „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nékem megfeszítettett a világ és én is a világnak.” (Rm. 7:18; Gal. 6:14)

Ugyan angyalok jegyzik fel Isten gyermekeinek szent küzdelmét és harcait; jelentik imáikat és könnyeiket; Istenre azonban ne hozzon szégyent emberi ajak ilyen kijelentéssel: én büntelen vagyok! Én szent vagyok! Megszentelt ajkak sohasem ejtenek ki ilyen elbizakodott szavakat.

Pál apostol elragadtatott a harmadik égig, leírhatatlan dolgokat látott és hallott, mégis szerényen jelentette ki: „Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem.” (Fil. 3:12) Noha Isten angyalai jelentették Pál apostol győzelmeit a hit erős küzdelmeiben, a menny pedig örvendett kitartó igyekezetének, s annak, hogy a jutalomra tekintve, minden mást szemétnak ítélt; bár az angyalok örömujjongva hirdették is diadalait, Pál mégsem dicsekedett sikereivel. Ilyen magatartást tanúsítson Krisztus valamennyi követője, amikor a romolhatatlan koronáért folytatott küzdelmében előbbre haladni igyekszik.

Akik hajlamosak arra, hogy saját szentségüket hangoztassák, pillantsanak Isten törvényének tükrébe. Mialatt felismerik parancsolatainak messzeható követelményeit, és megértik a törvény hivatását, hogy a gondolatok és a szív szándékainak bírója, nem dicsekszenek büntelenségükkel. János, anélkül, hogy kivonná magát hittestvérei közül, így ír: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk.... Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő igéje nincsen mi bennünk... Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (I. Jn. 1:8, 10, 9)

Sokan vallják, hogy szentek, és állítják, hogy teljesen az Úréi; jogot formálnak Isten ígéreteire, azonban parancsolatainak engedelmeskedni nem akarnak. A törvény ezen áthágói igényt tartanak mindarra, amit Isten ígért gyermekeinek; részükről ez csupán merész elbizakodottság, mert János kijelenti, hogy Isten iránti szeretetünket úgy mutatjuk ki, ha engedelmeskedünk parancsolatainak. Nem elegendő, ha az igazságot elméletben elfogadjuk, ha vallomást teszünk Krisztusba vetett hitünkről, ha hisszük, hogy Jézus nem volt csaló, és hogy a Biblia vallása nem csupán ravaszul kieszelt mese. János ezekről így ír: „Aki azt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy ő benne vagyunk... És aki az ő parancsolatait megtartja, az Ő benne marad és Ő is abban.” (I. Jn. 2:4–5; 3:24)

János ugyan nem tanította azt, hogy az üdvösséget engedelmesség által kiérdemelhetjük, viszont az engedelmesség a hit és a szeretet gyümölcse. Ezt mondta: „És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő benne nincsen bűn. Aki ő benne marad, egy sem esik bűnbe; aki bűnbe esik, egy sem látta őt, sem meg nem ismerte őt.” (I. Jn. 3:5–6) Ha Krisztusban maradunk, ha Isten szeretete lakozik szívünkben, akkor érzelmeink, gondolataink és cselekedeteink összhangban lesznek Isten akarásával. A megszentelt szív összhangban él Isten törvényének szabályaival.

Vannak sokan, akik igyekeznek Isten törvényének engedelmeskedni, de csak kevés békét és örömet élveznek. Ez a hiányuk onnan ered, hogy a hitet nem gyakorolják. Életük sivár, mintha kiszáradt pusztaságban járnának. Keveset igényelnek, holott sokat kívánhatnának, mivel Isten ígéretei korlátlanok. Ilyen hívők nem nyújtanak helyes képet a megszentelt életről, amely az igazság iránti engedelmesség által érhető el. Az Úr kívánsága, hogy valamennyi gyermeke boldog, elégedett és engedelmes legyen. A hívők ezeket az áldásokat akkor nyerik el, ha hitüket gyakorolják. Hit által kiegyenlíthető a jellem minden fogyatékosága, megtisztítható minden foltja, helyrehozható minden hibája, fejleszthető minden jó vonása.

Az ima a menny elrendelt eszköze, hogy a bűn ellen sikeresen küzdjünk, s keresztényi jellemet fejlesszünk. Az isteni befolyások, amelyek válaszként imáinkra hatásukat éreztetik, véghezviszik a kérelmező lelkében mindazt, amiért Istenhez könyörög. Kérhetjük bűneink bocsánatát, a Szentlelket; kérhetünk Krisztushoz hasonló lelkületet, bölcsességet és erőt, hogy művét munkálhassuk; kérhetünk minden általa megígért adományt, mert ígérete így szól: „Kérjétek és megadatik néktek!”

Mózes, midőn a hegyen Istennél időzött, ott láthatta annak a csodálatos épületnek mintáját, amely dicsőségének lakóhelyéül szolgált. Mi is, fenn a hegyen, Isten közelében imáink csendes kamrájában elmélkedjünk Isten dicsőséges eszményéről, amelyet gyermekei elé tűzött. Így valósította meg Isten mindenkor terveit gyermekeivel, ugyanis ha vele kapcsolatban álltak, feltárta, megvilágította előttük kegyelmi szándékát. Eljárását, ahogyan velünk igazságokat közöl, e szavak vázolják: „Az ő kijövele bizonyos, mint a hajnal.” (Hós. 6:3) Akit Isten értelmileg megvilágosít, ennek folyamata olyan, mint ahogyan a hajnali derengésből előtör a verőfényes napsütés.

A megszentelődés – tökéletes szeretet, tökéletes engedelmesség, tökéletes alkalmazkodás Isten akaratával szemben. Az életszentség útja az igazság iránti engedelmesség. Tisztítsuk meg lelkiismeretünket élettelen tettektől, külső formásgoktól, hogy az élő Istennek szolgálhasson. Nem vagyunk még tökéletesek, azonban kiváltságunk, hogy megszabaduljunk énünk, továbbá a bűn béklyóitól, és a tökéletesség felé haladjunk. Nagy lehetőségek, magas és szent célok tárulnak elénk.

Korunkban sokan csak azért haladnak oly lassan az istenes életben, mert Isten akaratát úgy értelmezik, ahogy nekik tetszik, ahogy szeretnék. Mialatt saját vágyaikat követik, megnyugtatják magukat, hogy Isten akaratát cselekszik. Nem vívnak harcot önmagukkal. Egyesek ugyan időnként eredményt érnek el, s leküzdik élvágyukat és kényelemszeretetüket. Őszinték és komolyak, de idővel elfáradnak az állandó erőfeszítés alatt. Ellustulnak, lanyhák arra, hogy a harcot naponként előlről kezdjék; a pihenés kívánatosabb, álmos szemeiket behunyják, engednek a kísértés hatalmának, ahelyett, hogy ellenállnának.

Az Isten ígében adott tanítások nem engedik meg, hogy megalkudjunk a

gonosszal. Isten Fia azért jött, hogy mindeneket magához vonzzon. Nem azért jött, hogy álomba ringassa a világot, hanem hogy megmutassa a keskeny utat, amelyen mindenkinek járnia kell, aki végül is Isten városának kapuit elérni óhajtja. Gyermekeinek követniük kell lábnyomát, ha fel is kell áldozniuk kényelmüket vagy önző élvezeteiket. Kerüljön bármily fáradságba és szenvedésbe, állandóan harcolniuk kell önmagukkal.

Istent legjobban úgy dicsőíthetjük, ha megszentelt eszközévé válunk, ha általunk munkálkodhat, megnyilatkozhat. Az idő gyorsan rohan, int felénk az örökévalóság. Ne fozzuk meg Istent attól, ami az övé. Ne tagadjuk meg tőle azt, amiért ugyan jutalmat kapunk, de amit károsodásunk nélkül vissza sem tarthatunk. Isten egész szíveteket kéri, adjátok át neki. Tulajdona az, mind a teremtés, mind a megváltás által. Értelmi erőteteket kéri, adjátok át neki, hiszen az övé. Pénzetekeket kéri, adjátok oda, mert ez is az Övé. „Nem a magatoké vagytok, mert áron vétettetek meg.” (I. Kor. 6:19–20) Isten csak a megszentelt lélek hódolatát kívánja, olyan lélekét, akit a szeretet által tevékeny hit készített elő, hogy neki szolgáljon. A legmagasabb eszményt tárja elénk: a tökéletességet. Felkér bennünket, éljünk teljesen és tökéletesen Őérette ezen a világon, ahogyan Ő helytáll érettünk Isten színe előtt.

„Mert ez az Isten akarata”, veletek, „a ti szentté lételetek.” (I. Thess. 4:3) Vajon ez a ti óhajotok is? Ha bűneitek, mint magas hegyek állják el utatokat, de megvalljátok azokat, ha megalázkodtok és bíztok a megfeszített és feltámadott Üdvözítő érdemeiben, akkor megbocsát nektek, és megtisztít minden igazságtalanságtól. Isten teljes engedelmességet, alkalmazkodást követel tőletek törvénye iránt. Törvénye visszhangja szavának, amely így kiált felétek: Legyetek szentek, mindig szentebbek! Kérjétek Krisztus kegyelmének teljességét. Teljen meg szívetek forró vággyal szentsége, igazsága után, amelyről igéje kijelenti: „És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké.” (Ésa. 32:17)

Mialatt lelketek sóvárogva vágyakozik Istenhez, mindig többet és többet ragadtok meg kegyelmének felmérhetetlen kincseiből. Miközben elmélkedtek ezen kincsek felett, tulajdonaitokká válnak; kinyilatkoztatjátok a Megváltó áldozatának érdemeit, szentségének védő oltalmát, bölcsességének és erejének teljességét. „Szeplő és hiba nélkül” állít benneteket az Atya elé. (II. Pt. 3:14)

[<<< vissza a 10. tanulmányhoz](#)

---

11. Tanulmány javasolt olvasmánya

PÁTRIÁRKÁK ÉS PRÓFÉTÁK, 330-333. (A TÖRVÉNY ÉS A SZÖVETSÉGEK-részlet)

Amiként a Biblia két törvénnyel ajándékoz meg bennünket: egy változhatatlan és örökkévaló törvénnyel és egy ideiglenes, átmeneti törvénnyel, azonkép-

pen szövetség is kettő van. A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet Isten Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőre a Krisztusban való hit és az engedelmesség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak Isten törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reménységét.

Ugyanezt a szövetséget újíttotta meg Isten Ábrahámval a következő ígéretben: „És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei...” (1Móz 22:18). Ez az ígéret Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd Gal 3:8.16), és bűnei bocsánatáért Krisztusban bízott. Ez volt az a hite, amelyet Isten igazságul számított be neki. Az Ábrahámval megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta. Az Úr azt mondta Ábrahámval: „[...] Én a mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy tökéletes” (1Móz 17:1). Isten a következőképpen tett tanúbizonyságot hűséges szolgájáról: „Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet” (1Móz 26:5), az Úr kijelentette neki: „És megállapítom az én szövetségemet én közöttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad” (1Móz 17:7).

Bár ezt a szövetséget Isten Ádámmal kötötte meg és Ábrahámval csak megújította, mégis egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, mióta Isten először adott hírt a megváltásról és azt hittel elfogadták. Attól az időponttól kezdve azonban, amikor Krisztus halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már Újszövetségnek nevezték. Ennek az Újszövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarattal. Oda vezette el az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak Isten törvényének.

Egy másik szerződés is volt, amelyet a Szentírásban Ószövetségnek neveztek. Ezt a szerződést, szövetséget Isten a Sinai hegyen kötötte meg Izraellel. Ezt a szövetséget az áldozat vére; az ábrahámval szövetséget Krisztus vére hitelesítette. Ezt a szövetséget „második” vagy „új” szövetségnek nevezzük, mivel azt a vért, amellyel megpecsételték, az első szövetség vére után ontották ki. Az, hogy ez az Újszövetség már Ábrahám napjaiban is érvényes volt nyilvánvaló abból a tényből, hogy Isten ígérete és esküje erősítette meg, mégpedig „[...] két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon” (Zsid 6:18).

Ha pedig az ábrahámval szövetség már magában foglalta a megváltás ígértét, akkor miért alkottak egy másik szövetséget a Sinai hegyen? Rabszolgasága idején a nép nagymértékben elvesztette Isten ismeretét és az ábrahámval szövetség alapelveinek ismeretét is. Egyiptomból való kiszabadításuk után Isten igyekezett feltárni előttük hatalmát és kegyelmét, hogy ezek elvezessék őket oda, ahol minden arra indítja majd őket, hogy egyedül csak őt szeressék és egyedül csak ben-

ne bízzanak. Isten azért vezette őket a Vörös-tenger partjára - ahol a nyomukban lévő és őket üldöző egyiptomi hadsereg miatt megmenekülésük lehetetlennek látszott -, hogy felfoghassák teljes tehetetlenségüket és az isteni segítségre való szükségüket. Isten csak azután szabadította ki őket az egyiptomiak kezéből, a biztos pusztulásból, miután megértették helyzetüket. Akkor és ott megtelt a szívük Isten iránti hálával, szeretettel és Isten hatalmában való feltétlen bizalommal. Szabadítójukként Isten magához vonta őket, legalábbis időlegesen.

Isten azonban egy sokkal nagyobb igazsággal is hatni akart elméjükre. Mivel a bálványimádás és az erkölcsi romlottság közepette éltek, ezért nem volt valódi fogalmuk Isten szentségéről, saját szívük rendkívül bűnös voltáról. Képtelenek voltak felfogni, hogy saját erejük és akarataik nem elegendő ahhoz, hogy igazán engedelmeskedni tudjanak Isten törvényének. Azt sem tudták igazán megérteni, hogy szükségük van megváltóra. Mindezekre meg kellett tanítani őket.

Isten elvezette őket a Sinai hegyhez. Kinyilvánította előttük dicsőségét. Megajándékozta őket törvényével és az engedelmeség feltételének teljesítésétől függően áldások ígéretével: „Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; [...] És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép” (2Móz 19:5-6). A nép nem fogta fel saját bűnös voltát. Azt sem, hogy Krisztus nélkül lehetetlenség volt számukra Isten törvényének megtartása. Mindezek ellenére készségesen léptek szövetségre Istennel. Úgy érezték, hogy képesek voltak és lesznek saját igazságukat létrehozni és ezért merték kijelenteni: „[...] Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk” (2Móz 24:7). Áhítatot keltő fenséggel tanúbizonyságot tettek a törvény kihirdetéséről, és rémületen remegtek a hegy előtt. Ám csak néhány hét telt el és máris megszegtek Istennel kötött szövetségüket és leborulva imádták a faragott képet. Nem remélhették Isten tetszését egy olyan szövetség útján, amelyet megszegtek. Most azonban, mikor belátták bűnös voltukat és azt is, hogy bocsánatra van szükségük, tudatára ébredtek annak, hogy nem lehetnek meg ama Megváltó nélkül, aki az ábrahámi szövetségben jelentette ki magát, és az áldozati felajánlásokban vetítette előre árnyékát. Most a hit és a szeretet Istenhez kötözte őket, mint a bűn kötelékéből való szabadítóhoz. Most már előkészültek arra, hogy értékeljék és megbecsüljék az Újszövetség áldásait.

Az Ószövetségnek ezek voltak a kifejezései: Engedelmeskedj és élsz!: „És adám nékik parancsolatimat, és törvényimet [...] melyeket az ember ha cselekszik, él azok által” (Ez 20:11); 3Móz 18:5), de „Átkozott, aki meg nem tartja e törvénynek ígét, hogy cselekedje azokat!” (5Móz 27:26). Az Újszövetséget „jobb ígéretekre” fektették le; a bűnök bocsánatának és Isten kegyelmének ígéretére, hogy megújítsa a szívet és összhangba hozza Isten törvényének alapelveivel. „Hanem ez lesz a szövetség, amelyet e napok után az Izrael házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívükbe írom be, és Istenökké leszek, ők pedig népemmé lesznek. [...] megbocsátom az ő bűnei-

ket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem” (Jer 31:33-34).

Ugyanazt a törvényt, amelyet a kőtáblákra véstek, a Szentlélek a szív tábláira írta. Ahelyett, hogy saját igazságunk létrehozásán fáradozunk, inkább fogadjuk el Krisztus igazságát! Az ő vére engesztelés bűneinkért. Engedelmisségét nekünk tulajdonítja Isten. Azután a Szentlélek által megújított szív megtermi majd „a Lélek gyümölcseit”. Krisztus kegyelme útján az Isten törvénye iránti engedelmisségben élünk, amely törvényt a szívünkbe írta. Ha már Krisztus Lelke lakozik bennünk, akkor éppen úgy járunk és lakozunk ezen a földön, ahogy Ő járt és lakozott. A próféta útján ezt jelentette ki önmagáról: „[...] a Te akaratotat; ezt kedvelem én Istenem, a Te törvényed keblem közepette van” (Zsolt 40:9). Mikor az emberek között volt, így szólt: „[...] Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek” (Jn 8:29).

Pál apostol világosan feltárja előttünk a hit és törvény közötti összefüggést újszövetségi fogalmazásban. Azt mondja: „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” „A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-é a hit által, távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.” „Mert ami a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint” (Róm 5:1; 3:31; 8:3-4).

Isten műve minden időben egy és ugyanaz, ámbár vannak a fejlődésnek különböző fokozatai és hatalmának különböző kinyilatkoztatásai, hogy megfeleljenek az emberek szükségleteinek az egymást követő korszakokban. Az első evangéliumi ígérettől a pátriárkális és Izrael korszakain át a jelenkorig, Isten szándékai fokozatosan bontakoztak ki a megváltás tervében. A zsidó törvény által előírt szokásokban és szertartásokban kiábrázolt Krisztus ugyanaz, mint aki az evangéliumban feltárja magát előttünk. Azok a felhők, amelyek beborították isteni formáját, elvonultak: a köd eloszlott és az árnyék eltűnt, így most a világ Megváltója önmagát kinyilatkoztatva áll előttünk. Az a Krisztus, aki a Sínai hegyről jelentette ki a törvényt, és aki Mózesnek átadta a szertartási törvény előírásait, ugyanaz a Krisztus, mint aki elmondta a Hegyi Beszédet. Az Isten iránti szeretet alapelvei, amelyek a törvény és a próféták alapja, csak megisméltlései azoknak, amiket Mózes útján mondott a héber népnek: „Halld Izrael: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes erődből.” „[...] szeresd felebarátodat, mint magadat” (5Móz 6:4-5; 3Móz 19:18). Mindkét rendelkezésben a tanító egy és ugyanazon Úr, a mi Urunk Jézus Krisztus. Isten követelése és uralkodásának alapelvei is ugyanazok. Minden őtőle ered, „[...] akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka” (Jak 1:17).

[<<< vissza a 11. tanulmányhoz](#)

---

12. Tanulmány javasolt olvasmánya

GONDOLATOK A HEGYIBESZÉDRŐL, 49-80. (A TÖRVÉNY SZELLEME)

„Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsem” (Mt 5:17)

Mennydörgés és villámlás között nyilatkoztatta ki Krisztus Istennek törvényét a Sínai-hegyen. Isten dicsősége mint emésztő tűz ereszkedett alá a hegy csúcsára, és a hegy megremegett az Úr jelenlététől. Alázattal borult földre az egész nép, hogy hallgassa a törvény előírásait. Milyen nagy az ellentét az említett jelenet és a Hegyi Beszéd között! Derült ég alatt, ünnepélyes csendben, amelyet csak a madarak éneke tarkított, fejtette ki országa alapelveit Krisztus. Bár ez alkalommal a szeretet szavait intézte a néphez, mégis a törvény ugyanazon alapelveit fejtette ki előttük, amelyeket egykor a Sínai-hegyen hirdetett ki.

Amikor Izrael a törvényt átvette, a hosszú, egyiptomi rabszolgaság miatt anynyira eltompult volt, hogy a hatás érdekében Isten hatalmának és fenségének kellett megnyilvánulnia. Az Úr azonban ennek ellenére a szeretet Isteneként nyilatkozott meg előttük.

*„Az Úr a Sínai-hegyről jött.
És Seirből támadt fel nékik;
Párán-hegyéről ragyogott elő,
Tízezer szent közül jelent meg, Jobbja felől tüzes törvény vala számukra!
Bizony szereti ő a népeket!
Mind kezednél vannak az ő szentjei,
Odaszegődnek a te lábaidhoz,
És hallgatják a te beszédeidet!”
(5Móz 33:2-3).*

Isten csodálatos szavakkal nyilatkoztatta ki dicsőségét Mózesnek, amelyek minden idők legdrágább örökségévé váltak. „Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezer íziglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt” (2Móz 34:6-7).

A Sínai-hegyen kinyilatkoztatott törvény a szeretet alapelveinek kifejezése, s egyben az egész föld részére az ég törvényeinek kinyilatkoztatása. Egyetlen közvetítő által adta nekünk az Atya, és Ő hirdette ki, akinek hatalma összhangot teremthet az emberi szív és a törvény alapelvei között. A törvény célját is kinyilatkoztatta Isten Izrael előtt: „És szent emberek legyetek én előttem” (2Móz 22:31).

Izrael nem ismerte fel a törvény lelki tartalmát; látszatengedelmességük csak a külső formák és ceremóniák betartásából állt, anélkül hogy szívüket a magasztos szeretetnek odaszentelték volna. Amikor Jézus jellemével és munkálkodásá-

val szemléltette Isten szent, nemes és magasztos erényeit, és feltárta a csupán külsőségekben megnyilvánuló engedelmesség értéktelenségét, a zsidó nép vezetői nem értették meg szavait, így el sem fogadták azokat. Véleményük szerint Jézus könnyedén vette a törvény követelményeit, s amikor megismertette velük azokat az igazságokat, amelyek Istentől elrendelt istentiszteleitek lelkét képezték volna, megvádolták Őt a törvény eltörlésével, mert ők csak a külsőségekre tekintettek.

A farizeusok észrevették az óriási különbséget a saját és az Úr tanítási módszere között. Észrevették, hogy az igazság fensége, szépsége és tisztasága az emberekre gyengéd, de mély benyomást gyakorol. Attól féltek, hogy Jézus elhódítja tőlük a népet, ha nem tesznek ellene valamit. Ezért állandóan figyeltették, alkalmat keresve, hogy a Nagytanácsnál bevádolhassák, elítélhessék és kivégezhessék Őt.

Leskelődő kémek csapata vette körül Jézust a hegyen is, s amikor az igazság elveit feltárta, a farizeusok rögtön azt a véleményüket hangoztatták, hogy tanítása ellenkezik a Sínai-hegyen adott törvényekkel. Többen kijelentették: Jézus azért jött, hogy a törvényt eltörölje. Azonban az Üdvözítő félreérthetetlenül feltárta az isteni törvényekkel szemben elfoglalt álláspontját: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére.”

Az ember Teremtője és Törvényadója jelentette ki, hogy nem akarja a törvényt eltörölni. A természet minden tüneménye, a napsugárban szálló kis porzemcsétől kezdve, az űrben lebegő számtalan galaxisig, Isten törvénye alatt tétezik; e törvény iránti engedelmességtől függ a természet világának rendje és összhangja. Ehhez hasonlóan az igazságnak is vannak alapelvei, amelyek az öntudatos lények életét kormányozzák. Az ezekkel való összhangtól függ a világmindenség boldogsága. Isten törvénye már a világ teremtése előtt létezett. E törvény vezeti az angyalokat is; hogy pedig összhang legyen a föld és az ég között, az embernek is engedelmeskednie kell ezeknek a mennyei szabályoknak. Krisztus már Éden kertjében megismertette az első emberpárral a törvényt „Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának” (Jób 38:7). Krisztus földi küldetése nem a törvény eltörléséből állt, hanem abból, hogy kegyelme által az emberiséget az isteni szabályok iránti engedelmességre visszavezesse.

Krisztus szeretett tanítványa a hegy lábánál ülve figyelte Mesterének tanítását, s jóval később, Isten Lelkének sugallatára feljegyezte azokat, amelyek a törvény örök érvényét tanítják. „Aki bűnt cselekszik, törvényszegést követ el, mert a bűn törvényszegés.” (1Jn 3:4 — új fordítás). Világosan kijelenti, hogy a törvény, amelyre utal, „előttetek volt kezdettől fogva” (1Jn 2:7), tehát arról a törvényről van szó, amely már a teremtéskor is létezett, és a Sínai-hegyen csak megismételte Isten.

Amikor Jézus a törvényről beszélt, kijelentette: „Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem.” A „betölteni” szót olyan értelemben hasz-

nálta, mint amikor Keresztelő Jánossal tudatta szándékát. Így kell nekünk „minden igazságot betölteni”, ami annyit jelent, hogy a törvény követelményeinek mértékét betölteni, példát nyújtani az emberiségnek, hogyan éljenek tökéletes összhangban Isten akaratával.

Küldetése az volt, hogy a törvényt „nagygyá” és „dicsőségessé” tegye (Ésa 42:21), hogy feltárja lelki lényegét, hogy bemutassa messze ható alapelveit, és bizonyítsa örökké tartó érvényességét.

Krisztus jellemének isteni szépségét még a legnemesebb és a legszelídebb emberek is csak halványan tükrözik vissza. Salamon király a Szentlélek befolyása alatt mondja róla: „Tízezer közül is kitetszik... és ő mindenestől fogva kívánatos” (Énekek 5:10, 16). És mikor Dávid prófétai lélekkel meglátta Őt, így szólt: „Szébb, szébb vagy az ember fiainál” (Zsolt 45:3). Jézus — Atyjának tökéletes képmása, dicsőségének fénye —, az önmagát megtagadó Megváltó, földi léte alatt élő szemléltetője volt Isten törvénye lényegének. Az Ő élete által vált nyilvánvalóvá, hogy a mennyei szeretet, a keresztény életelv az alapja az örök igazság törvényének.

Jézus így szólt: „Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta, vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik” (Mt 5:18). Ő is engedelmeskedett a törvénynek, és ezzel igazolta annak változhatatlan jellegét; egyben bebizonyította, hogy kegyelme által Ádám minden fia és leánya tökéletesen betarthatja az isteni követelményeket. Azt mondta a hegyen, hogy a törvény legkisebb betűje sem múlhat el, míg be nem teljesedik; tehát mindaz, ami az emberiségre vonatkozik, mindaz, ami a megváltási tervvel kapcsolatos, betölti küldetését. Nem szól róla, hogy a törvény valaha is érvénytelenné válna, ehelyett szemeivel az emberi történelem végső határaitra tekint, és kijelenti, hogy a törvény még ekkor is érvényben marad. Ezért senki sem gondolhatja, hogy Jézus feladata a törvény megszüntetése lett volna. Amíg az ég és a föld fennáll, mindaddig érvényesek az isteni törvények is. Igazsága olyan szilárdan megáll, „mint Isten hegyei” (Zsolt 36:7), és az áldás forrásává válik, amely szétárad az egész földre, hogy felüdítse azt.

Mivel Isten törvénye tökéletes, ezért változhatatlan; tehát lehetetlen, hogy a bűnös ember saját erejéből a törvény követelményeinek eleget tehesen. Épp ezért jött a Megváltó; küldetése volt, hogy az emberiséget az isteni természet részesévé tegye, és így összhangba hozza Isten törvényeinek alapelveivel. Ha bűneinket elhagyjuk, és elfogadjuk Krisztust Üdvözítőnkül, megdicsőítjük a törvényt. Pál apostol kérdezi: „A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távol Legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük” (Róm 3:31).

Az Újszövetség ígérete így szól: „Adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom be azokat” (Zsid 10:16). Azok a jelképek, amelyek Krisztusra, Isten Bárányára — aki elveszi a világ bűneit — mutattak, halálával mind megszüntek. Az igazság alapelvei azonban — amelyeket a Tízparancsolat fogalmaz meg — olyan szilárdak és változtathatatlanok, mint Isten örökkévaló uralkodása.

Egyetlen törvény sem vesztette el hatályát, egyetlen vessző vagy betű sem változott meg. Azokat az alapelveket, amelyeket Isten már a paradicsomban az élet törvényeként adott át az emberiségnek, a helyreállított Édenben is változatlanul megtartja. Mikor a föld ismét Édenné válik, mindenki a szeretet isteni törvénye szerint fog élni a nap alatt.

„Uram! örökké megmarad a te igéd” (Zsolt 119:89). „Minden ő végzése tökéletes. Meginyomhatatlanok örökké és mindvégig; hívségből és egyenességből származottak” (Zsolt 11:7-8). „Régtől fogva tudom a te bizonyosságaid felől, hogy azokat örökké állandókká tetted” (Zsolt 119:152).

„Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lészen” (Mt 5:19)

Vagyis nem lesz számára hely Isten országában, mert aki készakarva egyetlen parancsolatot is megszeg, lélek és igazság szerint valamennyit megszegte. „Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megromlásában bűnös” (Jak 2:10).

Nem az engedetlenség nagysága hozza létre a bűnt, mert az Isten akaratától való legparányibb eltérés is bűn. Az eltérés azt mutatja, hogy a lélek még mindig közösséget tart a bűnnel. A szív még mindig két úrnak szolgál; a valóságban még mindig megtagadja Istent, és lázadozik uralmának törvényei ellen.

Ha az embereknek joguk volna Isten követelményeitől eltérni, és szabadon állapíthatnák meg szabályait, álláspontjaik oly különbözők lennének, mint amilyen különbözők maguk az emberek. Az uralmat teljesen kiragadnák az Úr kezéből, s önző énjük törvényeit állítanák helyébe. Akkor az ember akarata lenne mérvadó, Isten fenséges és szent akaratát — teremtményei iránti szeretet-szándékát — pedig megvetnék.

Mihelyt az emberek saját útjaikra térnek, azonnal Isten ellen foglalnak állást. Ezért nem kaphatnak helyet Isten országában, mert ellentétben állnak a menny elveivel, hiszen Sátánnak — Isten és ember ellenségének — oldalára álltak. Ne éljünk csupán egy-két parancsolat szerint, hanem mindazon igék által, amelyek Isten szájából származtak. Egyetlen szót sem szabad figyelmen kívül hagynunk — amelyre látszólag talán nincs is szükségünk —, ha a pusztulástól menekülni akarunk. Minden egyes parancsolat az ember boldogságát szolgálja mind a jelenben, mind az elkövetkezendő életben. Az Isten törvényei iránti engedelmesség kerítésként veszi körül az embert, és megóvja minden bajtól. Aki azonban az Isten által épített kerítést akárcsak egy helyen is megrongálja, azt a védőkorlátot teszi tönkre, amely őt megvédené. Az ellenség az ily módon áttört helyen hatol be, hogy kárt okozzon és romboljon.

Amikor őszüleink Isten akaratát egy ponton vakmerően áthágták, olyan kaput nyitottak meg, amelyen át nyomor és szenvedés zúdult az egész világra. Aki példájukat követi, hasonló eredményre jut. Isten minden egyes törvényének

alapja a szeretet, s aki e parancsolatoktól eltér, saját szerencsétlenségének és romlásának okozója.

„Hogyha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába” (Mt 5:20)

Jézus azt tanítja, hogy a törvény betűihez ragaszkodó vallás gyakorlása nem elegendő ahhoz, hogy Isten és az ember között összhang jöjjön létre. Így a farizeusok és írástudók oly nagyra becsült igazsága teljesen értéktelen volt. Kemény és szigorú hagyománytisztelőjükben sem alázatnak, sem szeretetnek, sem gyengédségnek nem volt helye; csak botránkoztatást a bűnösöket. Így lett belőlük ízetlen só, hiszen mennyei kegyelem hiányában befolyásuk hatástalan, erőtlenné vált ahhoz, hogy a világot a pusztulástól megóvják. Csak a szeretet által munkálkodó igaz hit tisztíthatja meg a lelket, mint valamiféle kovász, amely az egész jellemet átalakítja.

Izrael népe megtanulhatta volna ezt az igazságot a próféták írásaiból. Az emberi lélek életszentséget és megigazulást óhajtó vágyára már évszázadokkal azelőtt választ adott Mikeás próféta: „Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-e a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-e elébe, esztendő borjúkkal? Kedvét leli-e az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezer olajpatakokban? Elsőszülöttemet adjam-e vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkem bűnéért? Megjelentette néked, óh ember, mi legyen a jó, és mit kíván az Úr tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járj a te Isteneddel” (Mik 6:6-8).

Hóseás próféta a farizeuskodás lényegét a következő szavakkal jellemezte: „Buja szólóító az Izrael, amely termi az ő gyümölcsseit. Gyümölcsének sokasága szerint sokasította meg oltárait” (Hós 10:1). Hivalkodó látszat-istentiszteletükkel valójában a saját vágyaikat szolgálták; vélt igazságuk és életmódjuk annak a törekvésüknek volt a gyümölcse, hogy a törvényt saját elképzelésük szerint tartásuk meg, s így elégitették ki önzésüket. Ezért igazságuk sem lehetett jobb, mint ők maguk, és szentségre való törekvésük is hiábavaló kísérlet maradt csupán; ugyanis a tisztátalant akarták tisztává varázsolni. A törvény olyan szent és tökéletes, mint Isten! Feltárja az ember előtt Isten igazságosságát és szentségét. Az ember nem képes a törvényt saját erejéből megtartani, mert alaptermészete megromlott és eltorzult, így Isten jellemével ellentétben áll. Az önző szív cselekedetei nem tiszták, hisz „minden mi igazságunk olyan, mint a szennyes ruha” (Ésa 64:5).

A törvény szent, Izrael fiai azonban mégsem igazulhattak meg általa, mert saját erejükkel akartak megfelelni neki. Krisztus tanítványainak más igazságra, illetve életszentségre van szükségük, mint a farizeusoknak, ha Isten országába akarnak jutni. Isten az Ő Fiában felajánlotta nekik a törvény tökéletes igazságát. Ha szívüket megnyitják Krisztus befogadására, akkor bennük lakozik majd az Is-

tenség egész élete és szeretete, amely őket teljesen átalakítja saját képmására. Így nyerhetik el a megigazulást, az életszentséget, amelyet a törvény megkövetel, mint Isten ingyen ajándékát. A farizeusok azonban elvetették Krisztust, „mert az Isten igazságát nem ismervén, az ő tulajdon igazságukat igyekezően érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmessé váltak” (Róm 10:3).

Miközben Jézus tovább folytatta beszédét, megmagyarázta hallgatóinak, hogy mit jelent tulajdonképpen a törvény megtartása: Krisztus jellemének megnyilatkozását az ember mindennapi életében, miként Isten is naponként megnyilatkozott Krisztusban.

„Aki haragszik az ő atyjafiára, méltó az ítéletre” (Mt 5:22)

Az Úr szólt Mózes által: „Ne gyűlöld a te atyádfiát szívedben... Bosszúálló ne légy, és haragot ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szeressed felebarátodat, mint magadat!” (3Móz 19:17, 18). A Krisztus által feltárt igazságok ugyanazok, mint amelyeket a próféták is tanítottak, de az engedetlenség és a bűn szeretete elhomályosította őket.

Az Üdvözítő szavaiból megértették a hallgatók, hogy amíg ők másokat bűnösöknek tartanak, saját maguk ugyanolyan bűnösök, mert irigységet és gyűlöletet táplálnak szívükben.

A tó másik partján — éppen velük szemben — terült el Básán elhagyatott vidéke, amelynek szakadécai és erdős lankái régtől rablók és gonosztevők rejtékhelyei voltak. Az ott elkövetett rablások és gyilkosságok mindenkinek élénken éltek az emlékezetében, sőt sokan nagy buzgalommal vadászták ezeket a gonosztevőket, bár eközben maguk is szenvedélyes, veszedő természetűek voltak. A legelkeseredettebb gyűlöletet mutatták római elnyomóik ellen és mások ellen, sőt elfogadhatónak tartották, hogy saját honfitársaikat is gyűlöljék és megvessék, ha azok valamiben másként gondolkodtak. Viselkedésükkel megszegték a hatodik parancsolatot: „Ne ölj!”

A gyűlölködés és bosszú szelleme Sátántól ered; ez készítette arra az embereket, hogy Isten Fiát megöljék. Aki gyűlöletet és irigységet melenget magában, ugyanazt a lelkületet ápolja, amelynek aratása: halál. A bosszú gondolatában ugyanúgy benne rejlik a gonosz cselekedet, mint a magban a növény. „Aki gyűlöl az ő atyjafiát, mind embergyilkos az, és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, ami megmaradhatna őbenne” (1Jn 3:15).

„Aki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka, méltó a főtörvényszékre.” Isten — Fiának feláldozása által — megmutatta, milyen nagyra becsül minden egyes lelket; senkinek sem szabad megvetően beszélni felebarátjáról. Embertársaink hibáit és gyengeségeit megláthatjuk ugyan, Isten azonban azok ellenére tulajdonának tekint minden egyes lelket; elsősorban a teremtés folytán, majd pedig Krisztus megváltó vére által. Isten minden embert saját képmására alkotott, tehát a legalacsonyabb sorsúakkal is tisztelettel és szeretettel bánjunk!

Isten felelősségre von bennünket minden egyes megvető szóért, amellyel olyan embereket kárhoztunk, akikért Krisztus életét áldozta.

„Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel, mintha nem kaptad volna?” „Te kicsoda vagy, hogy kárhoztad a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik” (1Kor 4:7; Róm 14:4).

„Aki pedig azt mondja: Bolond, méltó a gyehenna tüzére.” Az Ótestamentum a „bolond” szót a pártütőkre vagy azokra vonatkoztatta, akik teljesen a bűnnek éltek. Jézus tehát azt mondja, hogy aki felebarátját pártütőnek vagy istentelennek bélyegzi, ugyanúgy méltó a kárhozatra.

Maga Krisztus is „mikor az ördöggel vitatkozáván, Mózes teste felett vetélkedett, nem mert arra káromló ítéletet mondani” (Jud 9). Ha ezt teszi, leereszkedett volna Sátán színvonalára, mert a vádaskodás a gonoszság fegyvere. Az Írás „atyánkfiai vádolójának” nevezi (Jel 12:10); Jézus nem akarta Sátán fegyverét használni, hanem így szólt: „Dorgáljon meg téged az Úr!” (Jud 9).

Példa ez számunkra. Ha Jézus ellenségeivel kell harcolnunk, ne viszonzunk rosszat rosszal; ne mondjunk olyasmit, ami a vádaskodás látszatával bír! Isten ügyének védelmezője ne használjon olyan szavakat, amelyeneket a menny Fejedelme még Sátánnal való harca közben sem használt; az ítélezést és kárhozást bízzuk Istenre!

„Békélj meg a te atyádfiával” (Mt 5:24)

Isten szeretete nem elutasítás; cselekvő és határozott erő; élő forrás, amely állandóan mások áldására árad. Ha Krisztus szeretete lakik bennünk, akkor felebarátaink iránt nem táplálunk szívünkben gyűlöletet, hanem minden úton-módon arra törekszünk, hogy szeretetünket bizonyítsuk.

Jézus ezt mondta: „Azért, ha a te ajándéodat az oltárra viszed, és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasa van ellened, hagyd ott az oltár előtt a te ajándéodat, és menj el, elébb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándéodat!” Az áldozati ajándékok azt a hitet fejezték ki, hogy az áldozat bemutatója, Krisztus által, Isten kegyelmének és szeretetének részesévé lett. Azonban, az áldozat, amely Isten megbocsátó szeretetétéért akar hálát adni, miközben a gyűlölet szelleme fűti, csak bohózat?

Ha azt állítjuk, hogy Istent szolgáljuk, de felebarátunkat megkárosítjuk, vagy vele szemben igazságtalanok vagyunk, akkor Isten jellemét rossz színben tüntetjük fel embertársunk előtt. Ezt a bűnt be kell ismernünk és meg kell vallanunk, ha Istennel összhangban akarunk maradni. Ha felebarátunk esetleg sokkal nagyobb jogtalanságot követett el velünk szemben, mint mi ő ellen, ez még nem csökkenti saját felelősségünket. Mikor Isten elé járulunk, és eszünkbe jut, hogy valakinek panasa van ellenünk, szakítsuk félbe imánkat vagy hálaadásunkat, és keressük fel testvérünket, aki neheztel ránk, ismerjük

be alázatosan hibánkat, és kérjük tőle bocsánatot!

Ha valami módon kárt okoztunk testvérünknek, igyekezzünk hamar jóvá tenni. Ha akaratlanul is hamis bizonytságot tettünk valakiről, vagy szavait helytelenül értelmeztük, ha befolyását bármely módon megingattuk, menjünk el azokhoz, akikkel erről a testvérről beszéltünk, és az összes ártalmas kijelentésünket vonjuk vissza!

Mennyi bajt elkerülhetnénk, ha a testvérek közötti félreértésekről mások előtt nem tárgyalnánk, hanem szeretettel, csak egymás között intéznénk el ügyeinket! Milyen sok kártevő gazt fojtánatok el már csírájában! Krisztus követői pedig milyen szoros kapcsolatban egyesülhetnének az Ő szeretetében!

„Ha valaki asszonyra tekint gonosz kívánság okáért, immár paráználkodott az ő szívében” (Mt 5:28)

Júda népe büszkélkedett erkölcsösségével; undorral tekintettek a pogányok érzéki szokásaira. A római császár parancsára Palesztinában tartózkodó tisztviselők jelenléte állandóan bosszantotta őket, mert az idegenekkel együtt a pogány szokás, élvezetvágy és erkölcstelen életmód honosodott meg az országban. A római hivatalnokok cifra öltözetű szeretőikkel ott sétáltak Kapernaum utcáin; könnyelmű és hangos csevegés hangzott a tó felől, amikor a csónakokban továsiklottak mellettük. Jézus kortársai azt várták, hogy Ő majd szigorúan megrója őket. Mennyire csodálkoztak azonban, amikor ezzel ellentétben az ő szívük gonosz indulatait leplezte le.

Jézus kijelentette: amíg a szív bűnös indulatokat és gondolatokat ápol — legyen akármilyen rejtett —, addig a bűn az úr. A lélek még az ellenségeskedés keserűségeinek és a gonoszság kötelékének foglya. Aki az erkölcstelen jelenegekben gyönyörködik, és elnéző a bűnös gondolatokkal és érzéki pillantásokkal szemben, az a nyilvános bűnök gyalázatos voltában és szívettpő nyomorában felismerheti annak a gonoszságnak igazi lényegét, amely szívében fészkel. Nem a kísértés — amely által az ember az átkos bűnt elköveti — okozza a bűnt, mivel az csupán napfényre hozza azt, ami régóta a szívben élt, titkon és elrejtve. „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet” (Péld 4:23). A Menny úgy látja az embert, amilyen a valóságban a lelke legmélyén, legtitkosabb gondolataiban és szándékaiban. „Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.” (1 Sám. 16:7)

„És ha a te jobb kezed botránkozott meg téged, vágd le azt, és vedd el magadtól” (Mt 5:29-30)

Az emberek még a jobb kezüket is levágnák, ha ezzel megakadályozhatnák, hogy valamilyen halálos betegség az egész testükben elterjedjen. Mennyi-

vel inkább hajlandónak kellene lenni a lemondásra az miatt, ami lelki életünket veszélyezteti!

Sátán rabságába süllyedt lelkek csak az evangélium útján menekülhetnek meg, és lehetnek Isten gyermekei, a mennyei szabadság részesei. Isten nem csupán a bűn elmaradhatatlan következményeitől, a szenvedésektől akarja gyermekeit megóvni, hanem magától a bűntől is. A romlott és a bűntől eltorzult léleknek meg kell tisztulnia, át kell alakulnia, hogy magára ölthesse Isten dicsőségét és Fiának hasonlatosságát. „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknak” (1Kor 2:9). Csak az örökkévalóság lesz képes feltárni előttünk azt a nagyszerű életet, amelyet az Istenhez hasonló ember elérhet.

E nagyszerű ideál elérése érdekében mindent, ami lelki életünket akadályozza, fel kell áldoznunk. Nagyrészt rajtunk múlik, hogy a bűn uralkodik-e felettünk. Akaratunk odaadását szemünk kivájásához vagy kezünk levágásához hasonlítja az Írás. Sokszor úgy véljük, Isten akaratának követése annyit jelent, hogy megcsonkítva és megnyomorítva haladunk végig az életen. Azonban Krisztus azt mondta, hogy még mindig jobb, ha megcsonkítjuk, megnyomorítjuk és megsebezük saját, önző énünket, ha ezáltal örök életet nyerünk. Amit gyakran nagy szerencsétlenségnek tartunk, legfőbb boldogságunk forrása lehet.

Az élet forrása: Isten, s ezért csak úgy nyerhetünk életet, ha vele összekapcsolódunk. „A bujálkodó pedig élvén megholt” (1Tim 5:6). Istentől csak akkor nyerhetünk életet, ha akaratunkat teljesen alárendeljük neki. Ha odaadó szívvel teljesítjük akaratát, minden titkos bűn felett győzedelmeskedhetünk. A szív mélyén az emberek szeme elől mélyen elrejthetjük a gonosz indulatokat, de vajon hogyan állunk meg Isten előtt?

Ha az ember saját elgondolásához ragaszkodik, és vonakodik akaratát Istennek alárendelni, a halált választja, mert a bűnnel és bűnössel szemben Isten „megemésztő tűz”. Ha valaki a bűnt választja, és attól nem akar elszakadni, Isten jelenléte, amely emésztő tűz a bűn számára, elhamvasztja a bűnöst is.

Az Istennek odaszentelt élet: áldozatos élet. Fel kell áldozni az alacsonyabb rendűt a magasabb rendűért; a földit a lelkiért; a mulandót az örökkévalóért. Isten nem kívánja akaratunkat megsemmisíteni, mivel éppen ezt felhasználna teljesíthetjük az Ő akaratát. Adjuk át neki akaratunkat, hogy megtisztítva, nemesebben adhassa vissza nekünk; így jutunk összhangba a mennellyel, s általunk szeretetének és hatalmának gazdagságát áraszthatja szét az emberiségre. Ha az önfejűnek és a keménynyakúnak annyira fájdalmas is ez az átadás, az Ige szerint mégis „jobb tenéked”.

Jákob sem tapasztalhatta mindaddig a győzelmes hit diadalát, amíg tehetetlenül, bénán nem borult a szövetség Angyalának keblére; csak ekkor lett „Isten fejedelme”. Ézsau fegyveres csapata tisztelettel megállt Jákob előtt, amikor az „sántított csípőjén” (1Móz 32:31). A királyok büszke leszármazottja, a fáraó meghajolt előtte, és áldását kérte. Hasonlóképpen „üdvösségünk Fejedelmét” is

a szenvedések tették tökéletessé (Zsid 2:10). A hitnek fiai „felerősödtek a betegségből... és megszalasztották az idegenek táborát” (Zsid 11:34). Akkor a „sánták is zsákmányt vetnek”, a gyengék olyanok lesznek, mint „Dávid”, és „Dávid háza, mint az Úrnak anygala” (Ésa 33:23; Zak 12:8).

„Szabad-é az embernek az ő feleségét akármilyen okért elbocsátani?” (Mt 5:31-32; Vö. Mt 19:3)

A zsidó nép körében megszokott dolog volt, hogy a férj a legcsekélyebb okért is elvált a feleségétől, az asszony pedig ismét férjhez mehetett. Ez a szokás azonban a legnagyobb nyomort és erkölcsi romlást eredményezte. Jézus a Hegyi Beszédben világosan leszögezte, hogy a hűtlenségen kívül, egyéb ok miatt a házasság fel nem bontható. „Valaki elbocsátja feleségét paráznaság okán kívül, paráznává teszi azt; és aki elbocsátott asszonyt vesz el, paráználkodik.”

Amikor a farizeusok később ismét kérdezték Jézust, hogy a válás megengedhető-e, Ő utalt arra, hogy Isten a házasságot már a teremtéskor elrendelte. „Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg néktek, hogy feleségeitek elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt” (Mt 19:8). Felidézte Éden boldog napjait, amikor Isten mindent „igen jó”-nak nevezett. A házasság és a szombat édeni eredetű; két olyan intézmény, amely Isten dicsőségét és az emberek üdvét szolgálja. Mikor az Alkotó a szent pár kezeit egybefonta, így szólt: „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté” (1Móz 2:24). Így tette kötelezővé a házasság törvényét Ádám minden fiára, az idők végezetéig. Amit mennyei Atyánk jónak tart, az mindig a legnagyobb áldás és a legteljesebb kibontakozás törvénye az ember számára.

Isten minden ránk bízott adományát — így a házasságot is — eltorzította a bűn. Az evangélium feladata azonban, hogy visszaállítsa eredeti szépségében és tisztaságában. Az Ó- és Újtestamentum a házassági viszonytal jelképezi azt a gyengéd és szent egységet, amely Krisztust és az Ő népét összeköti, a megváltottakat, akiket a Golgotán szenvedésével megszabadított. „Ne félj... mert férjed a te teremtőd, seregeknek Ura az ő neve, és megváltód Izraelnek szentje” (Ésa 54:4-5). „Térjete meg, szófogatlan fiak, azt mondja az Úr, mert én férjetekké lettem néktek” (Jer 3:14). Az Énekek Énekében felcsendül a menyasszony hangja: „Az én szerelmesem enyém, és én az övé”; a vőlegény pedig, aki „tízezer közül is kitetszik” és „mindenestől fogva kívánatos”, így szól: „Mindenestől fogva szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned” (Én 2:16; 5:10, 16; 4:7).

Később Pál apostol magyarázta az Efézusi hívőknek: az Úr azért tette a férjet az asszony fejévé, hogy oltalmazója legyen, és a család összes tagját egybefűzze, miként Krisztus is feje egyházának, és Üdvözítője gyülekezete titokzatos testének. Azért mondja az apostol: „De miképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek mindenben.

Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért; hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek feredőjével az ige által, hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörgözés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen” (Ef 5:24–28).

Egyedül Krisztus kegyelme képes a házasságot azzá tenni, amivé Isten rendelése folytán lennie kell — az emberiség áldására és nemesbítésére szolgáló intézménnyé. Így a földi családok is jelképezhetik — egységük, békéjük és szeretetük által — a mennyei családot.

A ma uralkodó társadalmi állapotok — éppúgy, mint Krisztus korában — szomorú ellentétét képezik e szent kötelék mennyei eszményképének. Azonban a krisztusi evangélium még azoknak is vigaszt nyújthat, akik házasságukban szeretet és boldogság helyett csak csalódást és keserűséget találtak. A Krisztusból áradó türelem és szelídség keserű sorsukat édessé teheti; mert amely szívben Ő lakozik, teljesen megtelik szeretetével, és annyira megelégedett lesz, hogy nem gyötri többé a vágy, hogy mások figyelmét és részvétét felkeltse. Ha pedig magát Istennek átadja, az Ő bölcsessége mindazt elvégzi, amire az emberi bölcsesség képtelen. Kegyelmének megnyilatkozása sokkal szorosabban kötheti össze az egymástól elhidegült vagy közönyös szíveket, mint bármely földi kötelék: a szeretet aranyláncával, amely kiállja a kísértések próbáját.

„Én pedig azt mondom néktek: Teljességgel ne esküdjete” (Mt 5:34)

E tilalom alapját Jézus vetette meg: „Ne esküdjete se az égre, mert az az Istennek királyi széke; se a földre, mert az az ő lábainak zsámolya; se Jeruzsálemre, mert a nagy királynak városa; se a te fejedre ne esküdjél, mert egyetlen hajszálát sem tehetsz fehérré vagy feketévé.”

Minden dolog Istentől származik. Nincs semmink sem, amit nem Istentől nyertünk volna, sőt mi több: semmink sincs, amit nem Krisztus vére szerzett volna számunkra. Saját magunk és mindenünk, amink van, magán hordja a keresztyegjét; az a vér szerezte nekünk, amely mindennél becsesebb, mert Isten élete. Ennek folytán szavaink megerősítésére semmiféle zálogunk sincs, mert hiszen semmi sem a miénk valójában.

A zsidó nép jól tudta, hogy a harmadik parancsolat tiltja Isten nevének a hiábavaló kiejtését, viszont megengedhetőnek tartottak egyéb esküformákat, úgyhogy az esküvés szokásos volt náluk. Mózes eltiltotta a hamis esküt, ők azonban számos kibúvót találtak, hogy megszabaduljanak az eskü által vállalt kötelezettségek alól. Nem féltek az istentelenségtől, és nem riadtak vissza a hamis eskütől, ha a törvény egyes kijátszása által mindez titokban maradhatott.

Jézus elítélte eljárásukat. Megmagyarázta, hogy az esküdözés Isten törvényének áthágása. Az Üdvözítő azonban nem tiltotta el a törvény előtti ünnepélyes esküt, amikor Istent tanúnak hívjuk arra, hogy az elmondottak az igazságot,

mégpedig a tiszta igazságot tartalmazzák. Hiszen Jézus maga sem vonakodott a Nagytanács előtt esküvel biznyságot tenni. Amikor a főpap így szólt hozzá: „Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nekünk, ha te vagy-e a Krisztus, az Istennek fia?“, Jézus ezt felelte: „Te mondad” (Mt 26:63–64). Ha Jézus a Hegyi Beszédben elítélte volna a törvény előtti eskütételt, a főpap felszólítását visszautasította volna, megerősítve ezzel korábbi tanítását.

Sokan vannak, akik nem riadnak vissza, hogy embertársaikat megcsalják, bár megtanulták, és tudatában vannak annak, milyen rettenetes dolog Istennek hazudni. Így mikor esküt kell tenniük, az esküdtetők igyekeznek éreztetni velük, hogy nem csupán emberek, hanem Isten előtt is biznyságot kell tenniük, aki a szívekbe lát, és ismeri a tiszta igazságot. A félelmetes ítélet tudata, amely az ilyen bűnt követi, visszatartó erőként hat rájuk.

Ha valaki egyáltalán esküt tehet, az elsősorban a keresztény ember, hiszen állandóan Isten jelenlétének tudatában él; tudja, hogy minden egyes gondolata nyilvánvaló a Teremtő szemei előtt. Ha a törvény szerint esküt kérnek tőle, bátran hívhatja Istent tanúnak, mivel, amit mond, tiszta igazság.

Jézus olyan alapelveket igyekszik lefektetni, amelyek az esküdözést szükségtelemmé teszik. Azt tanítja, hogy a tiszta igazság legyen szavaink zsinórmértéke. „Legyen a ti beszédetek: Úgy, úgy; nem, nem; ami pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon.”

Ezek a szavak elítélik azokat a haszontalan kifejezéseket, henye töltelékszavakat, amelyek a szentségtörés határait súrolják. Elvetik a színlelő udvariaskodást, az igazságtól való eltérést, a hízgelő beszédmodot, a túlzásokat, az üzleti életben előforduló megtévesztéseket, amint ez ma a társadalmi és üzleti életben szokásos. Jézus szavai azt tanítják, hogy senkit sem nevezhetünk őszintének, becsületesnek, aki másnak igyekszik feltűnni, mint ami a valóságban, vagy akinek szavai nem fejezik ki szívének igazi érzelmeit.

Ha az emberek Krisztusnak e tanításait tiszteletben tartanák, a sok rossz véleményét és barátságtalan ítéletet elhallgatnák, mert kicsoda képes őszintén az igazságot vázolni, amikor mások eljárását és indokait bírálja?! Hányszor befolyásolja károsan az ítéletet a büszkeség, a szenvedély és a személyes érzékenység?! Minden egyes szó, pillantás, sőt még a hanglejtésünk is kifejezhet valótlanyságot; vagy olyan módon is adhatunk elő tényeket, hogy azok a hallgatókban rossz benyomást keltsenek. Tehát minden, ami „ezen felül van” — az igazságon —, „a gonosztól van”.

Minden, amit a keresztény tesz, legyen olyan tiszta, mint a napsugár! Az igazság Istentől van, a csalás azonban minden formájában az ördögtől származik, s aki bármely irányban eltér az igazságtól, az a gonosz uralma alá veti magát. Nem mindig könnyű dolog az igazságot megmondani, főképpen pedig akkor nem, ha nem ismerjük teljesen. Hányszor akadályozza előítélet, lelki hajlam, hiányos ismeret és helytelen megítélés olyan ügyek világos megértését, amelyekkel foglalkozunk. Csak akkor vagyunk képesek őszintén megmondani az igazságot, ha

gondolatainkat állandóan Ő vezeti, aki az igazság.

Krisztus parancsolja Pál apostol által: „A ti beszédetek mindenkor kellemetes legyen” (Kol 4:6)! „Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak amely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatónak” (Ef 4:29). E bibliaiszövegek fényében láthatjuk, hogy Jézus a Hegyi Beszédben elítélt minden gúnyt, léhaságot és szemérmetlen társalgást. Ezek a szövegek azt kívánják, hogy szavaink ne csak igazak, hanem tiszták is legyenek.

Akik Krisztustól tanulnak, azoknak nem lesz közösségük „a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel” (Ef 5:11). Mind beszédükben, mind életükben egyszerűek, nyíltak és igazak, mert törekszenek a szentekkel való közösségre, „akiknek szájában nem találhatik álnokság”.

„Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is” (Mt 5:39)

Miután a zsidók gyakran érintkeztek római katonákkal, sokszor volt alkalmuk az elkeseredésre. Hadosztályok állomásoztak Júdea és Galilea különböző helyein, amelyek folyton eszükbe juttatták nemzeti megaláztatásukat. Elkeseredéssel hallgatták a harsogó kürtszót, és nézték a zászló köré gyülekező csapatokat, amikor a katonák a hatalmi jelvények előtt tisztelegtek. A nép és a katonák közti gyakori összetűzések miatt a helyzet egyre rosszabbodott. Ha a római tisztviselők kíséretükkel egyik helységről a másikba utaztak, gyakran kényszerítették a mezőn dolgozó zsidó földműveseket, hogy csomagjaikat és terheiket helyettük vigyék fel a hegyre, vagy egyéb szolgálatot végezzenek nekik. Ilyen parancsok megtagadása mindig megaláztatást és kegyetlen bánásmódot vont maga után. A római iga alól való szabadulás vágya napról napra erősebbé vált, és különösen a nyers és bátor galileaiak között a lázadás szelleme terjedt. Kapernaumban is állomásozott ilyen helyőrség, s amikor Jézus prédikált, éppen mellettük vonult el egy csapat, amely eszükbe juttatta keserű elnyomatásukat. Vágyakozva, reménykedve várta a nép Krisztustól, hogy a rómaiak büszkeségét megalázza.

Jézus szomorúan tekintett a feléje forduló arcokra, amelyekről csak bosszúvágy volt olvasható. Amikor látta a nép hatalmi vágyát, amellyel az elnyomókat akarták megsemmisíteni, bánatosan mondta nekik: „Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is.”

Ezek az igék csak az ószövetségi tanításokat ismételték meg. Az általános szabály ugyan Mózes törvényében: „Szemet szemért, fogat fogért” volt, azonban ez csak a törvényszékeknek szólt. Senkinek sem állt jogában bosszút állni, mert az Úr szava így hangzott: „Ne mondd: bosszút állok rajta” (Péld 20:22). „Ne mondd ezt: Amiképpen cselekedett énvelem, úgy cselekszem ővelem” (Péld 24:29). „Ha éheznek, aki téged gyűlöl, adj enni néki kenyeret; és ha szomszédhozik, adj néki inni vizet” (Péld 25:21). „Mikor elesik a te ellenséged, ne örülj; és mikor megütöközik, ne vigadjon a te szíved” (Péld 24:17).

Jézus egész földi életében ez az alapelv nyilatkozott meg. Elhagyta mennyei otthonát, hogy ellenségeinek az élet kenyerét vigye, s bár a jászoltól a sírig csak rágalmazás és üldözés volt osztályrésze, mégis a megbocsátó mennyei szeretet élt szívében. Ésaías próféta által mondta: „Hátamat odaadám a verőknek, és orcámat a szaggatóknak, képeimet nem fődöztem be a gyalázás és köpdösés előtt” (Ésa 50:6). „Kínoztatott, pedig alázas volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mézsárszékra vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg” (Ésa 53:7). Golgotai keresztségéről minden időn át hangzik imája gyilkosaiért, és a remény üzenete a haldokló latorhoz.

Isten jelenléte övezte Krisztust, és semmi sem érhetette azon kívül, amit a végtelen Szeretet a világ áldására megengedett. Ez volt részére a vigasz forrása, és ez a mi részünkre is. Akiben Krisztus Lelke lakozik, az Krisztusban marad, s a támadás, amelyet ellene irányítanak, az Üdvözítőt éri, aki jelenlétével veszi körül. Csak az történik, amit Krisztust megenged. Nem kell ellenállnia a gonosznak, hiszen Krisztus védi. Semmi sem érheti az Úr beleegyezése nélkül, mert „Tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak” (Róm 8:28).

„Aki törvénykezni akar veled, és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a felsőt is. És aki téged egy mérföldútra kényszerít, menj el vele kettőre” (Mt 5:40-41).

Jézus meghagyta tanítványainak: ahelyett, hogy a hatóság rendelkezéseinek ellenállnának, inkább többet tegyenek, mint amennyit tőlük követelnek. Lehetőleg minden parancsuknak tegyenek eleget, még az ország törvényein felül is. Mózes törvénye is kíméletet írt elő a szegények iránt. Ha a szegény ember ruháját zálogul vagy adóssága biztosítékául odaadta, nem volt szabad érte házába bemenni, hanem az utcán kellett megvárni, míg önként kihozza; viszont az est leszálltával vissza kellett neki küldeni (5Móz 24:10–13). Krisztus napjaiban az irgalmasság e parancsaira már nem gondoltak. Jézus azonban arra tanította híveit, hogy magukat a törvényszék ítéleteinek alávéssék, még ha többet kívánnak is tőlük, mint amit Mózes törvénye megkövetel. Elégítsék ki hitelezőiket, ha többet követelnek is, mint amennyit a törvény elismer. „Ha valaki törvénykezni akar veled, és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda neki a felsőt is.” És ha a római szolga felszólít, hogy egy mérföldre menj vele, eredj el két mérföldre is!

Jézus hozzáteszi még: „Aki tőled kér, adj neki; és aki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól.” Ugyanezt tanította Mózes is: „Ha szegénnyé lesz valaki a te atyádfiai közül valamelyikben a te kapuid közül a te földeden, amelyet az Úr, a te Istened ad néked: ne keményítsd meg a te szívedet, be se zárjad kezedet a te szegény atyádfia előtt. Hanem örömet nyisd meg a te kezedet néki, és örömet adj kölcsön néki, amennyi elég az ő szükségére; ami nélkül szűkölködik” (5Móz 15:7–8). Ez a bibliaszöveg eléggé megvilágítja az Úr szavát. Krisztus e szava-

ival nem azt mondja, hogy minden meggondolás nélkül, mindenkinek annyit adjunk, amennyit kér, hanem „adj neki, ami nélkül szűkölködik”. Hogy pedig ez ne kölcsön, hanem inkább ajándék legyen, kitűnik szavaiból: „Adjatok kölcsön, semmit érte nem várván” (Lk 6:35).

„Szeressétek ellenségeiteket” (Mt 5:44)

Az Üdvözítőnek már az előző tanítása is — „ne álljatok ellene a gonosznak” — kemény beszédnek tetszett a bosszúálló emberek számára. Zúgolódtak is miatta egymás között. Ehhez Jézus most egy még erősebb kijelentést fűzött:

„Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai” (Mt 5:43—45).

Ez volt az alapelve és szelleme annak a törvénynek, amelyet a rabbik félremagyaráltak, és egy rideg, merev törvénykönyvvé alacsonyítottak le. Jobbnak tartották magukat másoknál, és izraeli származásuk miatt biztosak voltak Isten különös kegyelmében. Jézus viszont a megbocsátó, szerető lelkületre figyelmeztette őket, amellyel bizonyítékát adhatnák annak, hogy magasabb rendű indítékok készítették őket, mint a vámosokat és bűnösöket, akiket ők megvetettek.

Hallgatói figyelmét a világmindenség Uralkodójára irányította, akit „mi Atyánk”-nak nevezett, hogy így értesse meg velük Isten irántuk érzett gyengéd szeretetét. Azt tanította, hogy Isten minden elveszett lélekért aggódik, mert „amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az öt félok iránt” (Zsolt 103:13). Istent a világnak ilyen szívhez szólóan csak a Biblia mutatja be. A pogányok tanítása szerint a természetfölöttire úgy kell tekinteni az embernek, mint a félelem és nem a szeretet tárgyára, mint veszedelmes fenségre, akit csak áldozatokkal engesztelhetnek ki. Nem úgy látták, mint aki gyermekeire szeretetének gazdagságát árasztja. Még Izrael fiai sem látták tisztán a prófétáknak Istenről adott tanításait, így az Isten atyai szeretetére vonatkozó kijelentései egészen újszerűen hatottak számukra, mintha most hallanák először a már rég ismert kinyilatkoztatásokat.

A zsidók azt gondolták, hogy Isten csak azokat szereti, akik Őt szolgálják, vagyis akik — véleményük szerint — a rabbik rendeleteit hűségesen teljesítik; a többiekre viszont rosszállással tekint, s kárhoztatja őket. Jézus ellenben azt mondta, hogy az egész világra — mind a jókra, mind a gonoszokra — szétáradnak Isten szeretetének napsugarai. Ezt az igazságot már a természetből megtanulhatták volna, mert Ő „felhossa napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak” (Mt 5:45).

Ahogy Isten állandóan tevékenykedik teremtményei javára, és ereje az egész természetet betölti, rejtve marad az ember tekintete előtt. Nem a benne

lakozó erő következtében terem a föld évről-évre, vagy futja pályáját a Nap körül. Óh nem, Isten keze vezeti és kormányozza a bolygókat a világűrben. Ereje által váltakoznak szabályszerűen a nyár és tél, aratás és vetés, nappal és éjszaka; szavának erejétől fejlődnek a növények, bimbóznak és nyílnak a virágok. Mindenünk, amivel rendelkezünk — a napsugár, az esőcsepp, az eledel, az életnek minden egyes pillanata — az Ő szeretetének ajándéka.

Amikor még szeretetlenek és összeférhetetlenek voltunk, gyűlöltek és egymás között gyűlölködők, mennyei Atyánk már irgalmas volt hozzánk. „De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket” (Tit 3:3—5). Ha tehát az Ő szeretetét magunkba fogadtuk, nem csak azok iránt tesz bennünket barátságossá és szívélyessé, akik nekünk tetszenek, hanem a tévelygők, a bűnösök és rosszindulatúak iránt is.

Isten gyermekei azok, akik részesei az isteni természetnek. Nem a magas állás, nem a születés vagy a nemzetiség vagy a vallási kiváltságok tesznek bennünket az isteni család tagjaivá, hanem egyedül a szeretet — olyan szeretet, amely minden embert átölel. Még olyan bűnösök is képesek kedvesen reagálni a kedvességre, akiknek szíve nem egészen Isten Lelke befolyásának enged; míg a gyűlöletre gyűlölettel, a szeretetre szeretettel reagálnak. Egyedül Isten Lelke adhat a gyűlöletért cserébe szeretetet. A hálátlanokkal és gonoszokkal szemben tanúsított barátságos magatartás, és a jóindulat azokkal szemben, akiktől semmit sem várhatunk, az ismertetőjele a menny királyi családjának. Ez a leghatározottabb bizonyíték, amellyel a Magasságos gyermekei igazolják küldetésüket.

„Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes” (Mt 5:48)

Az „azért” szócska bizonyos előzményekre utal. Jézus Isten végtelen szeretetét és irgalmát tárta fel hallgatói előtt, ezért parancsolta meg nekik: „Legyetek tökéletesek.” Mivel mennyei Atyátok „jóltévő a hálátlanokkal és gonoszokkal” (Lk 6: 35) — hiszen megalázta magát, hogy felemeljen benneteket —, ti is hasonlónak válhattok hozzá, és szeplőtlenül állhattok az emberek és angyalok előtt — tanította Jézus.

A kegyelem által elnyerhető örök élet feltételei ma is ugyanazok, mint az Édenben voltak: igazságban való tökéletesség, összhang Istennel, és engedelmesség törvényének alapelvei iránt. Az Újtestamentum elvárásai a jellemmel kapcsolatban ugyanazok, mint az Ószövetségben lévők: és nem elérhetetlenek. Isten minden egyes parancsolatában és rendelkezésében ígéretet jelennek meg, pozitív alapelvekké téve azt. Isten gondoskodott róla, hogy hozzá hasonlókká lehessünk, és elvégzi az átalakítás munkáját mindazokban, akik makacsságukkal meg nem akadályozzák ezt, meghíúsítva kegyelmének munkáját.

Isten kimondhatatlan szeretettel szeret minket, ami akkor talál bennünk viszhangra, amikor felfogjuk szélességét, hosszúságát, magasságát és mélységét ennek a minden értelmet felülmúló szeretetnek. Krisztus elragadó szépségének és irántunk — bűnösök iránt — érzett szeretetének megismerése által az önző szív meglágyul, és behódol; a bűnös átalakul, és Isten gyermekévé lesz. Isten nem alkalmaz kényszert, egyedül szeretettel akarja a bűnt az emberi szívből kirtani. Ezáltal változtatja a büszkeséget alázattá, az ellenségeskedést és hitetlenséget pedig szeretetté és hitté.

Izrael fiai minden erejüket megfeszítették, hogy saját erejükből ériék el a tökéletességet, de nem juthattak el oda. Krisztus megvilágította nekik, hogy saját igazságuk és önmaguk igazolása által nem juthatnak be Isten országába, miközben megmutatta nekik a megigazulás útját, módját, amellyel Isten országát elérhetik. Egészen idáig az életszentség, az igazság gyümölcseit tárta fel előttük, s végül egy mondatban rámutatott annak forrására és természetére: Legyetek tökéletesek, amint Isten is tökéletes! A törvény nem más, mint átírata Isten jellemének. Ismerjétek fel mennyei Atyátokban a tökéletes alapelvek megnyilvánulásait, amelyek uralmának is alapjai.

Isten: szeretet! Úgy árad szét belőle a szeretet, a világosság és az öröm minden teremtményére, miként a fénysugarak a napból. Isten jellemvonása a szíves adás. Egész élete az önzés nélküli szeretet túláradása.

Azt mondja, legyünk tökéletesek, miként Ő is az, hozzá hasonlóan. Legyünk mi is áldása és világossága kicsiny környezetünknek, miként Ő is az az egész teremtett világ számára. Önmagunkban semmink sincs, de szeretetének fénye ránk ragyog, nekünk pedig ezt a világosságot kell visszatükröznünk. Ha a nekünk adott javakkal jól cselekszünk, kicsiny körünkben tökéletesek lehetünk mi is, úgy mint Isten az övében.

Jézus ezt mondta: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok is tökéletes.” Ha Isten gyermekei vagyunk, természetének is részesei vagyunk, és Hozzá hasonlóvá kell lennünk. Minden gyermek atyja élete szerint él. Ha Isten gyermekei vagyunk, a Lelke által élők, akkor Isten élete szerint élünk. Krisztusban „lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:9). „Hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben” (2Kor 4:11). Ez az élet ugyanazt a jellemet fejleszti ki, s ugyanolyan cselekedetekben nyilatkozik meg bennünk, mint Jézusban. Ezáltal leszünk összhangban minden törvényével, mert „az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket” (Zsolt 19:8). Szeretete által „a törvénynek igazsága beteljesül bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem lélek szerint” (Róm 8:4).

[<<< vissza a 12. tanulmányhoz](#)

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

MAGYAR RÖVIDÍTÉSEK

1-3Sz - Szemelvények E.G. White Írásaiból 1-2 Kötet
1-4KB - Kiben Bízhatunk 1-4. kötet
1-9B - Bizonyságtételek a Gyülekezeteknek 1-9. kötet
AT - Apostolok Története
BP - Bizonyságtételek a Prédikátoroknak
ÉÉM - Az Én Életem Ma
ESz - Az Evangélium Szolgái
Ev - Evangélizálás
GH - Gondolatok a Hegyi Beszédekről
ICsK - Isten Csodálatos Kegyelme
JÉ - Jézus Élete
JVÚ - Jézushoz Vezető Út
KP - Krisztus Példázatai
MÉ - Megszentelt Élet
Nev - Nevelés
NK - A Nagy Küzdelem
NOL - A Nagy Orvos Lábnymán
PP - Pátriárkák és Próféták
SzE - A Szentlélek Eljő Reátok
TII - A Te Igéd Igazság
TL - Tapasztalatok és Látomások
ÜI - Üzenet az Ifúságnak

ANGOL RÖVIDÍTÉSEK

1-21MR - Manuscript Releases vol. 1-21
1-3SG - Spiritual Gifts, vol. 1-3.
1-4SP - The Spirit of Prophecy, vol. 1-4.
BTS - Bible Training School
Con - Confrontation
CT - Counsels to Parents, Teachers, and Students
FE - Fundamentals of Christian Education
FLB - The Faith I Live By
FW - Faith and Works
GCB - General Conference Daily Bulletin
HP - In Heavenly Places
LP - Sketches From the Life of Paul
OHC - Our High Calling
OHC - Our High Calling
RH - The Review and Herald
ST - The Signs of the Times
SW - The Southern Work
TDG - This Day With God
TMK - That I May Know Him
YI - The Youth's Instructor

Angol nyelven kiadja:

Seventh Day Adventist
Reform Movement
General Conference,
Sabbath School
Department.
Roanoke, Hollins Road,
Virginia 5240 USA
www.sdarm.org

Magyar nyelven kiadja:

Hetednap Adventista
Reformmozgalom
Magyarországi Területe
2146 Mogyoród,
Gödöllői út 201.
Tel.:30/697-2610
Email: info@hnarm.hu
www.hnarm.hu

Nyomtatás készült:

Editura Pázitorul
Adevărului Str. Morii,
Nr. 27
505200, Făgăraș -
Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
Fax 0268 214111
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Támogatás 1+1%

Zorobábel alapítvány javára
Adószám: 19137023-1-10

Hetednap Adventista Reformmozgalom
Technikai szám: 0451

Gyülekezet számlaszáma (Otp Bank Nyrt.)
Hetednap Adventista Reformmozgalom
11739085-20004673

Külföldről:
IBAN: HU77-1173-9085-2000-4673-0000-0000
BIC(SWIFT)Kód: OTPVHUHB

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

január 7.

Oktatási és egészségügyi központ céljára az észak-kaukázusi Adigeföld részére

(4.old.)

február 4.

Szociális támogatás a rászorultak részére

(25.old.)

március 4.

Imaház építésére az észak-indiai Unióhoz tartozó Pathankot városban

(46.old.)